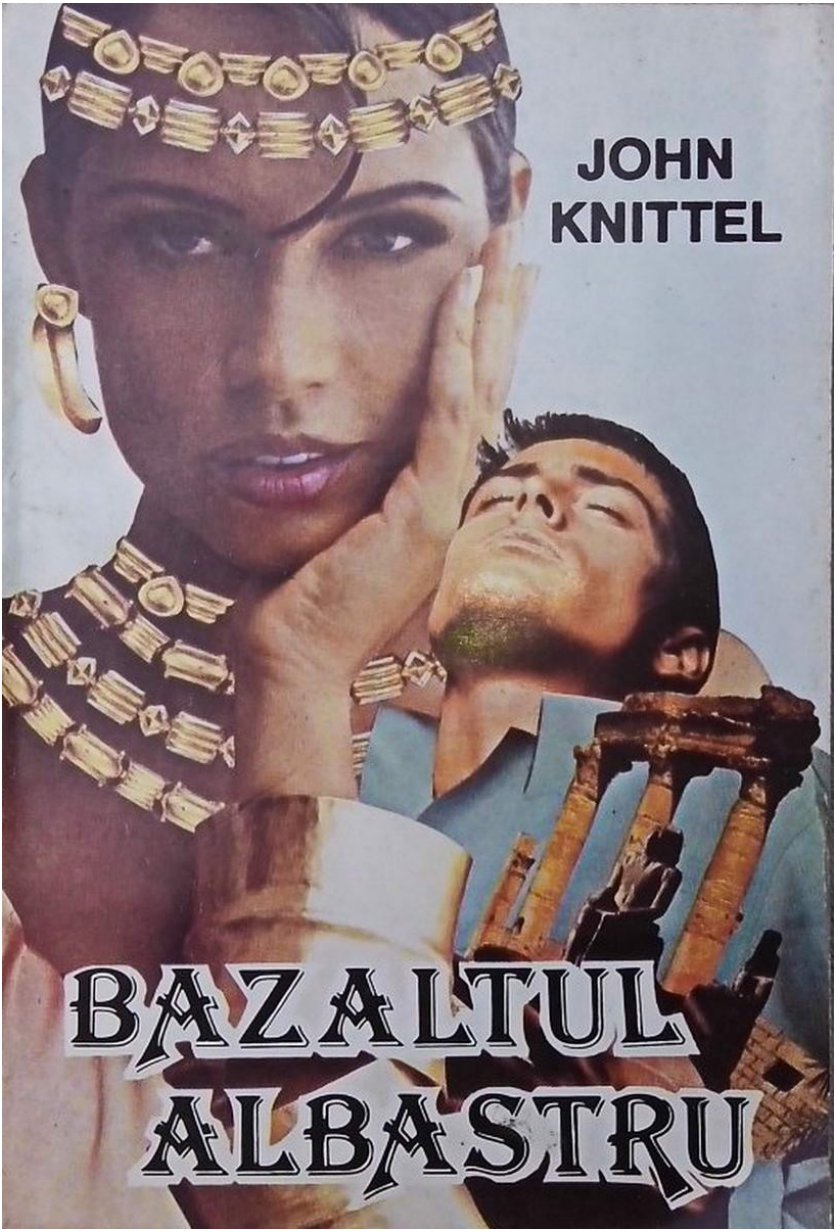

JOHN KNITTEL

BAZALTUL ALBASTRU

În româneşte de
VIRGINIA SLABU

EDITURA ANVIMA
BUCUREŞTI
1993

John Knittel: Le basalte bleu,
Albin Michel, Paris, 1960.

În goana mea nebună după ştiinţă, am dormit printre morţi. Le-am exhumat corpurile, le-am desfăcut şi cu propriile-mi mâini am încercat să le pătrund secretele. Pentru a-mi uşura conştiinţa, am dedicat această carte celor care au profanat morţii.

PRIMA PARTE

Într-o după amiază a unui început de noiembrie sosea la Cairo cu pachebotul de Port-Said mister Walter Beam, pe ale cărui cărţi de vizită numele său era urmat de iniţialele M.A. Ph. D[1]. Înalt, alură de atlet, mâini lungi şi puternice, n-ai fi ghicit, la prima vedere, că era un savant, un arheolog, mai exact un egiptolog. Doar licăririle care-i însufleţeau ochii visători trădau o vie imaginaţie, romantism şi înclinaţie spre aventură.

Walter Beam făcea cunoştiinţă cu Orientul. Sosea în Egipt cu o misiune din partea Institutului de Arheologie din X... unde urma să conducă săpăturile începute în necropolele Tebei, din Egiptul de Sus. Această misiune era un prim pas pe calea împlinirii celor mai secrete ambiţii

1 Licenţiat în litere, doctor în filosofie.

ale sale, căci egiptologia însemna pentru el mai mult decât o pasiune. Era ca o patimă ardentă.

Încă de foarte tânăr dovedise un interes ieşit din comun pentru tot ce avea vreo legătură cu Egiptul. Inspirându-se dintr-o carte care-i picase, pe atunci, în mână, copiase cu fidelitete hieroglife, tăbliţe precum şi ciudatele siluete ale lui Set, Horus, Tafnuit, Nephtys, Osiris şi ale altor divinităţi. Îl atrăgeau ca un magnet simbolurile şi misterele vechiului Egipt. La douăzeci şi şase de ani nu exista templu, mormânt sau vreun obiect de o oarecare importanţă găsit în Valea Nilului care să nu-i fi fost familiar. Cunoştinţele sale, în acest domeniu, erau enciclopedice. Toţi colegii săi de universitate din Anglia o ştiau. Se întrebau ce mai putea descoperi Walter Beam.

Îi va depăşi oare pe Lepsius, Goodwin, Maspero, Birch, Peet sau Brested şi pe toţi ceilalţi arheologi moderni?

Cea mai mare parte dintre cei ce-l cunoşteau îi lăudau inteligenţa, loialitatea şi energia sa. Se născuse sub o zodie bună, iar el îşi cunoştea valoarea şi avea o mare încredere în sine.

Făcându-şi drum prin mulţimea colcăitoare şi înfierbântată se gândea: „Kismet! Sunt multe de spus în favoarea religiei arabilor, mai ales când te afli printre ei. Rasele şi religiile depind, ca şi fauna sau flora de climă… Unde naiba este ieşirea aia afurisită?”

Un hamal indigen îi smulse sacul de voiaj.

— Drept înainte, drept înainte, domnule! Nu ai teamă! Eu, număr 68!

— Un hamal, domnule? întrebă un angajat al agenţiei Cook.

— Nu, mulţumesc, am deja unul!

— Ei, fir-ar să fie, dar unde-o fi individul care mi-a luat sacul?

Walter ieşi în fine din gară. Locul amintea vag staţia

Victoria din Londra. Da, evident, englezii îşi puseseră amprenta pe această ţară. Îşi regăsi hamalul. Lăsă cele două cufere să-i fie aduse pe urmă, iar el luând o maşină, se îndreptă spre pensiunea Sfinxului, la Sharieh-Imad-el-Din.

Kahira! Tu care ai supravieţuit tuturor vârstelor! Cairo, oraş glorios în prezent! Planeta Marte te veghează. Maladiile tale sunt: febra, variola, scarlatina, ciuma, dalacul, migrenele, insolaţiile, loviturile de cuţit şi de pumn, împuşcăturile. Vântul care vine peste tine din vest şi, ca toate celelalte mari oraşe, ai drept regină pe Venus.

Zorii zilei! E ora când vocile metalice lansează cea de a doua rugăciune din înaltul minaretelor; ora când câinii vagabonzi se bat în noapte, disputându-şi vreun trofeu de prin gunoaie; când cerşetorul păduchios, chircit ca un şacal bolnav pe pragul unei case părăsite, dă la o parte zdrenţele jegoase sub care a dormit, pentru a arunca o privire filosofică peste ziua cea nouă. E ora când dangătul cloptelor din bisericile copte se amestecă cu zornăitul brăţărilor vreunei curtezane care se întoarce acasă alergând cu ochii încercănaţi, ascunşi sub un văl negru. E ora când soarele apare deodată deasupra Mării Roşii şi a munţilor Arabiei deşertice. Walter Beam stătea pe meterezele cetăţii, cu privirea fixată în depărtare, spre interiorul Continentului. Prima sa dimineaţă în Egipt!

Privirea îi era la fel de ascuţită ca a unui şoim. Ochii săi albaştri rătăceau de la Heliopolis, traversând imensa întindere a deltei, la colinele Occidentului. Giseh! Piramidele! Memphis! Saqqarah! Era oare posibil? Cu o săptămână în urmă mai era încă scufundat în ceţurile Angliei…

Un sentiment de forţă îl cuprinse. Se simţi egalul lui Policrat, stăpânul acestei ţări. O poseda în întregime. Nu cazărmile pline de trupe, moscheele, bisericile, bazarurile, hotelurile şi cluburile, ci pământul, pământul antic. Nilul,

templele, gloriosul imperiu al faraonilor. Patru, cinci, şase mii de ani îi aparţineau. Ceea ce vedea spre apus, nu era fortăreaţa ridicată de Napoleon, ci rănile căscate ale munţilor Arabici, carierele, pereţii sculptaţi de altădată. Îşi închipuia miile şi miile de pietre, fiecare cântărind tone şi care fusese măsurată, numerotată, şlefuită şi târâtă apoi de oameni şi animale de-a lungul ţărilor, pe apă, pe pământ, pentru a ridica aceste piramide, învăluite acum într-o uşoară boare movulie. Minune! O minunăţie! Ce oameni! O rasă de oameni cu trup fragil, dar spirit uriaş, ce nu ţinuse seama de imposibil.

Şi în timp ce Walter, căzut de extaz şi admiraţie, retrăia un trecut de cincizeci de secole, oraşul, urna de frumuseţe rezervor clocotitor de vicii, se trezea într-un zgomot care creştea şi strălucea în soarele limpede ca o diademă scânteietoare.

Atunci Walter îşi întoarse privirea spre imperiile sudului. Se gândea la rugăciunile vechiului Egipt adresate lui Amon-Ra.

Îşi privi distrat ceasul şi brusc îi pieri extazul. Era acolo de o oră. Avea întâlnire la Shepheard, la orele unsprezece, cu Preston Cable. Nu-l văzuse încă. Cable condusese săpăturile de la Teba, dar nu era un egiptolog veritabil. El ţinea de serviciul apelor şi în anul precedent făcuse oficiul de înlocuitor. Walter era fericit să-l întâlnească, căci urma să-i continue munca. În această dimineaţă, Walter se simţea destul de puternic, arzând de dorinţa de a trăi şi de a acţiona.

La orele unsprezece îl găsi pe domnul Preston Cable pe terasa Shepheard. Un portar elveţian îi indică discret un bărbat de vreo patruzeci de ani, cu o cască colonială pe ceafă, care citea ziarul stând pe un scaun, parcă prea scund pentru el, din care cauză îşi întinsese picioarele în faţă. Portarul îl anunţă de venirea lui Walter. Domnul Cable îşi părăsi imediat lectura, se sculă deşirându-şi cei unu nouăzeci şi cinci de metri şi, îndreptându-se spre Walter, îl

fixă mai întâi cu o privire grea, de inchizitor, apoi cu cea a unui judecător de la Înalta Curte de Justiţie. Apoi aruncă ziarul.

— Salut bătrâne, te aşteptam! Dumneata eşti desigur domnul Beam? Walter se apropie; era cu un cap mai scund decât interlocutorul său.

— Da, răspunse el.

— Ia loc.

— Mulţumesc.

— Băiete! Ce iei? Whisky cu sifon?

— Nu, bere.

— Bine. Băiete, un whisky cu sifon şi o Amstel. Stai la Continental?

— Nu, la o pensiune.

— Hm! De ce? În general negustorii de cadavre descind toţi la Continental.

— Dar eu nu sunt încă negustor de cadavre.

— Nu, evident, dar vei deveni în curând. Vei găsi totul în regulă la Teba. Înainte de plecare am pus să se curăţe terenurile. Toate mumiile care rămân sunt în mormântul care serveşte drept depozit. Nu par deloc interesante, dar probabil, există una sau două de valoare. S-au conservat bine. Niciun papirus. E tot faimoasa dinastie XVIII, ca anul trecut. Toată vara mi-am petrecut-o la Luxor. Doamne! n-aş lua-o de la capăt nici pentru un imperiu! Curat infern, nu exagerez deloc. Pielea se prăjeşte la soare… Abd-el-Rahman este acum acolo. El are cheile şi ştie că vii.

— Cine este?

— Şeful de echipă. Personal nu-mi place. Îşi bate joc de tine dacă poate. Dar ce să-i faci! Mayer ţine la el şi-l păstrează. Apropo, îl cunoşti pe Mayer?

— Nu. E la Cairo?

— Momentan nu, dar are un apartament în acest hotel. Dumnezeu ştie din ce-l plăteşte… Ciudat individ!

— Ce vârstă are?

— Cam de vârsta mea.

— De ce „ciudat individ”?

— Se crede egiptolog. Vorbeşte mereu de restaurare şi de lucruri de genul ăsta. În timpul sezonului, trage la Winter Palace şi zilnic aduce turişti, cărora le arată şantierele. Le ţine discursuri ca un ghid veritabil. Ce pisălog oribil! Se caţără pe stânci ca un iepure, nu e niciodată obosit. Toarnă în el whisky, oricât ar fi soarele de arzător, pentru el n-are importanţă. Se ţine tot timpul tare.

— Se pare că nu-ţi prea place.

— Aşa şi-aşa.. E evreu.

— Un evreu destul de generos, oricum cheltuieşte cinci sau şase mii de lire sterline pe an pentru săpăturile institutului nostru fără să-i aducă niciun câştig!

— Nu te lăsa înşelat de asta. Tipul ţine enorm la renume, la glorie. Am părerile mele în legătură cu asta şi nu mă-ndoiesc de ceea ce-ţi spun – ca între colegi, bineînţeles.

Walter se îndreptă în fotoliu. Nu se simţea în largul său. Mormăi ceva confuz:

— Desigur, da… hm!

— Păi, reluă Cable, în ianuarie, anul trecut, eram amândoi în cort. A început să vorbească despre rolul pe care l-au avut evreii în vechiul Egipt. A mers până la a susţine că regii dinastiei XIX aveau în vine sânge evreiesc.

Walter izbucni în râs.

— Şi eu am râs, urmă Cable, ceea ce l-a rănit profund. Va dovedi lumii întregi, declara el, că evreii au guvernat Egiptul acum treizeci şi cinci de secole. O prostie, nu-i aşa?

— Absolut, spuse Walter zâmbind.

— Ei, iată! I-am spus lui Mayer că, sub regatul lui Ramses, evreii erau un tribuşor mizerabil, aşezat aproape de coastă şi poate în Deltă.

— Probabil ai dreptate.

— Cu atât mai bine.

Walter îi oferi lui Cable o ţigară şi se instală mai bine în fotoliu. O vagă senzaţie neplăcută îl invadă. Din străfundul sufletului său părea că se ridică o fiinţă ciudată care îşi întindea în jurul lui antene invizibile; tocmai intrase în contact cu o prezenţă respingătoare.

— Cel mai rău lucru în meseria noastră, continuă Cable, este că nu vezi niciodată femei, în cotloanele murdare pe unde trăim noi. Eşti grozav de singur, seara, când n-ai altceva de făcut decât să te aşezi ca să priveşti stelele.

Walter nu spuse nimic. Acea impresie foarte nouă de jenă continua să-l obsedeze.

— Iei masa cu mine bătrâne, adăugă Cable pe un ton indiferent. După aceea vom face un tur la Piramide. Să rămânem împreună până revine Mayer de la Ierusalim. Nu sunt mulţi oameni care să mă intereseze, dar dumneata mi-ai plăcut imediat. Cu o piele brună şi nişte ochi negri, ai fi portretul viu al unui contemporan al lui Ramses.

Walter ţinea la libertatea şi singurătatea lui. Cable nu-i displăcea, dar aveau puncte de vedere foarte diferite. Lui îi plăcea reveria, explorarea lentă a misterelor, o anume atmosferă romanescă; Cable, speţă de animal mare, greoi, neprietenos, semăna cu un elefant care lasă, peste tot în urma lui, urme enorme.

— Da, de acord, reluă Walter după o clipă de ezitare. Luăm masa împreună, în tot cazul. În după amiaza asta trebuie să mă duc să-l văd pe directorul general al Serviciului de Antichităţi: o simplă vizită de politeţe. Dacă sunt liber astă seară… cum te-aş putea anunţa?

— Lasă-mi o vorbă la Continental.

În jurul lor se formau grupuri pe terasă. Egipteni cu aer fin şi priviri şirete pe sub canalul fesurilor lor roşii, negustori graşi, bătrâni veniţi aici din toată lumea să-şi

caute sănătatea, în căutarea romanescului sau să se dedea vreunui viciu, intrau şi ieşeau. Tinere americance zburdalnice, diplomaţi moleşiţi, tineri englezi în pantaloni de flanelă gri sau blazere albastre, care se întorceau de pe tărâmul de polo de la Gezirah, formau cea mai pestriţă lume pe care Walter o văzuse vreodată. Pe stradă, cerşetori, interpreţi amărâţi, birjari, vânzători de ziare, o întreagă faună nedefinită venea şi se ducea, succedându-se cu repeziciune sub ochii săi.

Un bătrân afgan orb, cu barbă sură, cu faţa însemnată de urme de vărsat, bărbat sfânt care sărutase Piatra Neagră de la Mecca, vorbea cu o voce monotonă şi spartă, făcându-şi drum pe sub arcade. Îşi întindea mâna stângă atrofiată, iar cu cealaltă ţinea un baston pe care îl lovea de pereţi… „Alah este îndurător! O, tu care vezi, ai milă de nevăzător!”

Alexandre Isidore Mayer avea o mulţime de talente; era unul din acei evrei despre care, cu puţină bunăvoinţă, s-ar fi putut spune că e un aristocrat… Avea un aer distins, maniere perfecte şi în plus o vastă cultură şi o avere considerabilă. Dacă la acestea vom adăuga o energie fizică prodigioasă şi o veritabilă intuiţie care-i permitea să descifreze caracterul oamenilor, vom putea explica reuşitele sale. Se ocupa de numeroase afaceri. Ca preşedinte a numeroase societăţi evreieşti, juca un rol important în sânul mişcării sioniste. Era de asemenea doctor honoris causa a două universităţi americane. Nu se ştia nimic despre tatăl său, nici despre provenienţa averii lui Isidore Mayer. Oricum, la patruzeci de ani era considerat un om onorabil, generos, câteodată risipitor, cu toate că, în alte momente, îşi arăta o aversiune extremă dacă trebuia să scoată din portofel chiar şi o bacnotă de o liră. Nu i se cunoştea domiciliul şi nici fiscul nu-l putea găsi. Locuia în hoteluri, mereu pe drumuri, între Europa şi America; dar într-o mică insulă grecească avea un palat,

unde îşi petrecea mai multe luni pe an. Acolo îşi strângea cea mai mare parte din comorile artistice pe care le cumpăra, cu toate că dăruise din ele unor muzee. La Paris exista o colecţie Mayer. Era ofiţer al Legiunii de onoare. Evreii din lumea-ntreagă îl admirau, îl invidiau şi vedeau în el un şef. Mulţi creştini care-l batjocoriseră sau îl urâseră deveneau mai devreme ori mai târziu servitorii săi devotaţi sau prieteni. Vorbea curent cinci limbi şi era complet europenizat; totuşi rămânea în mod cert un oriental. Se spunea că se născuse la Bagdad; că tatăl său ar fi locuit la Bombay, dar chipul şi trăsăturile sale curate, destul de fine, ochii săi albaştri, profunzi şi blânzi, tenul palid, aproape translucid, părul negru şi ondulat indicau Siria la originea sa. Urma, în mare, tradiţiile rasei sale, dar fără a se supune strict canoanelor, căci nu era practicant. Era un mistic. Bea mai mult decât mulţi creştini, mânca şuncă şi slănină ca un englez şi nu se ruga niciodată. Vorbea despre Univers, despre Fraternitate umană, ştiinţă, religiile de tot felul, dar singurul Jehova în care credea era el însuşi, Alexandre Isidore Mayer. Când duşmanii săi îl insultau sau îl răneau, când nu obţinea de la prietenii săi ceea ce aştepta, nu începea să tune şi să fulgere; devenea pasiv, taciturn şi o disperare mută îi umezea uneori ochii. Lacrimile vărsate la momentul potrivit îi aduseseră lui Mayer cele mai frumoase momente din viaţa sa. Nu era o tactică, ci o manifestare a profundei sale personalităţi. Un financiar parizian, pe care Mayer aproape îl ruinase, spunea: «Când evreul ăsta începe să plângă, vă depăşeşte şi, pentru a-l consola, ţi-ai da şi ultima cămaşă!»

Walter Beam îl aşteptă pe Mayer timp de zece zile. Profită de acest timp ca să viziteze Giseh, Sakkarah, Cracodilopolis la Fayoum şi să studieze cu minuţiozitate Marea Piramidă, Sfinxul şi Muzeul. Toate acestea îl costară foarte scump, constatând nu fără oarecare îngrijorare că făcuse o gaură serioasa în bugetul său. Institutul nu-i

dădea decât două sute de lire pe an, iar domnul Mayer restul, de patru sute lire.

Preston Cable încercă să-l pregătească pe Beam înaintea primei sale întrevederi cu Mayer.

— Îi vei place sau displace de la prima vedere. Te sfătuiesc să uzezi de multă diplomaţie cu el. Flatează-l, măcar puţin, deoarece individul înghite complimentele, cum primeşte calul zahărul! Într-o zi l-am numit «rege neîncoronat», şi a doua zi mi-a trimis o cutie de caviar, şi iată şansa mea. Ei bine, eu nu pot supora murdăria asta! Şi apoi, Beam, dacă vei vorbi despre evrei cu Mayer, fii sincer. El apreciază spiritul creştin şi ştie când cineva îşi bate joc de el. Vei avea poate influenţă asupra lui, cine ştie? Eşti în stare, iar el este deosebit de inteligent. Dacă Mayer obţine noua concesie pe care Institutul a cerut-o guvernului egiptean, vor fi noi săpături. Va fi acolo tot timpul, va lucra chiar cu dumneata, cu condiţia să nu fie vreo femeie cu ei. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, nu-i arăta că eşti mai priceput decât el în egiptologie! Îţi va tăia de îndată caviarul şi whisky-ul!

Walter îşi dădea seama că vorbele lui Cable izvorau dintr-o bună intenţie. Încerca totuşi un uşor dispreţ de intelectual pentru acest fost inspector al canalelor de irigaţii. În serviciul guvernului egiptean, Cable părea să-şi fi pierdut orice urmă de distincţie sau poate îşi însuşise o filosofie anume, în pustietăţile sudului pe unde trăise, ori o înţelepciune culeasă din deşertul măturat de Simur[2]. Oricum, îşi pierduse orice urmă de rafinament exterior. Poate fusese întotdeauna vulgar…

Nu avea nicio fărâmă din delicateţea sufletelor nobile, nu avea deloc stăpânire de sine. Şi, totuşi se simţea în el ceva viguros, care trezea în Walter o simpatie inexplicabilă. Câteodată, tânărul simţea că într-o zi viaţa avea să-i arunce pe amândoi într-o aventură ciudată, poate

2 Vânt puternic, uscat şi foarte cald, care bate în Subaru şi în Arabia, de la sud către nord.

chiar înspăimântătoare. Sub aceste maniere grosolane, Cable ascundea o sălbăticie destul de atrăgătoare. Într-o zi Walter îl întrebă de ce îşi abandonase situaţia pe care o avea la Teba. Cable îi răspunse:

— Mai întâi, eu nu sunt egiptolog; sunt organizator. Traficul cu mumii nu-i treaba mea. Am oroare de lucrurile astea. Îl dispreţuiesc pe cel care este în fruntea acestora şi mi-ar place să-i sucesc gâtul. Îţi urez să te înţelegi bine cu el.

— Dar, prietene, n-am niciun interes personal în săpăturile astea. Mi-e indiferent cine va plăti. Eu vreau să servesc ştiinţa în primul rând. În afară de asta, eu trebuie să apăr interesele Universităţii şi ale guvernului egiptean. Aceasta nu va fi un lucru greu; guvernul a organizat totul. Am toate instrucţiunile scrise.

— Ei, hai, oare nu ţi-ar place să aduci la lumina zilei o comoară frumoasă, un nou Tutankamon?

— Ar fi un noroc extraordinar!

— Dar obiectele exhumate? Cine le-ar primi, eh? Ţi-aş putea spune, dar nu m-aş alege cu nimic.

— Cine? Ştiinţa, arheologia!

— Ei bine, dumneata eşti un idealist pe cinste! Şi Cable izbucni în râs.

Walter se odihnea pe divanul din camera sa, când servitorul nubian al pensiunii bătu la uşă, intră şi îi întinse o scrisoare.

Dragă maestre,

Aş fi venit chiar eu să vă văd, dar m-am întors din Palestina abia azi dimineaţă; iar după-amiază sunt ocupat. Vreţi să veniţi să cinaţi cu mine la Shepheard, în această seară la orele opt? Am putea astfel face cunoştinţă şi deveni prieteni. Al dumneavoastră sincer,

A.l. Mayer

Acel „dragă maestre” îl amuză pe Walter şi, timp de

câteva clipe îşi frecă involuntar bărbia. Apoi se ridică, scrise un cuvânt de acceptare a invitaţiei şi-l întinse nubianului, întrebând:

— Cine a adus srisoarea?

— Un domn, sidi!

— Un portar al hotelului?

— Oh, nu… Un domn adevărat.

Walter coborî şi văzu în hol un omuleţ de un metru şaizeci abia, îmbrăcat în negru, înţepenit într-o atitudine de respect aproape religios. Se numea Serafino Gogonelli. Figura sa părea o masă de pliuri rozalii care convergeau spre două buze cu un surâs suav. Avea o pereche de ochi albaştri, umezi şi aiuriţi; precum şi un craniu absolut chel.

— Veniţi din partea domnului Mayer?

— Chiar aşa, domnule… Şi se înclină.

— Fiţi amabil şi mulţumiţi domnului Mayer din partea mea. Daţi-i şi această scrisoare.

— Cu cea mai mare plăcere domnule.

Serafino Gogonelli îşi puse pălăria care-i înghiţi capul până la urechi, se înclină din nou, cu braţele îndepărtate de corp şi plecă.

Seara, când se regăsi în prezenţa lui Mayer, într-un mare salon particular de la primul etaj al hotelului Shepheard, Walter fu plăcut surprins. Se simţi de îndată în largul său. Unul din pereţii camerei era acoperit cu lucrări consacrate egiptologiei; lângă un altul, între două ferestre, se afla o vitrină plină cu statuete fine de faianţă, cu vaze, scarabei, pietre gravate cu hieroglife şi cu tot felul de alte bibelouri vechi, pe care Walter le recunoscu şi le clasă mintal. Domnul Mayer îl luă pe tânăr de braţ pentru a-i arăta comorile sale. Îl întrebă ce crede, mirat că oaspetele său era atât de puţin uimit; Walter îi provocă o vie plăcere deschizând vitrina şi luând de acolo un scarabeu albastru.

— Mă întreb, îi zise Mayer, dacă puteţi citi această tăbliţă.

Walter aşează scarabeul sub o lampă:

— Admirabil! Senefer-Ka-Ra! A unsprezecea dinastie, Teba, probabil! Şi întorcându-se spre Mayer:

— Dumneata l-ai găsit!

Mayer era stupefiat. Nu mai întâlnise un egiptolog cu cunoştinţe atât de sigure. Lui îi trebuiseră ore întregi ca să descifreze tăbliţa.

— Nu, nu l-am găsit; l-am cumpărat, răspunse el. M-a costat numai zece lire.

— Un scarabeu drăguţ, concluziona Walter punându-l la loc.

Mayer lua bibelourile unul câte unul şi le trecea lui Walter.

— Ce părere aveţi despre aceasta, zise în final, scoţând o piatră plată acoperită de hieroglife. În stadiul actual al ştiinţei este singurul document care poate arunca o oarecare lumină asupra sfârşitului celei de-a VI-a dinastii. Am cumpărat-o de la un interpret din Memphis, cu mult timp în urmă!

Interesul lui Walter păru că se trezeşte brusc. Luă piatra şi descifră inscripţia: „Men-Ka-Ra”. Apoi îl întrebă pe Mayer:

— Vă interesează a VI-a dinastie?

— Da, mult.

— De ce?

— Ah! iată, un secret. Şi puse piatra la loc în vitrină.

Mai întârzie asupra câtorva bibelouri, ca adâncit într-un vis; Walter îl privea cu curiozitate.

— Cartuşul cu Nitrocis, spuse Mayer, revenind la masă, ultima suverană a dinastiei a VI-a. Ce regină! Odată cu ea sunt înmormântate toate misterele neamului său!

Urmă o scurtă tăcere.

— Domnule Beam, spuse el întorcându-se brusc, fiţi bun şi sunaţi pentru a-l chema pe şeful chelnerilor.

Walter apăsă butonul unei sonerii de lângă fereastră şi câteva momente mai târziu le-a fost adusă una din cele mai grozave cine de la Shepheard.

Spiritul lui Mayer părea foarte vioi, în ciuda unei nopţi proaste petrecute pe drum venind de la Ierusalim. Recunoscuse imediat în Walter pe unul din acei englezi calmi şi rezervaţi care, prin tăcere şi laconism, induc adesea în eroare un observator superficial al neamului lor. Dar, în această ordine de idei, Mayer nu era un novice. Ochii strălucitori ai lui Walter, precum şi statura sa cu umeri largi îi confirmau părerea că nu se află în prezenţa unui şoarece de bibliotecă, sau a unui leneş agreabil. Băiatul acesta îi plăcea şi se lansă în una din acele dizertaţii ale sale despre univers; un subiect vast care-l pasionase întotdeauna. După părerea sa, «prima fiinţă omenească trebuie să fi devenit conştientă de puterea sa în momentul când a tras o linie dreaptă, matematic vorbind. Trebuie să fi simţit că în clipa aceea crease ceva despre care natura nu ştia, care îi este contrar. Expresie a forţei libere a spiritului, linia dreaptă este simbolul voinţei».

Walter surâse; ceea ce păru că-l flatează pe Mayer. Tânărul înţelese numaidecât că era de preferat să nu-şi contrazică gazda. Singurul său răspuns fu:

— Teoria dumneavoastră este corectă, dacă admiteţi că oamenii voluntari merg drept la ţintă.

Mayer aprobă:

— Este singurul mod de a obţine ce vrei. Vechii egipteni o ştiau prea bine. Simbolul liniei drepte a jucat un rol important în tot ceea ce au făcut în arta lor ca şi în gândirea lor.

— Personal, spuse Walter, fac parte din categoria celor care nu pot căuta adevărul despre vremurile trecute fără a le compara cu regimul nostru social şi politic. Obiceiurile şi ideile vechilor egipteni erau cele ale unui popor dur. Gândiţi-vă la jucăriile lor, la credinţele lor, de o naivitate atât de fermecătoare, dispreţul lor faţă de

imposibil; şi toate acestea alăturate unei concepţii, unei gândiri de o îndrăzneală căreia, practic, întreaga lume modernă îi este datoare! Ei iubeau totul cu atâta simplitate şi credinţă, încât nu poţi să nu-i iubeşti! După părerea mea, este rasa cea mai atrăgătoare care a existat vreodată. Mor de dorinţa de a intra în contact cu ei.

În sinea sa, Mayer se felicita la gândul că un astfel de om va conduce săpăturile pe care el le finanţa.

— Ar trebui poate să mergeţi la Luxor săptămâna viitoare, spuse el. Vin şi eu peste cincisprezece zile. De ce să staţi la pensiunea asta? Dacă aş fi ştiut, v-aş fi adus aici. Oricum, sper că veţi accepta să locuiţi pe cheltuiala mea, acolo unde vă veţi hotărî să vă instalaţi. Consideraţi-mă prietenul dumneavoastră.

Se aplecă înainte şi puse mâna pe braţul lui Walter:

— Mă consideraţi prieten, nu-i aşa? spuse el.

— Sper să fiţi absolut mulţumit de serviciile mele, zise Walter pe un ton cam rece. Situaţia de subaltern, în care se afla, îl cam deranja, chiar dacă cuvântul „prieten” părea s-o disimuleze.

— Veţi avea mână liberă şi ştiu că voi fi mulţumit, mai adăugă Mayer. Încercă să-l facă pe Walter să se simtă în largul său, umplându-i din nou paharul. Cei doi bărbaţi se observau cu o anume rezervă.

— În sănătatea dumneavoastră, domnule Mayer, spuse Walter, şi a concesiunii celei noi, dacă o obţinem!

Mayer surâse.

— Nu fiţi îngrijorat! Mă voi strădui să o obţinem. Practic, îi am pe aceşti oameni în buzunar. Oricine poate face asta cu bani şi intimidare. Intimidarea e cea care le permite compatrioţilor dumneavoastră să guverneze Egiptul. Îi lăsaţi pe indigeni să creadă că au un rege şi un parlament, dar de fapt rezidentul este omniprezent în tot şi în toate. Şi asta e foarte bine.

Se înfundă în fotoliul său, aprinzându-şi o ţigară.

La Menna House timpul trecea liniştit. Egiptenii se reîntoarceau în oraş, unii după alţii, iar pensionarii hotelului se retrăseseră în camerele lor ca să-şi îmbrace ţinuta de seară. Interpreţii şi stăpânii măgarilor îşi numărau câştigul de peste zi; câţiva se duceau să mănânce înainte de a-şi relua în primie postul din faţa uşii hotelului sub clar de lună, la ora la care, în timp ce ochii de şacal le luceau, murmurau cu o voce linguşitoare:

— Vrei să vezi piramidele sau Sfinxul sub clar de lună? Un măgar frumos, domnule? O să-ţi arăt secretele deşertului…

Gandura[3] de mătase mov le strălucea în timp ce ei mergeau încet pentru a-şi atrage clienţii romantici, bărbaţi şi femei de toate vârstele.

Walter venise la Menna House în după-amiaza aceea. Îi aştepta acum pe Mayer şi pe Cable, pentru a lua masa împreună. Îşi petrecuse o oră în piscină, înotând cu frenezie, ca pentru a-şi cheltui surplusul de energie. Apoi se îmbrăcă şi se duse în grădină. Un copil arab, cu dinţii strălucitori, îi oferi un trandafir roşu; tânărul îi dădu un piastru, îi puse o mână pe cap şi o clipă îi privi atent faţa. Peste cinci mii de ani se scurseseră de când această rasă luase naştere pe locul unde aveau să se ridice piramidele, iar ele se aflau tot acolo! Copilul o zbughi la fugă. Walter respiră parfumul dulce şi îmbătător al trandafirului şi deodată îl cuprinse o ciudată melancolie. Se imagina bătrân… se simţea bătrân, îngrozitor de bătrân…

Privi vârful piramidei lui Khuit… Khuit, lumina! Un milion de oameni pieriseră în timpul construirii ei şi nu avea rost să socoteşti numărul celor care apăruseră pe lume de atunci, câte milioane de vieţi trecuseră nelăsând în urma lor nici cele mai mici urme istorice, doar pământul

3 Tunică fără mâneci, purtată pe sub „burnuz” – cuvânt arab (n.t.)

care-i văzuse născându-se şi apoi dispărând.

«Indestructibilul Khuit! S-a încercat dărâmarea ta. S-a construit un oraş în jurul tău. Şi totuşi, tu rămâi la fel peste veacuri, cu faţa spre lumină. Degeaba natura însăşi a vrut să te zguduie. Tu eşti tot în prima linie, printre minunile omenirii!»

Flăcări roz şi portocalii, ultimele străluciri ale soarelui ce apunea spre vest, ţâşneau din imensul triunghi al Marii Piramide. În curând aveau să dispară în umbra atotcuprinzătoare şi suverană ca şi mimozele trandafirii şi crinii care-l înconjurau pe Walter.

Se simţi zdrobit de o puternică senzaţie de singurătate.

Timpul scurs era anulat. Avea el într-adevăr douăzeci şi cinci de ani? El se simţea ca având vârsta a mii de secole. De fapt, orice lucru are cinci mii de ani.

Avu senzaţia unei uşoare atingeri pe gât. Se întoarse. Nu era nimeni; îl trecu un uşor frison, căci era absolut sigur că fusese atins. Se ridică, se mai uită o dată în urma lui: nimeni. I se păru că zăreşte totuşi o mişcare uşoară în boschetul de crini albi, foarte aproape. Era ridicol: florile nu-l putuseră atinge. Şi totuşi, ce misterios! Se gândi deodată la cea de-a Treia Piramidă, fără să-şi poată totuşi explica confuzia de gânduri. Da, Egiptul era, desigur, o ţară ciudată.

Se îndreptă încet spre hotel; lumina electrică îl orbi. Un zumzet umplu brusc atmosfera. Izbucni pe deasupra capului său, se stinse pentru a reveni iar. Un obiect negricios căzu în faţa lui pe cărare, cu un zgomot înfundat, ca o piatră, apoi veni spre el. Îl luă de jos; era un scarabeu uriaş. Ce însemna oare prezenţa insectei sacre? Să fi fost această fiinţă de un negru metalic cea care-i atinsese gâtul cu câteva clipe în urmă? Nu, era imposibil; nu auzise niciun zumzet. Cu dragostea pe care o are arheologul pentru tot ce atinge Egiptul, mângâie uşor insecta. Faţa îi

fu luminată de o bucurie radioasă. Toate acestea aveau un sens. Se gândi din nou la a Treia Piramidă. De ce a treia? pe care n-o putea zări din locul în care se afla? De ce nu Prima, care se ridica imensă chiar în faţa lui, înaltă şi dreaptă încât părea că-şi pierde vârful ascuţit printre stelele presărate pe cer? Da, sigur, Egiptul era un ţinut ciudat.

Domnul Mayer sosi la ora opt însoţit de Preston Cable. Walter îi primi pe terasă. Băură câteva cocteiluri, apoi cinară. Mayer era plin de antren şi energie. Cable părea apatic. După o vizită la clubul său, făcuse turul barurilor din Cairo şi tot încercând să pară interesat de ce spunea Mayer, aşteptase de fapt cina cu multă nerăbdare. Walter era cam palid, iar exaltarea lui Mayer îi făcea ochii să strălucească. Cei trei bărbaţi vorbeau despre arheologie.

Mayer dirija conversaţia spre săpăturile de la Teba, cele şapte morminte degajate de Cable din luna octombrie, pantele din Valea Maimuţelor, pe care el o numea «noua mea concesiune».

Walter îi anunţă că se angajase în Serviciul de antichităţi, unde luase cunoştinţă de contractele concesiunii: ele satisfăceau atât Institutul de Arheologie cât şi guvernul egiptean. Mayer nu era totuşi de aceeaşi părere:

— Mie nu mi se par deloc aşa de corecte. Eu plătesc săpăturile, dumneavoastră vă oferiţi munca şi ştiinţa şi dacă, din întâmplare, găsim obiecte de valoare, guvernul ar avea dreptul să ia tot ce i-ar place pentru muzeul din Cairo?!

— Noi nu mai păstrăm decât ce vrea el să ne lase iar noi vom publica, în numele său, un raport despre descoperirile noastre.

— Egiptenii, spune Walter, sunt o naţiune în plină dezvoltare. Ei doresc, ei vor să-şi exercite drepturile pe

care i le lăsăm. Când se consideră că, timp de secole, au fost permanent deposedaţi de comorile lor, se înţelege că guvernul ţine ca astfel de procedee să înceteze. În definitiv, noi suntem savanţi şi nu căutători de aur. Cât despre mine, domnule Mayer, puteţi fi sigur că voi pune ştiinţa mai presus de orice alte consideraţii.

— Bineînţeles, doar că, pentru moment găsesc situaţia noastră ridicolă, plusă Mayer. Eu voi cheltui aici cinci până la zece mii de lire, pentru săpăturile din acest an şi cu ce rămânem, dumneavoastră şi eu, dacă toate obiectele de valoare revin muzeului din Cairo?... Dumneavoastră ce credeţi că o să găsim în Valea Maimuţelor?

— Mumii de maimuţe, îl întrerupse Cable, gâlgâind de satisfacţie.

— Poate o capelă mortuară, chiar morminte. Fotografiile lasă să se creadă. Este, însă imposibil de prevăzut, iar eu n-am inspectat încă terenul.

— Chiar credeţi c-ar putea fi morminte? întrebă Mayer.

— Este posibil. Dar, ca multe altele – ca mormintele reginelor – de exemplu, ar putea fi deja jefuite de mii de ani.

— În fine, zise Mayer ridicându-şi paharul, în sănătatea noii concesiuni şi a descoperirii unui al doilea Tutankamon!

Walter ridică din umeri zâmbind şi îşi ciocni cupa de cea a oaspetelui său.

— Aş fi foarte fericit să obţin un astfel de rezultat, zise el.

— Da, dar înainte, mai aveţi de făcut o pregătire a terenului a naibii de dificilă! Oricum, mult noroc!

Walter nu vorbea mai niciodată despre femei. Ca orice englez bine crescut, păstra aceste probleme pentru

el. Când Cable atacă acest subiect, preferă să nu-l asculte. În ceea ce îl privea pe Mayer, acesta trecea drept un foarte bun cunoscător al chestiunii.

Cei trei bărbaţi rămaseră mult timp la masă, iar conversaţia lor luă această turnură. După Cable, femeile erau cauza tuturor relelor din lume. Mayer aprecie unele calităţi ale lor, fără însă a nega că, cea mai mare parte aveau legături cu diavolul. Apoi se angajă într-o nouă digresiune:

— Dar dumneata, Beam, care-i prima femeie pe care ai iubit-o?

Era o invitaţie directă. Cable povestise mai devreme că fusese îndrăgostit de o bonă la cincisprezece ani. Mayer recunoscuse că el, ca tot orientalul, începuse şi mai devreme.

Walter îşi fixă o clipă tovarăşii de masă cu o privire dură. Să inventeze o minciună sau să spună adevărul? Povestea primei sale iubiri l-ar duce la dezvăluirea unor vise şi a unor secrete născute din imaginaţia sa.

— Ei, haide, ia să vedem, vorbeşte, Beam! spuse Mayer pe un ton încurajator.

— Nu e nimic de povestit! A fost mereu ţinut în lesă de tăticu şi mămica, comentă vesel Cable.

Walter se hotărî, în fine:

— Prima mea iubire a fost pentru Nitocris, regina Egiptului. Aveam aproape paisprezece ani, atunci.

Clabe suflă fumul ţigaretei sale şi expresia feţei i se destinse într-un zâmbet.

— Slavă domnului că nu sunt un egiptolog înnăscut! exclamă el. Indivizii ăştia sunt puţin nebuni!

— De ce Nitrocis? întrebă Mayer cu interes. De ce nu Ahhotpou sau Cleopatra, sau chiar Hatos sau Isis?

— O idee de copil, probabil. Întotdeauna Nitocris m-a atras mai mult decât toate celelalte regine ale Egiptului.

Mayer scutură capul:

— Acum înţeleg de ce ai descifrat aşa de repede cartuşul acela, spuse el gânditor. Legenda care spune că ea bântuie, goală, în cea de a Treia Piramidă… V-a bântuit imaginaţia de copil.

Walter îi aruncă lui Mayer o privire întunecată. Ochii albaştri, obrajii netezi şi lucioşi precum şi buzele surâzătoare ale oaspetelui său conturau în clipa aceea figura unui duşman. Continuă totuşi:

— Cine ne împinge să venim în această ţară? Cine ne obligă să ne petrecem timpul căutând urmele unui imperiu dispărut? Nu sunt misterioase toate acestea?

— Crezi cumva în reîncarnare? îl întrebă Mayer pe tânărul Walter.

— Nu ştiu precis în ce cred. Dacă ar trebui să dau un nume concepţiei mele parcă l-aş alege pe cel de «apercepţie». Cunosc toate poveştile celei de a Treia Piramide. Mă interesează pentru că toate cunoştinţele noastre destre dinastia a VI-a se opresc aici. Mă refer la cunoştinţele istorice. Personal, am o mare înţelegere pentru această perioadă.

— Dar ce te-a făcut să te îndrăgosteşti de Nitocris? insistă Mayer.

— Legenda sa, cred.

— Care legendă? Ea era soţia lui Mirniri.

— Tocmai.

— Sau Metesoufis II, cum îl numesc grecii, continuă Mayer. Mumia sa nu s-a găsit încă. S-a găsit Mycerinus în una din camerele celei de a Treia Piramide, iar sarcofagul s-a pierdut în drum spre Anglia, nu ştiu exact unde, pe la 1830.

— Eu ştiu, spuse Walter: în 1837.

— Există ceva ce nu ştii? îl întrebă Mayer, uşor agasat de erudiţia calmă a tânărului.

— Nu pot să nu ştiu astfel de amănunte, replică simplu Walter. Fragmente ale coşciugului se află la British

Museum. Hieroglifele sunt: Men-Kau-Ra, adică: «Cel care trăieşte mereu. Tu te-ai născut din înalturi, cerul te-a zămislit, tu eşti fiul Pământului. Aceasta spre proslăvirea lui Osiris.»

Se opri, apoi continuă:

— Ceea ce vreau să spun e poate o impresie de copil, dar când te ocupi de arheologie – ştiinţă foarte puţin cunoscută, în fond – cele mai mici detalii pot căpăta câteodată o valoare imensă. Când, în cursul cercetărilor, descoperi o personalitate ca cea a reginei Nitocris, imaginaţia ţi se înfierbântă – cel puţin, ceea ce înţeleg eu prin imaginaţie. Dar, câteodată poate fi şi altfel. Am auzit un psiholog numind-o „memorie ereditară”. Oricum, e curios că, ceea ce pe unul îl pasionează, pe un altul îl poate lăsa total indiferent.

Mayer îşi sprijini bărbia pe mână: un foc sumbru îi lumina ochii. O clipă păru pe punctul de a explica felul în care el concepe existenţa în trecut. Dar ştiinţa lui Walter şi cinismul lui Cable îl opriră. Îl lăsă pe Walter să continue, cu un oftat adânc şi un aer gânditor. Tânărul devenea vorbăreţ; nu abordase niciodată până acum acest subiect în faţa altcuiva.

— Cunoaşteţi starea Egiptului în timpul dinastiei a VI-a, nu-i aşa? Regi peste tot. Nu exista o putere centrală. Nomarcii din Permetu (în prezent Armant) guvernau Teba. Regatele din Nord erau supuse preoţilor din Heliopolis, cele din sud lui Karnak. Către 2800 înainte de Christos, Mentu-Hotep era un nomarc din Permetu, iar Mirniri II rege la Memphis. Nitocris era fiica lui Mentu-Hotep. Legenda sandalei pierdute a dat naştere poveştii cu Cenuşăreasa, probabil. În timp ce se scălda, un vultur i-a luat sandaua de aur în cioc şi a zburat de la Teba la Memphis. Mirniri făcea dreptate în curtea unuia din templele sale; vulturul a lăsat să cadă sandaua pe genunchii regelui, care văzu în acest incident un semn din partea zeului Ra. A pus să se caute în tot ţinutul femeia

căreia îi aparţinea sandaua şi o găsi la Permetu. Tot felul de situaţii dificile apărură atunci la Memphis. Sirienii erau în Deltă pentru a echilibra forţele, prezenţa acestora fiind din ce în ce mai ameninţătoare, preoţii din Heliopolis, seniorul Re-Hotep, magicianul Mennan, Hapu-Seneb au încercat să-l căsătorească pe Mirniri cu o străină, o prinţesă asiatică. Dar, câteva familii nobile de rang înalt, nomarci de la Kha-Hebes, Kha-Sets, Anhab-Hez, Tab-Netez, Arnpeh şi din alte părţi au declarat Asia vasală a lui Mirniri şi s-au opus violent ideii de a avea ca regină o străină. A urmat o dezmembrare totală iar tronul minat de grupurile politice. Toate acestea au fost poate rezultatul unor recolte proaste şi a inundaţiilor: nu se pot face decât ipoteze. Oricum, Mirniri s-a îndrăgostit de Frumoasa cu Obraji Roz, căreia îi aparţinea sandaua de aur şi o luă de soţie. Ea descoperi în curând că avea duşmani înverşunaţi la curte. Fără îndoială, Mirniri era cu toată înţelepciunea un duşman al războiului şi desigur că tratase cu invadatorii veniţi dinspre Eufrat. Poate că nici nu beneficia de o armată bună: altfel, n-ar fi căzut dinastia a VI-a. Tot atât de adevărat este şi faptul că a dispărut fără urmă. Cea mai mare parte din supuşii Faraonului au fost desigur folosiţi la construcţia celei de-a Treia Piramide. Cine ştie? Probabil că se începuse construcţia ei cu cel puţin zece ani înaintea domniei sale, din moment ce Nitocris a terminat-o. Multe intrigi trebuie să fi avut loc la curtea lui Mirniri şi, în final, a fost asasinat.

Nitocris puse imediat mâna pe tron. Putem aprecia dragostea sa pentru rege şi durerea pe care moartea acestuia i-a provocat-o din acţiunile pe care le-a întreprins de-a lungul singurului ei an de domnie. A pus să se sape o sală subterană imensă unde a dat o petrecere, la care i-a imitat pe Re-Hotep, Menna, Hapu-Seneb şi pe toţi ceilalţi nomarci care – ştia ea – uneltiseră asasinarea lui Mirniri. La mijlocul mesei, ea leşină şi, fu scoasă afară. După plecarea sa, uşile se închiseră şi o ecluză fu deschisă. Apa

Nilului urcă în sală şi toţi duşmanii reginei s-au înecat. Se pare că odată răzbunată, ar fi putut domni peste cele două regate ca Ahhotpu. Dar, după părera mea, n-o interesa decât un singur lucru: să-şi termine piramida, cea mai frumoasă din cele trei, după cum ştiţi, pentru a-l înhuma pe Mirniri, căruia dorea să i se alăture. La capătul unui an, monumentul era gata. Biata regină cu obrajii roz se închise într-una din sălile palatului său, respiră fumul unui foc din lemn otrăvit şi muri. A fost pusă într-un sarcofag de bazalt albastru în centrul Piramidei: ca toate femeile frumoase şi ea avea capricii. Nu se ştie ce s-a întâmplat cu sarcofagul. Ne mulţumim să dăm acestei epoci numele de dinastia a VI-a.

— În sănătatea lui Nitocris, bătrâne, strigă Cable, ridicându-şi cupa. Ea şi-a înecat duşmanii ca pe nişte şoareci; iată o femeie pe care o respect cu toată sinceritatea!

Târziu, spre sfârşitul serii, după plecarea lui Mayer şi a lui Cable, Walter îşi puse pălăria, luă o lampă electrică şi părăsi Menna House. O siluetă subţire şi întunecată veni în întâmpinarea sa.

— Vrei ghid, domnule? Sunt la dispoziţia ta.

— Lasă-mă-n pace, răspunse Walter. Mergând repede ajunse la colina pe care se înălţa Marea Piramidă. În jurul lui, totul calm. Lumina roşie a supraveghetorilor scânteia încă, iar paznicii celui mai puternic tron din lume dormeau de jur-împrejur, încolăciţi ca nişte câini. Câmpiile se topeau în giulgiul nopţii, într-o linişte asemănătoare celei a secolelor trecute.

Deoadată, bâzâitul înfundat al mesagerului sacru zbârnâi din nou. Pe Walter îl trecu un fior. Grăbi pasul, dădu colţul dinspre nord-vest al Marii Piramide. Zumzăitul nu încetă. Ezită. Despre această Piramidă ştia tot ce se putea şti. Puţini oameni riscau să se apropie în timpul zilei, iar noaptea se îndepărtau, căci ea stătea sub influenţa unui duh rău, a unui blestem misterios.

Niciun egiptean nu s-ar fi aventurat, nici cu preţul vreunei comori; iar ghizii se ţineau mereu cât mai departe. Spiritul lui Nitocris, regina cu obrajii roz, bântuia sălile întunecate şi îi înnebunea pe oameni.

«Mă întreb dacă ea bântuie într-adevăr această piramidă», murmură Walter. O spaimă secretă îi usca buzele. Vântul răcoros al nopţii trecu peste faţa sa. Tresări puternic, un frison penibil îl traversă, parcă i se ridicase şi părul în cap. Îşi reveni:

«Ei, hai, e o prostie… Trebuie să văd dacă piramida este bântuită sau nu: în interesul însuşi al ştiinţei.»

Înainta încet printre pietre, iar scarabeul se învârtea în jurul lui. Începu să escaladeze blocurile cubice de pe faţa nordică unde se afla intrarea, un fel de scobitură neagră. Scoase lampa apoi căută chibriturile pentru cazul în care lanterna s-ar stinge. Chibrituri ioc! Se simţi din nou îngrijorat. Ar trebui oare să se întoarcă la Menna? Dar, dar asta ar însemna să se dea bătut. El, un savant, el care avea să lucreze printre mii de morţi ai necropolelor thebane! Era de neconceput! Aprinse lampa şi cerul luminos îi indică drumul. Se lăsă să alunece prin gaură şi pătrunse într-un coridor lung, în pantă. Câţiva lilieci se adunaseră în jurul luminii. Le strigă: «Căraţi-vă» şi sunetul propriei voci îl uimi; se lovea de pereţi cu un zgomot surd. Pietrele o absorbeau aşa cum un burete suge apa. I se păru anormal – se aştepta la un ecou. Nu reuşea să repereze extremitatea coridorului. Încercă să-şi amintească planul sălilor. În oricare alt moment ar fi putut să-l deseneze din memorie, dar acum nu-şi mai amintea nimic. Cu inima bătând, înţelese că, între aceşti pereţi, el era doar un străin. Uitase toate cunoştinţele de egiptologie şi îşi pierduse chiar conştiinţa propriei personalităţi. O adevărată spaimă îl cuprinse, îl fascină, îl sufocă. Nu putea da înapoi. Ideea de a se înapoia, de a fugi îi părea şi mai îngrijorătoare decât cea de a merge înainte de a coborî şi mai adânc. Aerul era cald, sufocant, foarte uscat: morţii nu

au nevoie de oxigen. Deodată, o nouă spaimă i se strecură în suflet: lampa! Dacă ar scăpa-o! Dacă s-ar termina bateria?! O strânse convulsiv şi continuă să coboare de-a lungul coridorului. Ajunse într-o anticameră unde se deschideau trei goluri de granit. Trecu printr-unul. Propria umbră-i devenea un nou duşman. Încercă să se debaraseze de ea îndreptând fascicolul luminos al lămpii spre nisip, aproape de picioarele sale. Dar, brusc, i se păru că cineva era alături de el şi fixa cercul luminos. O sudoare rece îi acoperi corpul. Trecu pe sub arcurile de granit abia întrezărite şi intră într-o sală imensă. O alta o prelungea în depărtare. Se opri, neliniştit, ascultându-şi inima bătând în mijlocul mormintelor. Nici urmă de zgomot. Nu mai putu suporta această linişte. Încercă să vorbească, să cheme, dar vocea-i era doar murmur sugrumat. Brusc, se regăsi şi urlă cât îl ţineau plămânii: «Nitocris! Nitocris!»

Într-un zbor grăbit, un scarabeu trecu pe deasupra capului său. Ceva îi atinse ceafa. Sări înainte. Lumina lămpii arunca pe perete un cerc mare alb. În mijloc se desprindea o femeie goală, nemişcată, de o frumuseţe perfectă. Corpul îi era alb ca fildeşul sculptat, dar ochii îi erau negri, iar părul întunecat îi cădea într-o cosiţă ondulată. Chipul îi era impasibil, fără expresie asemeni statuilor vechiului Egipt, ea se înălţa în interiorul pereţilor sălii. Vrăjit, Walter avansă încet spre ea, dar ea se retrăgea în aceeaşi măsură, iar distanţa care-i separa rămânea aceeaşi. Ea se înfundă în ultima sală.

«Nitocris, regina mea!»

Deodată alunecă. Lampa se stinse. Făcu instinctiv un pas şi, în noaptea de nepătruns, se prăvăli în fundul unui puţ de vreo doisprezece metri. Capul i se lovi de perete şi căzu fără cunoştinţă în lumea morţilor.

Walter rămase aşa ore întregi. Plămânii abia i se mai dilatau; aerul uscat şi greu, saturat de exhalaţiile mumiilor, de substanţe chimice care emanau din aceste corpuri îmbălsămate, amorţea simţurile. Norii de praf uscat

ridicaţi de căderea sa rămâneau suspendaţi şi păreau a nu mai coborî, ca şi cum fiecare atom ar conţine un suflet de altădată care refuza să se supună sclaviei, şi legilor gravitaţiei.

Când deschise în fine ochii, lui Walter îi trebui ceva timp să înţeleagă că întunericul care-l înconjura era tot atât de compact şi de profund ca şi cel în care se zbate un orb. Apoi îşi reveni din cădere, îşi pipăi capul rănit şi-şi atinse părul muiat de sânge. Pulsul îi bătea mai repede. O sete arzătoare îi sfâşia gâtlejul. Murmură cu limba uscată: «Blestem!» Gâfâind, îşi schimbă poziţia. Cu un efort, se ridică, amorţit, şi pipăi pereţii. Trei laturi ale puţului erau netede, dar a patra se deschidea spre o cavitate, un fel de uşiţă. Îngenunche, căutând un drum, dar era doar o falsă ieşire, adâncă doar de câteva picioare. Pe jos, găsi câteva obiecte, o stofă grosolană, uscată şi casantă şi ceva ce semăna a lemn. Atingându-l, simţi că era un craniu, rotund, absolut neted. Degetele-i intrară în orbite şi îl lăsă din mână.

Menna House părea să fie la mii de leghe în acel moment. Întreaga viaţă anterioară i se părea aşa de îndepărtată, încât mersul timpului îşi schimba treptat sensul pentru el, iar trecutul devenea viitor. Îşi găsise un tovarăş, o fiinţă pentru care nici timpul nici spaţiul nu mai conta.

Din când în când, Walter îşi schimba poziţia.

Ah! de-aş mai vedea-o o dată pe Nitocris cea cu obrajii roz! În mai multe rânduri îi rosti şoptind numele, dar ea nu se arătă. Întorcându-se, simţi un obiect dur în spatele lui. Instinctiv mâna sa îl prinse şi lumina ţâşni. Lumina! Dumnezeu a zis: Să fie lumină! Lampa electrică strălucea în mâna sa, iar viaţa îi reveni dintr-odată. Plimbând fascicolul luminos prin închisoarea sa, îl văzu pe însoţitorul său cel tăcut făcut din praf şi os care îl fixa cu ochii lui scobiţi. Apoi îşi lumină ceasul: orele două şi jumătate. Da, dar geamul era spart, iar limbile nemişcate.

În această situaţie extremă, Walter înţelese că trebuia să-şi economisească rezerva electrică şi o stinse. Noaptea absolută care se abătu atunci asupra lui îl înspăimântă şi o reaprinse. Dar cât timp va mai dura oare bateria? Câteva ore? Poate numai câteva minute! Şi apoi? O furie tragică îl cuprinse. Cu orice preţ trebuia să se debaraseze de însoţitorul său. Cu orice preţ! Asta nu mai putea dura! Walter culese craniul şi, cu un efort, îl aruncă în aer, oblic, în afara puţului, în sala superioară. Apoi aruncă şi celelalte oase. Câteva recăzură înăuntru şi se frânseră. Walter se culcă la pământ.

— Oh! să lupţi cu orice, dar nu cu acest întuneric! O, Nitocris! Vino, eliberează-mă, tu, cea pe care am iubit-o atât!

Un praf gros satura aerul din puţ, Walter se întinse cât era de lung, rezemându-se. Simţi că nişte degete reci îi închideau pleoapele şi leşină.

Se văzu întins pe un pat aurit purtat de o barcă până la palatul său, de-a lungul şoselei acoperite care mergea de la Nil la Memphis. Îl ridicau nişte negri uriaşi cu capete frizate, cu brăţări de aur. O mulţime nemişcată se adunase pentru a-l primi. La Pilonul cel Mare, fu primit de către preoţii şi seniorii de la curte.

— Tu ai ucis leii fără ajutor, o, Mirniri, fiu al lui Osiris, mare învingător al duşmanilor tăi!

Auzea cântece, sunetul intrumentelor muzicale, iar la piciorul marelui zid al palatului urcă pe un tron. Nitocris, soţia lui, îi aduse un vas mare de lapis-lazuli plin cu apă parfumată cu smirnă. Îşi spălă mâinile, ochii şi gura. Regina urcă treptele tronului şi se aşează alături de el. Îl cuprinse cu braţul, iar nomarcii imperiului de nord îşi aduseră tributul, depunându-l la picioarele reginei Nitocris; Nitocris dar al lui Osiris, anunţată de mesagerul lui Ra, vulturul venit din Sud, Nitocris, fiica lui Mentu-Hotep, regele Tebei…

Când deschise ochii, Walter tresări. Alături de el,

distingea o slabă scânteie roşiatică. Se întoarse, căută pipăind şi găsi lampa. Pierduse cu totul simţul lucrurilor. Strălucirea aceea roşie, lumina pe sfârşite aruncată de bateria epuizată, se intensifică devenind sute de mii de lumini curgătoare de-a lungul pereţilor. Apoi apăru soarele însuşi care reflecta un lac cu apele agitate de briză. Tânărul îşi smulse veşmintele luă un pumn de praf, şi-şi frecă puternic pieptul şi gâtul gemând: «De băut!»

Pe deasupra capului, auzi un zgomot uşor, ca plânsul îndepărtat al unui copil. Două luminiţe mici verzi îl priveau: Anubis, zeul şacal, protectorul corpurilor mumificate, revenise din deşert…

«Apă, repetă Walter, cu o voce care era doar murmur. Nitocris, apă!»

Ea apăru în sfârşit şi, în timp ce se apleca spre el, simţi prospeţimea pielii ei lângă chipul lui. Îi sărută buzele. Respiraţia ei avea parfumul smirnei şi al rozelor.

«O, Nitocris, trandafirul vieţii mele, ţâşneşte scânteia divină care este în tine! Inima mea bate. Braţele tale divine se mişcă, iar prezenţa ta dă viaţă!»

Auzi spiritul murmurând într-o suflare:

— Mirniri!

— Eu nu sunt Mirniri!

— Tu eşti Mirniri. Regele meu! Îl recunosc în tine. Tu te-ai ridicat deasupra morţilor. Tu ai deschis porţile cerului. Tu ai rupt pecetea Marelui Secret. Tu stai în tronul tău şi stăpâneşti sufletele. Zeii au ridicat din nou fruntea. Ei te iubesc. Du-te la Teba ca să-mi găseşti mumia printre morţi! Îţi voi trimite un mesager. Aminteşte-ţi!

Gândul lui Walter se pierdu în noapte.

Timp de două zile, patrule ale poliţiei scormoniseră deşertul pe o rază de mai multe mile; ghizi şi turişti escaladaseră Piramidele şi exploraseră cele mai neînsemnate cotloane ale monumentelor de la Gizeh

pentru a-l găsi pe domnul Walter Beam, tânărul egiptolog englez dispărut. Mai întâi s-a crezut că alunecase încercând escaladarea Marii Piramide. O zi întreagă fu necesară pentru a se convinge că niciun cadavru nu zăcea pe blocurile îngrămădite la baza ei.

— Mă întreb dacă nu cumva s-a dus la a Treia Piramidă, îi spuse Mayer lui Cable. Cred că dinastia a VI-a este una din nebuniile lui.

O întreagă mulţime de voluntari exploraseră deja Piramida fară să fi găsit nimic. În fruntea unei alte expediţii, Cable începu o investigaţie meticuloasă. Îl găsi în fine pe Walter. Îl scoaseră din puţ cu frânghii şi scări. O oră mai târziu, fu transportat la Menna House. Un medic, aflat prin preajmă, luptă la început cu disperare să-l salveze. Apoi, după ce i-a tras limba, i-a dat să bea şampanie şi l-a masat, i-a anunţat pe Mayer şi Cable că viaţa tânărului nu mai era în pericol, dar că-i vor fi încă necesare multe îngrijiri.

La câteva săptămâni după accident, Walter sosea la Luxor cu trenul de lux din Egiptul de Sus. Fu aşteptat la gară de Abd el-Rahmed, un fiu al Nilului cu chip întunecat. Vorbea englezeşte.

— Bună ziua, domnule!

— Bună ziua.

Mai erau acolo Gamal, Jahin Girgis, Tohery, bucătarul, Ahmed Hamad, toţi în serviciul întreprinderii lui Mayer, nerăbdători să-şi vadă noul stăpân şi de a-i arăta pe loc întregul lor devotament. Se încurcau în saluturi, îi sărutau mâinile şi-şi disputau cu îndârjire valizele şi cuferele.

Walter şi Abd el-Rahmed cerură o maşină:

— Bagaje venit la Qurma cu cămila, Sidi! Corturi ridicate, totul gata. E prima ta călătorie în Egipt?

Ochii lui Walter erau fixaţi pe ruinele templului de la Luxor, ale cărui săli înalte prăbuşite scânteiau, într-o

lumină roz, în soarele dimineţii. O fericire divină îi invada sufletul. «Mi se pare că am venit aici de nenumărate ori, gândea el. Totul mi pare atât de familiar!» Zări munţii pe celălalt mal al Nilului. În linişte, respiră profund: Teba, cetatea morţilor!

Traversară Nilul, pe care o uşoară briză îl agita. Ajunşi pe celălalt mal, se urcară pe măgari şi porniră la trap spre Qurma într-un nor de praf gri.

«Du-te la Teba să-mi găseşti mumia printre morţi!»

Şirul munţilor sacri cu terasele lor, cu crevasele lor fantastice, cu văile lor tăcute ce se apropiau din ce în ce, se înălţau ca nişte protuberanţe de sticlă şi faianţă, scoase în relief de eroziunea platoului libian. Walter distingea pantele crăpate, stâncile de un roz pal, cratere şi abisuri de forme ciudate. La poalele acestor munţi se înălţau mari temple funerare, în timp ce în câmpie, peisaj pastoral demn de Biblie, tronau coloşii, santinele postate întru paza morţilor, cu frunţile schimonosite, întoarse spre Orient.

«Nitocris, regina mea! Cum aş putea găsi corpul tău uşor în această imensitate?»

Abd el-Rahmed îşi apropie măgarul de cel al lui Walter şi începu să-i explice detaliile peisajului ca un ghid stilat. Tânărul nu-i acorda mare atenţie. Cu sprâncenele încruntate, se afunda în propriile-i gânduri.

Iat-o deci, calea care duce spre pace, calea bărcilor sacre, marea trecerea spre Eternitate, de-a lungul căreia, în sunetul unei muzici triste, fuseseră purtaţi respectuos sute de regi, de regine, prinţi, către odihna mormintelor, acolo unde, înconjuraţi de ceea ce iubiseră, corpurile lor urmau să aştepte reînvierea!

Exasperante aceste bande de turişti aduşi prin agenţia Cook. Tot felul de profani pe care ghizi hrăpăreţi îi plimbă de-a lungul cărărilor sacre. Un astfel de grup venea în întâmpinarea lui Walter, râzând şi strigând în galopul bieţilor măgari. Tânărul auzi pe unul din călăreţi declarând:

— Formidabili, aceşti Coloşi. Se pare că există unul care cântă. Mi-ar place tare mult să-l aud! Dumneavoastră, nu?

— Billy, n-ai putea trece în spatele meu, în loc să mă faci să înghit tot praful tău?

Trecură ca un nor de păsări de rău augur. Walter grăbi pasul măgarului său. Când ajunse la corturile cocoţate pe o platformă înaltă din munţii vestici, la intrarea unei micuţe capele funerare săpată în gresia moale, Hassan, un tânăr căruia i se spunea «sergentul», îl ajută să coboare şi îi sărută mâna. Tohery îşi puse un şorţ murdar şi, în vestibulul unui mormânt gol, aprinse un reşou cu ulei şi începu să pregătească masa. Abd el-Rahmed îşi scoase vechiul lui pardesiu de tweed, îşi suflă nasul cu mâna şi scoase din buzunar o legătură mare de chei misterioase. Gamal şi Girgis rămaseră locului zâmbind în mijlocul taberei, iar o cohortă de copii ţâşniră venind dinspre toate cărările pietroase ale Qurnei: băieţii şi fetele sătenilor, mici demoni subţiri ca nişte trestii, abia îmbrăcaţi, plini de purici, cu ochii superbi.

— Ce vor toţi aceşti puradei?

— Vin să te salute, sidi. Puradeii mititei: eu cunosc părinţi. Ei ştiut noi săpături încep şi ei venit să muncească. Oameni amărâţi, domnule Beam!

— Salut, grămadă de tineri vagabonzi! Acum, spune-le să se reîntoarcă acasă până când vom avea nevoie de ei. Spune-le asta în limba ta: pe a mea n-o vor înţelege niciodată.

— Balec! Balec! strigară Gamal, Jahin şi Abd el-Rahmed bătând din mâini şi deschizând braţele ca nişte sperietoare de vrăbii animate dintr-o dată. Copiii dispărură în mare viteză, ca nişte gazele, maimuţe sau iepuri şi duseră cu ei, în cocioabele şi mormintele lor prăfuite vestea ca mare: «A venit noul sidi englez. În curând, va fi pâine şi lucru pentru toţi. Parcă-i un prinţ! Vorba lui e blândă! Allah este puternic şi bun!»

Seara, Walter se aşază în faţa cortului său. În jurul lui, totul era de o puritate miraculoasă. Avea impresia că stă pe un tron vrăjit. Munţii Arabiei mărgineau marea grădină a Nilului, care ţinea de la un deşert la altul. La picioarele sale se întindeau câmpurile cu trestie de zahăr, şi drumurile umbrite de tamarini. Mult mai departe, triunghiurile strălucitoare ale felucilor alunecau pe Nil, în lumina portocalie a apusului de soare.

Din locul din care le contempla, Medinet Habu şi Coloşii păreau jucării ale unei lumi misterioase, făcute de copii, de proprii săi copii, reveniţi din vremuri trecute, în care au trăit. Şi totuşi, ce opere minunate erau acolo!

În curând, o ultimă rază atinse colinele sepulcrale; culorile pe care soarele le proiecta asupra lor se stinseră rapid, iar în adâncimea luminoasă a cerului, la vest, apăru o stea în care părea că străluceşte întreaga speranţă a umanităţii. Apoi, coborî noaptea cea calmă, iar pacea stelelor, stăpână intangibilă peste eternitatea timpurilor, cuprinse valea cea mare, în care fuseseră ridicate şi năruite civilizaţii. Comparată cu eternităţile siderale, construcţia cetăţilor şi a templelor părea tot atât de neînsemnată ca şi cea a muşuroaielor de furnici şi a aripilor şoimilor.

O impresie ciudată de eternitate punea stăpânire pe Walter şi, pe măsură ce întunericul devenea mai intens, singurătatea misterioasă care-l înconjura îl cuprindea mai adânc.

«De ce am venit aici? Ca să sap? Ca să descopăr secretele ascunse ale acestor munţi? De două mii de ani, ei şi-au îngropat morţii – morţii unui oraş imens, bogat în tradiţii şi ambiţii. Voi smulge mumii din coşciugele lor, voi scoate bandajele lor; dacă va trebui, voi sparge oasele, pentru ca nimic să nu scape microscopului ştiinţei. Şi toate acestea le voi face singur. Trebuie să lucrez şi să mă odihnesc singur, pe pământul bântuit de spiritul vechilor

egipteni! Şi aici, poate chiar foarte aproape de mine, odihneşte Nitocris! Poate am fost jucăria unei halucinaţii, a unui acces de nebunie atunci când am crezut că o văd. N-ar fi trebuit niciodată să devin arheolog. Ce nebunie să te dedai ştiinţei care se bazează pe violarea mormintelor!»

Walter se înfioră. Afabil, sergentul Hassan apăru, învelit până la ochi într-o cuvertură.

— Vrei să-ţi pui paltonul, sidi? E rece, muntele!

— Da, mulţumesc. Spune să-mi aducă o lampă în cort.

Cortul! Un pat de campanie, cufere nedesfăcute, o rogojină acoperită de nisip. Intră. O lampă cu petrol arunca o lumină lividă asupra obiectelor pe care nisipul le făcea deja albe. În spatele unei chiuvete se etala un raft de cranii albite pe care Preston Cable le etichetase cu multă grijă. Ele aveau să însoţească fără îndoială meditaţiile lui Walter.

— Tohery! Tohery şi să te ia dracu'! Unde te-ai dus? Ia craniile astea şi pune-le în alt cort!

Cel care se ivi fu capul cu ochi saşii ai lui Rahmed:

— Domnu Cable, el a spus aceste cranii sunt foarte preţioase, mult. Toate venit din Asia şi din Nubia şi din Barbaria şi unu venit din China. El ţinut mult la cranii astea!

— Îi plăceau probabil claviaturile astea de dinţi albi. Eu însă, sunt altfel. Ia toate asta înainte să mă culc.

I se aduse curând mâncarea, o părere de cină. Dăduse un tur pe la bucătărie în cursul zilei. În acea seară i se servi friptură de porumbel, cartofi prăjiţi, mazăre, pâine albă, brânză acră, biscuiţi şi cafea. Totul era tare, scârţâia în dinţi, nu avea un aspect prea apetisant.

«Va trebui să schimb toate astea, se gândi. În Egipt, mâncarea parcă nu contează. Vreau să-l plătesc bine pe Tohery, dar vreau să văd ce face cu banii. Se prea poate ca piperul, Worcester Sauce, crabii conservaţi şi brânza de

capră să fi făcut deliciile lui Cable, dar mie nu-mi convine».

— Abd el-Rahmed!

— Da, sidi! Vocea venea dinspre intrarea mormântului, de la mare distanţă parcă, dar omul sosi aproape la fel de repede ca sunetul. Un liliac negru zbura deasupra capului său.

— N-ai o măsuţă mai mică pentru mine?

— Nu, sidi. Domnul Cable se servea mereu de aceea.

— Cum? Ca să mănânce?

— Ca să mănânce, să scrie, să citească şi să desfacă mumiii. Cinci într-o singură noapte.

— Tu vrei să spui că pe această masă mai întâi lua masa, iar apoi desfăcea mumiile?

— Da, sidi.

— Absolut singur?

— Da, sidi. Noi rămas afară, iar el chemat când el avea nevoie de noi. El fumat mereu pipa şi desfăcut mumii fără mască. Praf mumie foarte sănătos, zis el.

— Domnul Mayer asista şi el la şedinţele astea?

Abd el-Rahmed îşi fixă unul din ochii lui saşii pe chipul palid al lui Walter, în timp ce celălalt îi rămase fixat pe tavan.

— O! Domnul Mayer! O, nu! El niciodată rămas după ora patru. Niciodată privit sau atins mumie! El avut foarte frică. El iubit numai inele şi bijuterii şi scarabeuri şi statui albastre. El avut teamă de spiritele morţilor, noaptea.

— Dar tovarăşii tăi?

— Noi nu teamă, sidi. Noi dormit, dar veghetor venit toate serile. Veghetor de la guvern egiptean, cu puşcă. El rămas afară, cu puşcă şi el vânat şacali, oameni, lupi. El omorât un om, anu' trecut, un om foarte rău, de tot rău! Abdul Hamad de Armant; el avut omorât doi oameni în deşert.

— Un individ plin de surse, aparent, supraveghetorul nostru! Nu uita să-i dai să mănânce ceva în fiecare seară.

— El mereu mâncat aici.

Privirea crucişă a lui Abd el-Rahmed îşi schimbă direcţia. Walter nu ştia dacă putea avea încredere în acest om. Din principiu, un englez nu are niciodată într-un egiptean, dar Mayer se încrezuse în el, iar Cable, care îi cunoştea pe indigeni, nu vorbise rău de el. Era un pic hoţ, dar acest defect nu era deloc rar, nici în Anglia. În sfârşit, voi vedea! Era de ajuns să fie drept şi ferm cu aceşti oameni şi să-i ţină la marginea existenţei sale. Ei aveau tabăra lor, iar el pe-a lui.

— Asta-i tot. Noapte bună.

Abd el-Rahmed dispăru.

Walter putu în sfârşit, să se odihnească. Mai întâi să se spele! Nori de praf se înălţau în fiece clipă. Era inutil să lupţi contra lor; învaluiau totul. De-aici înainte praful va face parte din viaţa sa, pentru doi ani cel puţin. Era durata contractului său.

Dar era practic imposibil să te odihneşti noaptea. Domnea un miros de oase şi mumii. Walter dormea printre morţi. Strigătul unei bufniţe, un şobolan care tropăia, geamătul prelung al unui şacal, câinii din Qurna care lătrau în depărtare, un vag tam-tam care batea în ritmul pulsului său şi paradoxal, liniştea, o linişte de nepătruns care-l marginaliza în singurătatea lui, îi însera existenţa într-o sugrumare diabolică. Fiecare sunet punea o întrebare: ce este? De unde vin? Şi totuşi, totul în jurul lui era mort. Nu putea fi zgomot… Şi totuşi, era.

Era o noapte rece, iar el era leoarcă de sudoare. O, doamne, ce zgomot făcea supraveghetorul tuşind şi scuipând! Oare toate aceste şoapte nocturne nu erau ale sufletelor celor morţi?

O lumină de un albastru pal se strecură printre fantele cortului. Walter tresări întorcându-se. Luna! Şi ea îşi avea rolul el în această feerie sinistră.

— Tohery! Tohery!

Ce prostească şi puerilă era această chemare.

Un sunet nearticulat şi înfundat ieşi dintr-un cort. Apoi, se apropiară paşii supraveghetorului, care ţinea să-şi arate fidelitatea în faţa noului stăpân. Walter îl auzi şi îi strigă:

— Totul e-n regulă!

Apoi se reîntoarse, ca să încerce să doarmă.

Dar orele treceau şi somnul nu venea. Reuşi în fine să se încălzească şi să adoarmă. Când deschise ochii, soarele încălzea deja cortul. Una din acele dimineţi ale Egiptului, luminoase şi cristaline, îl aştepta în cel mai pur aer de pe pământ; valea Nilului reînvia în gloria sa indestructibilă. Walter îşi începu cu adevărat treaba lui de arheolog.

După Anul Nou, sosi Mayer. Nu singur, ci în compania unui numeros grup de invitaţi de ambele sexe şi de servitori, toţi călărind pe măgari sau cămile tinere. Se adunară la poalele munţilor sacri, în plin soare. O fantezie a prinţului! Walter îi pândea de sus, cu cizmele şi hainele pline de nisip, cu picioarele îndepărtate, cu superioritate, dur şi uimit. Reîntoarcerea triumfală a acestui om în ţara din care străbunii săi înnebuniţi fugiseră spre Canaan: aceasta era răzbunarea lui Mayer. O, faraoni, contemplaţi civilizaţia modernă!

— Abd el-Rahmed! Gamal! Hassan! Tohery! Soseşte domnul Mayer. Duceţi-vă imediat în întâmpinarea lui. Va trebui să urce pe jos până aici. Să ajutaţi doamnele.

— Ei adus mereu servitorii săi anul trecut, mormăi Abd el-Rahmed, iată-i: greci, sirieni, arabi. Ei purtat coşuri mari. Tu vezi, sidi?

— Ce au în coşuri?

— Şampanie, masă ca la Winter Palace. Farfurii, platouri de argint.

Walter bătu din picior:

— Nu-i posibil! Doar n-au intenţia să petreacă aici?

— Mulţi prieteni pentru dl. Mayer; mereu mulţi

oameni. El pune dansat şi mâncat în templul funerar al lui Ramaton. Tu vei vedea, sidi.

Servitorii soseau cu coşurile. Purtau ciorapi de mătase şi turbane. În spatele lor apăru un omuleţ cu faţa zbârcită, cu ochi de vulpoi şiret. Serafino Gogonelli. O cască mare îi proteja craniul chel. Era urmat îndeaproape de un sudanez pe care Mayer îl numea Osiris, unul din servitorii săi apropiaţi, un uriaş cu înfăţişare de divinitate a naturii sălbatice; purta o gandura unduitoare din mătase cusută cu aur, un turban din pânză albă de in, sandale roşii; degetele îi erau acoperite de inele grele de argint.

Serafino Gogonelli părea a fi maestru de ceremonii. Se înclină adânc în faţa lui Walter şi anunţă:

— Dl. Mayer şi prietenii săi vor fi aici într-o clipă, dragă domnule. După cum vedeţi, sunt în plină ascensiune. Sunt încântat să vă urez bună ziua, domnule Beam. Domnul Mayer spera să veniţi în întâmpinarea sa la Luxor.

— Eu să vin în întâmpinarea lui?

— Da, domnule. Dar, ce văd? Abd el-Rahmed? Salut, Abd el-Rahmed! Pune să aducă masa în capelă. Osiris va face restul. Ca şi anul trecut, dacă ai bunăvoinţa să-ţi aminteşti cum am procedat! Dar iată doamnele şi domnii! Grăbiţi-vă!

O întreagă trupă de oameni apărea printre corturi; Mayer era printre ei, îmbrăcat în mătase albă şi încălţat cu pantofi solizi de tenis.

— Hello, Beam, iată-mă! Salut! Cum merge? Arăţi bine. Sunt foarte mulţumit că mă aflu din nou în Egiptul de Sus!

Strânse cordial mâna tânărului.

— Dă-mi voie să fac prezentările, continuă el întorcându-se spre invitaţii săi. Iată-l pe egiptologul meu englez. Contesa de Radwan, lady Drugdale, domnişoara Omadi, doamna Hamida, soţia fostului ministru al Comunicaţiilor, doamna de Bersali, domnişoara Papasian,

lordul Dawbingham, domnul Dobargo, domnul Helle, domnul Dimnitri Saas, domnul Fraster… asta-i tot! Am venit să vizităm pe arheologul nostru singuratic şi să-i oferim o mică bombă.

Walter salută adunarea cu răceală şoptind:

— Ce mai faceţi? Şi adăugă pentru sine: «Puţin îmi pasă!» Şi iată, îi avea în braţe pe domnul Mayer & Co, care se pregăteau de festin în capelele sepulcrale. Era desigur ceea ce acest om înţelegea prin „a conduce săpăturile”. Dacă vreodată în viaţa sa, Walter simţise cum arde de orgoliu, a fost în acel moment. Oare nu era la el? Această invazie zgomotoasă mondenă îl indigna.

Domnul Mayer luă numaidecât conducera operaţiilor. Doar era stăpânul săpăturilor, asta nu trebuia uitat. Îl trimise pe Abd el-Rahmed să caute cheile şi-şi invită prietenii să viziteze lucrările din anul precedent, vorbind despre egiptologie pe un ton doct.

— Acum o să vă arăt ce am găsit anul trecut.

«Eu», «mine»: Walter nu mai auzea altceva. Şi oare ce găsise el însuşi? Nimic. Institutul de arheologie efectuase toate lucrările.

Grupul îl urma pe Mayer, cu gâtul întins şi ochii lipiţi de persoana lui opulentă. Şerpuiau din mormânt în mormânt pe cărăruia care o ţinea de-a lungul rocilor, râzând şi flecărind ca o ceată de maimuţe. Un vultur se rotea încet pe deasupra lor pe cerul senin.

— Osiris, strigă o voce, pregăteşte cocteilurile!

Zeul cel negru din sud se puse încet în mişcare, pentru a transmite ordinele servitorilor subalterni.

Tohey, total aiurit, se uita la servitorii străini care deschideau coşurile în bucătăria lui, scoţând mâncăruri gata pregătite în veselă de argint şi spărgând blocuri de gheaţă lovindu-le de pereţii acelui mormânt.

Walter se aşează în spatele cortului său, în mijlocul cărţilor sale. Pe buze îi juca un zâmbet atât de amar, încât

îl facu pe Hassan care venise după un scaun în plus, să se retragă.

— Hai, nu te teme, vino. Hassan! Este doar începutul sezonului turistic! Mormintele strămoşilor se transformă în cinematografe.

Hassan reveni respectuos, luă scaunul discret şi plecă bâguind:

— Mulţumesc, Doamne!

— Îmi spune Doamne în ciuda prezenţei lui Mayer, gândi Walter! Da, pentru că eu sunt englezul!

Servitorii se agitau pregătind masa. Serafino Gogonelli, în umbra deasă a mormintelor, părea mai mult ca niciodată una din cele mai ciudate fiinţe de pe pământ, jumătate pitic şi jumătate monstru, jumătate eunuc şi jumătate hermafrodit. Umbla de colo-colo dând ordine. În mai puţin de o oră, capela funerară a lui Ramaton, exhumată cu optsprezece luni înainte, era transformată în sală de petrecere. Se întinseseră covoare şi se aprinseseră torţe. În lumina lor palidă şi şovăielnică se dezvăluiau frescele zidurilor, trupurile delicate de bărbaţi şi femei din trecut în adoraţie în faţa zeului teban. Domnul Mayer pretindea o atmosferă nobilă şi sfântă. Bogat şi puternic, crezându-se reîncarnarea lui Ramses III, avea desigur dreptul de a i se satisface cele mai mici capricii. Cum lui Ramses III îi trebuia o curte, iar buzunarul fiind inepuizabil, găsea această curte gata făcută. Averea îi ieşea din mână, iar ştiinţa de pe buze. Peste tot, lumea se ploconea la picioarele lui pentru a dobândi cadourile princiare cu care-şi semăna drumul.

Dintr-un mormânt învecinat se auzi un vaiet, al cărui sunet şi ritm erau îngrozitor de monotone: muzica indigenă. Invitaţii se adunaseră în jurul intrării, mai întâi uşor înspăimântaţi, dar cocteilurile le redară siguranţa. Mayer îi invită să intre şi să se aşeze. Fără prea mare entuziasm, Walter trebui să-i urmeze, dar o făcu rugând în tăcere sufletele morţilor să-l cruţe.

În capul mesei trona marele «Eu», Mayer, noul Ramses III. Cu treizeci şi două de secole în urmă, domnia sa marcase o eră de o prosperitate comercială neegalată în Egipt. Împrăştiase daruri bogate, dar femeile seraiului regal tulburaseră pacea. Papirusul de la Turin relată faimoasa conspiraţie de la palat. Contesa de Radwan cunoştea desigur credinţele secrete ale lui Mayer, căci ridică paharul şi, cu o lumină sumbră care-i strălucea în ochii încă frumoşi, spuse cu o voce gravă:

— Beau pentru Ramses III reîncarnat!

Diamantele ei aruncau lumini roşii şi albastre.

— Şi noi! domnule Mayer, strigă o voce de bărbat şi tânărul lord Dewbingham, cu faţa acoperită de pete de roşeaţă îmbujorându-se, adăugă:

— Hip, hip, ura!

Mayer se înclină. Bătrâna contesă dezvăluise secretul său cel mai drag, urmă o tăcere scurtă, dar stânjenitoare, apoi conversaţia se reluă:

— Da desigur, e Ramses III: e de-ajuns să-l priveşti. Oare Ramses III era cel Mare?

Privirea lui Walter o întâlni pe cea a evreului. Ce avea oare de-l făcea pe bărbatul cel tânăr să se înfioare uşor? Vocile se ridicau şi animaţia creştea. Şi totuşi, vinurile nu aduseră nimic spiritual, niciun gând în creierul membrilor acestei adunări eteroclite. Walter răspundea în stânga şi-n dreapta unor numeroase întrebări banale.

— O, doamne cât de serios, este acest tânăr egiptolog, şi cât e de frumos! observă domnişoara Papasian către domnişoara Omali, pe un ton uşor deznădăjduit.

— Da, e teribil de frumos, şi începu să contemple profilul fin al lui Walter, în timp ce el îl fixa pe Osiris, tulburătorul uriaş, aflat în picioare, în spatele scaunului lui Mayer.

— Un negru epatant, nu găsiţi? remarcă lord

Dewbingham către Walter.

— Oare de unde ar putea veni?

— Din chiar inima Nubiei, după Mayer. L-a descoperit la Khartoum. Priviţi aceşti muşchi! Se pare că-şi lichida duşmanii fără arme, zdrobindu-le capetele de trunchiul copacilor cu mâinile goale. Aş paria pe el oricât contra lui Dempsey. L-ai putea lovi în cap cu o bară de fier fără să-i faci un cucui măcar.

— Ştiu eu… zise Walter. Îl trecu însă un fior. O luptă, iată ce i-ar fi trebuit pentru a scăpa de plictiseala de moarte care-l cuprindea.

Doamna de Bersali se aplecă spre el. Avea un decolteu exagerat; voia să atragă atenţia.

— Ah, domnule Beam, nu-i aşa că totul este admirabil? Oare nu este vechiul Egipt reconstituit?

Se îndepărtă, se aplecă şi izbucni în râs, ca şi cum propria sa reflecţie îi păruse nespus de caraghioasă. În jurul ei, începură toţi să râdă fără să ştie de ce. Apoi Walter îl auzi din nou pe Mayer:

— Am adunat ceea ce cred a fi cea mai frumoasă colecţie particulară de antichităţi egiptene în insula mea de piatră. Dacă doriţi să ştiţi cum am adunat-o, întrebaţi-l pe acest om. Toţi fixară craniul pleşuv al lui Gogonelli.

— Serafino descoperă imitaţiile de la prima privire, continuă Mayer. Este singurul om în care am încredere în achiziţionarea de antichităţi. M-a făcut să dau opt sute de lire pe o statuetă a lui Seti întâiul, regăsită la Saqqarah. L-am certat pe moment, vă spun. Cât valorează acum, Serafino?

— De trei ori pe-atât, domnule. Un american v-a oferit două mii patru sute ultima dată.

— Vă voi arăta statueta într-una din zile, exclamă Mayer. Am să vă duc cu iahtul pe insula mea. O s-o vedeţi. Promitea tuturor să le arate insula sa, dar nu se ţinea niciodată de cuvânt.

Esmee Omali o văzuse. Începuse să i-o descrie lui Walter. O numea Insula de Chihlimbar. În mijlocul pinilor şi chiparoşilor se ridica un palat roşu cu terase de marmură, avalanşe de muşcate roz şi trandafiri roşii, fântâni arteziene şi heleşteie. Walter bănuia că era sau fusese una din amantele lui Mayer. Gândul îl excită, pentru că era frumoasă şi foarte proaspătă. Vorbea o engleză nesigură, amestecată cu expresii franţuzeşti. O voce limpede şi fermecătoare. Îi spuse lui Walter părerea sa despre englezi:

— Ah! nu au temperament. Le trebuie un cataclism ca să le trezeşti imaginaţia. Ciomege! Bărbaţii dumneavoastră par a fi fecioare, iar femeile bărbaţi. Aveţi un şic special, dar puteţi fi atât de proşti, câteodată! Fără cultură. Când sunteţi în străinătate, vorbiţi despre vaporul care v-a adus, iar când sunteţi pe vapor, vorbiţi despre hotelurile în care aţi stat.

— Ce spuneţi de hotelul pe care-l am aici? Un pat de campanie şi nişte drăguţe ceraste pe sub rogojină.

— «Ceraste»? Ce-s astea?

— Vipere cornute.

— Doamne fereşte!

— Da! Doamne fereşte! zise Walter privind-o drept în ochi cu un calm glacial.

Muzicanţii se apropiaseră. Un dansator tânăr cu chip şi trup efeminate şi graţioase, începu să se onduleze în sunetul unei melodii melancolice. Cei ce petreceau în mormânt se ridicară şi-l înconjurară, râzând tare şi privindu-se unii pe alţii cu o plăcere abia voalată atunci când mişcările tânărului deveneau clar lascive. Ochii lui şi ai muzicanţilor erau fixaţi umil pe Mayer. Acesta le făcea semn din priviri să continue. Remarcă deodată absenţa lui Walter.

— Unde e Beam?

— Domnul Beam s-a dus în cortul său, zise Abd el-

Rahmed, care stătea ca o statuie lângă stâlpii de la intrare.

— O, e cam ciudat de când a avut căzătura aceea! spuse Mayer către lady Drugdale. Să nu ne ocupăm de el.

Orgia din templu dură până la orele trei dimineaţa. Invitaţii începură să danseze. Câţiva dispărură în cavernele învecinate.

În acest timp, Walter îşi reluă lucrul la tabără. Zgomotele care-i ajungeau la urechi erau oribil de profane, atât de străine vaietelor morţilor şi a celor care-i îmbălsămau, rugându-se în timp ce înfăşurau lenjeria fină în jurul trupurilor parfumate. Ceremonia din capela lui Ramaton era desigur ordonată, dar înspăimântătoare. O aprecia drept blasfemie.

— Toţi oamenii aceia vor sfârşi rău, gândea el. Meritau să fie urmăriţi de spiritele răzbunătoare, fără ca niciun farmec să-i poată salva. O, singurătatea, singurătatea absolută departe de Egiptul lui Mayer.

Oaspeţii părăsiră capela. Frapaţi de lumina orbitoare a după-amiezii, se clătinau în timp ce ieşeau.

Mayer apăru deodată în faţa lui Walter.

— Salut, Beam. Trebuie să plec acum cu musafirii mei. Voi veni să te văd mâine sau poimâine. De acum încolo, când voi aduce oameni, nu te deranja, dacă asta te plictiseşte. Ştiu că ai mult de lucru. În tot cazul voi veni să stăm de vorbă într-una din zile. Pe curând bătrâne! Strânse mâna lui Walter şi plecă.

Când toţi se îndepărtară, încât cămilele albe şi asinii nu mai erau decât un nor de praf la orizont, Walter îl chemă pe Tohery, îi ceru cafea, puse discul cu Ave Maria de Schubert pe gramofon, se aşeză şi privi fix praful.

Vagonetele alergând pe şine duceau resturile exhumate spre un depozit din apropierea câmpiei. Alunecau unul după altul de-a lungul pantei, conduse de doi puşti cu feţe negre. Picioarele lor goale, aşezate pe roţi, serveau drept frâne. La intrarea în vale, opreau

vagonetul, îl răsturnau, îl goleau şi îl aduceau înapoi în josul marii faleze, unde eroziunea săpase cratere largi. Vântul, nisipul, frigul, căldura, apa şi uscăciunea se întâlniseră pentru a răscoli şi devasta mormintele, la origine aliniate cu grijă. Un nor gros de praf plutea la înălţimea excavaţiilor. Mai mult de două sute de indigeni formau lanţul, purtând pe cap coşuri mari, pe care le răsturnau în vagonete şi dispăreau în lungul unei pante abrupte într-un subteran cu deschidere misterioasă. Zdrenţele de pe ei, membrele lor frumoase şi bronzate, gâturile, feţele, chiar şi genele le erau albe de praful calcaros. Pe un promontoriu stâncos stătea Ismain, din Qurna, copil frumos cu voce splendidă care cânta legănându-se ca în transă, deschizând şi închizând ochii, ameţit, cu venele de un violet închis pronunţate pe gâtul lui brun.

Ici-colo, în puncte bine alese, se lărgeau nişte caverne. Acolo stăteau Gamal, Girgis şi Hamad el-Reis, cu biciuri de lână maronie în mână.

— Hoiah! Hoiah! Ualah! Hm! Hm! izbucneau grohăituri furioase. Un lucrător în trecere primi o lovitură. Aceste bice simbolizau însă prestigiul celor care le purtau şi numai rar serveau la pedeapsă. Trupurile suple se răsuceau pentru a evita cu îndemânare muşcătura meşei. Fiecare plesnitură făcea să se ridice un nor de praf de pe îmbrăcămintea răsucită care ascundea în parte membrele lor slabe.

În fundul şanţului stăteau Walter şi Abd el-Rahmed, care, lucrând cu pricepere cu ajutorul unor cazmale scurte, degajau cu grijă obiectele. Din când în când, Walter scotea o bucată dintr-un obiect de lut, un fragment de lemn sau de stofă; îl examina cu atenţie şi îl punea într-un coş.

Această treabă dură zile întregi. Mayer trecea escortat de Gogonelli sau Osiris. De fiecare dată, cobora în săpătură ca să-l întâlnească pe Walter şi muncea alături de

el.

— Ce fel de mormânt o să găsim, după părerea dumitale?

— Greu de spus. Este plasat la o adâncime foarte mare.

— Intact?

— Nu cred. Judecând după resturile de obiecte de olărit, de sicrie şi oase, trebuie că a fost jefuit acum două mii de ani, poate.

— Papirusuri?

— Sper. Am găsit deja câteva fragmente fără importanţă.

Într-o zi, Abd el-Rahmed îi arătă lui Walter lespedea mare şi pătrată a unei uşii, dezvelită din pietrecelele zidării.

Walter întrerupse săpăturile pentru a o fotografia şi măsura.

— Aha, un culoar! Se simţea în mod ciudat surescitat. Era prima sa descoperire.

S-a săpat o zi întreagă şi s-a găsit în sfârşit o deschidere. Dezgropase deci un mormânt, un mormânt adevărat, dar care?

Din acea zi, lucrul continuă cu precauţii extreme pentru ca peretele interior, care avea poate fresce frumoase, să nu fie cumva vătămat. Încetul cu încetul, Walter şi Mayer se apropiau de evenimentul ce marca viaţa oricărui arheolog. Când golul uşii fu degajat, iar peretele proptit, coborâră dotaţi cu lămpi electrice.

Mai întâi trecu Walter; Mayer se crampona de el, înspăimântat de mumii. Mormântul era adânc, nu prea lung. Era gol.

— Tunete şi trăsnete! Toţi banii ăştia aruncaţi, şi pentru nimic! spuse Mayer.

— Ce contează, domnule Mayer. Acum înţeleg valoarea acestei concesiuni. Acest mormânt nu e decât

primul dintr-o serie: uitaţi-vă la acest subteran zidit.

— N-o să putem niciodată să degajăm totul în timpul sezonului.

— Atunci vom termina anul viitor. E mult de lucru. Priviţi aceste desene!

— Mereu acelaşi simboluri convenţionale. Isuse! Ce afacere proastă!

— O să se aranjeze! Nu se ştie niciodată. Sunt sigur că voi găsi o grămadă de date foarte interesante în acest mormânt. Mai întâi, el dovedeşte că această concesiune a dumneavoastră nu e fără valoare. Inspectorul general, care era aici zilele trecute, credea că nu vom găsi niciun mormânt.

— Cum, Talaat Bey? A venit aici?

— Da, a stat o după-amiază întreagă.

Chipul lui Mayer se întunecă.

— În locul dumitale, spuse el pe un ton care dădea de gândit, aş evita să am de-a face cu el. Nu l-aş lăsa să se ocupe de ceea ce mă priveşte pe mine. Aş face chiar în aşa fel, încât să nu ştie că s-a găsit vreun obiect de valoare, altfel va veni să fure tot în numele guvernului. Aici sunt săpăturile mele, nu ale lor. Aş dori să puneţi numaidecât o uşă acestui mormânt.

— Dar nu există niciun obiect de valoare aici, spuse Walter, pe care furia lui Mayer îl surprinse.

— Nu face nimic. Punem o uşă de fier, pur şi simplu ca să le arătăm că noi suntem stăpânii. Şi vom închide tot ce vom găsi. Dacă Talaat Bey vrea să vadă ceva, n-are decât să-mi ceară permisiunea. În definitiv, eu plătesc.

— Foarte bine, spuse Walter. Mie mi-e tot una, din moment ce contractul cu guvernul nu e desfăcut. N-am de dat nicio socoteală despre ceea ce fac aici: o fac în numele ştiinţei.

— La dracii cu ştiinţa! strigă Mayer. Dumneata pretinzi că sunt şi alte morminte. Şi dacă găsim unul

intact? Aş împinge mai degrabă tot guvernul în Nil, decât să abandonez ce-am găsit. Oricum, suntem departe de Qurna, iar dacă oamenii păstrează secretul, totul va merge bine.

După ce-şi manifestă astfel decepţia, Mayer plecă la Luxor.

Pentru a se adăposti de vânturile violente ale deşertului libian, Walter îşi deplasă tabăra spre sud de Valea Zeilor pe o faleză înaltă. Îl trimise pe Hamad la Luxor să cumpere stuf ca să ridice o împrejmuire în jurul taberei; aduse şi nişte rogojini din alfa[4] pentru protecţie contra soarelui. Tohery, Hassan, Jahin şi Gamal îl însoţiră în noua tabără. Ceilalţi refuzară să doarmă în valea bântuită de stafii. Evident, ţinutul era pustiu. Noaptea, nu puteai vedea nicio lumină, iar când vântul nu făcea să suspine toate marile faleze crăpate, domnea o tăcere divină.

Într-o seară, Walter era aşezat pe faleza pe care apusul soarelui, cel mai mare regizor al universului, o transforma într-un strălucitor dinte de aur. Falezele celor două margini ale văii se detaşau pe liniile orizontale ale teraselor care le serveau drept fundal. De unde provenea oare apa care săpase un asemenea culcuş? Se pare că, de mult, o putere uriaşă jongla cu toate aceste stânci. Ele se îngrămădeau unele peste altele şi s-ar fi spus că un Ciclop ingenios, jucându-se cu ele, lăsase câteva în cele mai extraordinare poziţii care se pot imagina. Unele realizau echilibre miraculoase. Trecând pe lângă ele simţeai o oarecare teamă. În grotele şi adânciturile acestor faleze sălăşuiau şacali ale căror umbre înfometate coborau seara către câmpiile fertile şi grădinile Nilului, marele fluviu leneş care înseamnă tot Egiptul.

Din când în când, Walter întrezărea siluete pe aceste

4 Graminee din Algeria (n.t)

faleze. Închidea ochii pe jumătate pentru ca acele iluzii optice care excită imaginaţia să se producă. Întrezărea atunci monştri ciudaţi care păreau tăiaţi în aur. Rocile semănau cu nişte coloşi sau sfincşi. Acolo rânjea un cap gigantic de maimuţă, înconjurat de demoni. Aici, se cuibăreau pitici negri. Razele soarelui jucau în acest spectacol şi creau umbre bizare.

«Şi ce se află în spatele acestui decor? Divinităţi, desigur. Allah! Brahma! Baal! Iehova! Patru zei aşezaţi pe tronuri, cu formidabile capete de aur. Iată-i pe Budda şi Osiris… toţi zeii umanităţii sunt aici, în faţa unui tribunal misterios, aşteptându-şi răsplata sau pedeapsa din mâinile unei divinităţi supreme! Ah! Iluzia se schimbă din nou! Acum este regele Atotputernic, împreună cu Prinţul Tenebrelor încolăcit la picioarele sale ca un leopard îmblânzit. O, vale a iluziilor şi dezamăgirilor! Desigur, morţii care odihnesc aici mă vor pedepsi! Nitocris, o, Nitocris! Mi-ai promis că-mi trimiţi un mesager! Nitocris, unde eşti?»

— Sidi! Tu sculat picioare! Acu'! Cobra neagră! Şarpe mare! urlă Hassan care nu mai zâmbea.

Walter îşi ridică brusc picioarele şi privi în jos cu spaimă: ajungea o uşoară muşcătură pentru a-l trimite alături de zei. O cobra uriaşă îşi încolăcea încet trupul, de un negru metalic, în jurul picioarele scaunului său, se ridică la câţiva centimetri de el, apoi îşi îndreptă capul. Ochii negri inteligenţi, aveau un reflex verzuliu. Îşi umflă gâtul legănându-se încet. Walter îl găsea dezgustător.

Tohery şi Hassan ieşiră din cort înarmaţi.

— Nu mişcaţi, le ordonă Walter.

— Eu omorât şarpe! Şi Hassan îşi ridică ciomagul. În acelaşi moment, cobra îşi aşează capul pe pământ, ca şi cum ar fi aşteptat moartea. Acest moment părea, în ochii lui Walter, plin de o resemnare ciudată. O vagă simpatie se trezi în el.

— Lasă-l, Hassan. Îţi interzic să-l omori!

— Oh! El şarpe venit deja ieri, da eu văzut prea târziu ca să lovesc. El foarte rău. El muşcat şi tu murit.

Cobra îşi ridică capul şi începu din nou să se clatine. Producea asupra lui Walter o fascinaţie ciudată. Apoi reptila se descolăci şi se îndepărtă încet. O clipă mai privi în jurul lui. Walter îl urmă repede să vadă unde se duce să se ascundă. Animalul se căţără în lungul falezei, o luă apoi pe o cărare în pantă foarte abruptă. Urcă din nou valea. La un sfert de milă de corturi, traversă o adâncitură de teren acoperită de resturi de roci. Atunci se opri, se uită în urma lui şi dispăru într-o cavitate de sub un bloc gros de gresie.

Cu câteva pietre, Walter ridică o moviliţă pentru a putea repera uşor locul. Apoi plecă, respirând îndelung aerul uscat şi delicios al pustietăţilor. O dorinţă aproape nestăvilită, o profundă nelinişte îl torturau.

«Va trebui să sap aici. Îl voi statui pe Mayer să facă câteva sondaje pe versantul acela din vale şi, ca din întâmplare, voi săpa acolo unde am făcut moviliţa. Voi vedea atunci ce se găseşte acolo.»

«Uraeus, simbol al regalităţii, mesager al reginei mele!». Puterea sa irezistibilă îl atrăgea pe Walter în Valea Zeilor încă din zorii zilei următoare. Descoperi repede ascunzătoarea cobrei. Ridicând capul spre cerul limpede şi saturat de soare, văzu o pasăre mare, albă care descria maiestuos cercuri la zenit. Era oare zeiţa Sudului cea care-l privea? Ce căuta acest vultur în acest deşert de moarte?

Se reîntoarse în vale pentru a inspecta şanţul. Lucrul avansa.

— Abd el-Rahmed! strigă el.

— Da, sidi.

— Găseşti obiecte de olărit? Lemn? Papirusuri?

— Nu, nimic, sidi. Mormântul gol tot, tu ştii.

— Îmi trebuie Hassan, Gamal şi douăzeci de băieţi ca să ne ducem să râcâim stânca aceea puţin mai sus în vale.

— Bine, sidi. Imediat?

— Imediat. Vino şi tu. Hamad să supravegheze aici, iar dacă vine domnul Mayer, să-l prevină că noi facem cercetări mai sus. Cheamă-l pe Tohery din câmp, cu teodolitul.

— Da, sidi.

În scurt timp sosi un grup de muncitori de la terasamente lângă piramida cea mică. Walter delimita un spaţiu de teren şi un nor de praf se ridică numadecât, în timp ce se aduceau coşurile pline cu rămăşiţe. Se cercetă o cavitate largă, pătrată, dar nu apăru niciun obiect important. Se lucra toata ziua, iar Walter nu părăsi locul. Din când în când, punea şi el mâna şi, posedând o stranie putere, ridica pietre aşa de mari, încât oamenii se opreau să-l admire, uimiţi de o asemenea de forţă.

Soarele se pregătea să apună în spatele falezelor şi nimic nu fusese adus la lumină. Cinci ereţi auriţi survolau şantierul, pândind resturile de mâncare lăsate de muncitori.

În dimineaţa următoare, lucrul se reluă foarte devreme. Hassan îi aduse lui Walter o hârtie plină cu resturi de tâmplărie, probă evidentă că în acel loc se săpase deja.

— Merge foarte bine, Hassan, zise Walter vesel, bătându-l pe umăr pe indigen. Celălalt zâmbi, şi gura lui stacojie dezvălui două şiruri de dinţi albi, strălucitori.

— Cobra! cobra! îngână în aceaşi clipă unul din oameni şi doi sau trei puşti plini de nerăbdare plecară în urmărirea şarpelui negru, aruncând cu pietre după ei.

— Opreşte-i, Hassan! Vino înapoi, Girgis, animalule! Lăsaţi cobra în pace! Ei, voi de acolo! Vreţi să m-ascultaţi?

Walter alerga dupa ei, dar prea târziu. O piatră atinsese şarpele, rupându-i aproape coloana vertebrală. Se redresa totuşi, deşi o spumă veninoasă îi curgea din gură.

— Brutelor! strigă Walter, scăpând câteva palme

puştilor pe care îi trimise, clătinându-se, spre coşurile pline de resturile dărâmăturilor.

— Nu îndrăznesc să mă apropii de tine cât durează agonia ta, Uraeus! Nu pot să-ţi vindec rănile, dulce mesager al lui Nitocris!

În timp ce Walter asista la moartea cobrei, neştiind dacă ar trebui s-o desăvârşească, din cerul albastru căzu o umbră, ca un suflu de aer, şi un vultur uriaş se ridică luând cu el şarpele. Urca, urca spre lumină, apoi, deodată, căzu ca o masă inertă care avea să se zdrobească de stânci: vulturul care purtase cu sine sandaua de aur şi care, acum, mai ţinea încă şarpele în gheare.

„Urâtă prevestire, gândi Walter. Anubis, zeul mumiilor, apăru cu ochii săi fosforescenţi. Îi văd umbra descărnată încolăcindu-se sub clarul de lună, ciopârţind pasărea pe stânci. Da, Anubis va veni!”

În acea zi, au fost degajate cele patru margini ale unui puţ plin de bucăţi de piatră.

Într-o singură dimineaţă s-a săpat un drum de douăzeci şi cinci de metri. Un troliu ajuta la ridicarea fără oprire a coşurilor pline cu bucăţi de piatră. Nu se putea coborî în acest puţ decât cu ajutorul unei scări împletite din fibre de palmier. Mayer veni în trei rânduri, însoţit de credinciosul său, uriaşul negru, şi de Gogonelli. Afacerea se prezenta în sfârşit sub un aspect încurajator.

— Gol! strigă într-o dimineaţă Girgis.

Mayer şi Walter se priviră:

— Cum gol? Iarăşi? Nu se poate!

Şi totuşi aşa părea să fie. Fusese atins fundul şi gresia muntelui. Mayer se întoarse cu un zâmbet dispreţuitor şi sinistru în acelaşi timp. Ce arheolog ciudat acest tânăr englez! Avea oare să risipească toate creditele săpând gropi inutile?

Walter se întoarse şi el. Secretul cobrei îl ardea, dar nu-l putea dezvălui. Gol? De ce nu? Patronul său putea să

zâmbească sau să blesteme, în fundul acelui puţ exista totuşi ceva, ce nimeni nu văzuse în afară de el: un fragment de zidărie de doi metri pe trei, la jumătatea înălţimii de deasupra peretelui vestic. Aşa îşi ascundeau secretele vechii egipteni. Ei îi cunoşteau bine pe oamenii viitorului; ei multiplicaseră puţurile false, coridoarele false, intrările false pentru a-i înşela pe prădătorii ce aveau să vină. Şi, după milenii, mai stăteau încă ascunşi în reşedinţele lor întunecoase, necunoscuţi, morţi, iar cei ce le-ar tulbura mormântul, gândeau ei, care le-ar distruge, care ar vătăma inscripţiile, vor fi judecaţi de marele Zeu, Stăpânul Dreptăţii, chemaţi în faţa misteriosului său tribunal.

Lui Walter îi repugna ideea de a dezvălui secretul lui Mayer. De data asta va fi el şi numai el cel care va deschide pasajul secret.

— Mayer, spuse el, eu nu sunt dezamăgit, absolut deloc. Într-o zi veţi avea o surpriză plăcută, sunt sigur.

— E foarte drăguţ, dragul meu, dar eu trebuie să plec spre Anglia peste cincisprezece zile.

— Cincisprezece zile! Ei bine… se va întâmpla poate ceva până atunci!

Mayer reveni în tabără pentru a-şi lua ceaiul. Apoi plecă împreună cu escorta sa. Walter îl privi în timp ce se îndepărta, întrebându-se la ce se gândea.

În aceeaşi seară, la Luxor, Mayer mărturisea câtorva prieteni că arheologul său devenea pe zi ce trece mai ciudat. Era în secret speriat de tânărul Beam. Îi părea venit din altă lume: din lună.

Walter puse să se umple puţul până la înălţimea pasajului zidit, apoi fu străpunsă o deschizătură, tocmai cât să-i permită tânărului să se strecoare în umbra misterioasă a abisului căscat la zece metri de la sol. Câteva pietre se desprinseră din boltă, dar pământul nu-l înghiţi.

Spiritele morţilor îi erau favorabile. Hassan, care-l însoţea, îi întinse o lampă electrică.

— Rămâi unde eşti, îi strigă Walter, trimiţându-i în faţă jetul luminos. Apoi continuă singur.

Aerul încărcat de substanţe chimice ciudate făcea respiraţia dificilă. Coborî totuşi, încetul cu încetul, şi se opri, stupefiat. În faţa lui se întindea o sală lungă, îngustă şi înţelese imediat că acolo nu era un mormânt oarecare de stâncă. O bucurie sălbatică puse stăpânire pe el. Nimeni nu pătrunsese niciodată în acel loc. De fiecare parte a sălii se găseau trei nişe săpate în stâncă. În fiecare se odihnea câte un sarcofag de o mare frumuseţe. Decepţia şi bucuria lui Walter se amestecau în acel moment: tradiţia spunea că Nitocris odihneşte într-un sarcofag de bazalt albastru, iar acolo nu se afla nimic care să-i semene. Coşciugele erau nişte cufere mari admirabil aurite, cu capace fixate cu grijă, practic intacte, dar, descifrându-le inscripţiile, înţelese de îndată că printre acei morţi, toţi mari demnitari ai curţii faraonului, nu dormea nicio regină. Unde era deci Nitocris?

Puţin mai târziu, Walter îşi îndreptă lumina spre plafon, ridicat la cel puţin şase metri şi începu să tremure. Ceva rece îi atinse ceafa. Uimit, îngrozit, încântat, văzu, în fundul culoarului, la doi metri abia deasupra solului, o consolă îngustă unde odihnea o urnă de alabastru. Inspectă cu grijă aceste obiecte. Aceşti pereţi atât de bine făcuţi ca să te rătăceşti nu-l mai înşelau. În spatele peretelui şi a urnei se găsea fără nicio îndoială doamna visurilor sale.

— Hassan, rosti abia murmurând, revenind spre băiat, totul e mare, foarte mare!

— Da, sidi! exclamă puştiul, îngrozit de chipul livid al stăpânului său. Fără să mai aştepte ca Walter să iasă afară din groapă, se căţără pe scări ca o maimuţă.

Îndată ce ajunse la suprafaţă, Walter ceru să fie transportat la tabără. Surescitarea nervoasă îi provocă un

puseu de febră. Timp de douăzeci şi patru de ore, rămase apatic, inert pe pat, fără să mănânce sau să bea. Foarte îngrijorat, Hassan declară:

— Eu merg la Luxor caut doctor.

— Nu vreau doctor! strigă Walter. Puţin mai târziu, ceru apă. Oamenii săi îi aduseră o ceaşcă mare de cafea fierbinte, fără zahăr.. Bău, apoi se ridică.

— Şi acum, la treabă! Tabăra fu din nou mutată. Se trimise un mesaj spre Mayer şi spre Talaat Bey, invitându-i să vină cât mai repede, căci fusese făcută o descoperire senzaţională. În aceeaşi zi pleca un raport spre Institutul de Egiptologie.

În timpul ultimelor zile ale sezonului în Egiptul de Sus, Valea Zeilor deveni centru de interes mondial. Vestea care anunţa descoperirea a şase sarcofage intacte, aparţinând unei dinastii foarte vechi, coborî pe Nil până la Cairo şi, de acolo, se răspândi în lumea întreagă prin intermediul presei. Mumiile nu erau nici ale unor regi, nici ale unor regine, ci ale unor mari demnitari ai celei de-a VI-a dinastii. Şi, desigur, aveau să se strângă noi documente despre această perioadă. Toţi egiptologii fură cuprinşi de un interes deosebit. Cu siguranţă, domnul Isidore Mayer făcuse o descoperire splendidă.

Toată această zarvă împiedică Institutul de a se declara proprietar al acestor obiecte. Talaat Bey, după ce examinase pe îndelete mormântul, trase concluzia că sarcofagele formau o colecţie intactă de antichităţi şi că, în termenii contractului, ele trebuiau încredinţate guvernului egiptean în timp util, adică în momentul în care Walter le-ar fi adus la lumina zilei, le-ar fi deschis, catalogat, ar fi desfăcut mumiile, totul în prezenţa unui membru al Serviciului de Antichităţi.

Ramadanul trecuse. Soarele Egiptului de Sus ardea, neiertător. Ziua, cerul părea un bol metalizat, iar Nilul, greu ca un fluviu de mercur, şerpuia printr-o ţară uscată şi

plină de praf.

Hotelurile îşi trăseseră obloanele: hinduşii, perşii şi evreii îşi împachetau seducătoarele lor mărfuri de ocazie; biserica engleză, din grădina hotelului, era zăvorâtă, iar Luxorul, oraşul drag şi luxos, se închidea în farmecul său desuet de sat arab. Nu mai erau nici flotile de nori deasupra templului de la Luxor, nici grupurile zgomotoase de turişi internaţionali pestriţi, ridicând praful sacru de la Karnak. Nici personaje de rang înalt cu titluri instalându-se comod în holul de la Winter Palace, nici cupluri petrecându-şi luna de miere mai mult sau mai puţin legitim prin baruri. Jazz-iştii de la Paris, birjarii, ghizii cu măgarii lor plecaseră sau se ascunseseră. În locul lor mişunau cu milioanele muştele, ţânţarii, scorpionii, şerpii, liliecii şi şopârlele care căutau să profite în sfârşit de scurta lor viaţă.

Satele noroioase dormeau. Felahii şi familiile lor se ghemuiau la umbra zidurilor, cu capetele acoperite de camusul albastru indigo. Dacă trebuiau să meargă la lucru sau la piaţă, o făceau înaintea zorilor. Doar saqiya[5] şi şaduf[6]-ul se mişcau pentru a furniza apa necesară oamenilor şi dobitoacelor.

Munţii occidentali străluceau ca fierul înroşit. Walter puse să i se construiască o casă din piatră în apropierea excavaţiilor, în partea umbroasă. În imediata apropiere se înălţau corturile sale şi, între două stânci, deasupra cărora era o rogojină de alfa, se adăposteau o cămilă şi doi măgari care mergeau, pe rând, să aducă apă de la vreun puţ.

Aproape de Coloşi, la două mile depărtare, Gamal, Girgis şi Hassan, fidelii servitori ai lui Walter, erau singurii care rămăseseră cu el. Toţi ceilalţi găsiseră câte un pretext pentru a-l părăsi. Iar aceştia, în ce măsură, oare, îi erau

5 Maşină hidraulică cu cupe, care serveşte la scoaterea apei şi care funcţionează după principiul pompei hidraulice (arab.)(n.t.)

6 Aparat cu basculă servind la scoaterea apei dintr-un puţ (n.t.)

fideli? Avusese mult de parlamentat cu ei şi le oferise sume mari pentru a-i păstra. Le era stăpân, tată, zeu, dar ce-ar fi fost fără ei?

Cele şase sarcofage fuseseră transportate la depozitul din Qurna. Acolo, Walter, lucra de trei ori pe săptămână, împreună cu Talaat Bey, delegatul Serviciului de Antichităţi, un om cumsecade, surâzător, foarte gras, cu ochi buimaci. Şi, în timp ce amândoi ridicau capace, scoteau mumii, le fotografiau, le măsurau, le desfăceau, adunau bijuteriile acestora, scarabeii şi amuletele, Walter nu înceta să se gândească la nişa din peretele unde se afla sarcofagul de alabastru. Nerăbdarea de a găuri peretele devenea din ce în ce mai puternică.

În iunie Nilul deveni verde. În câteva săptămâni începeau inundaţiile. Recentele descoperiri erau în sfârşit înregistrate atent, iar Walter trimise un lung raport Institutului, apoi mormântul care servea drept depozit fu zăvorât pentru la vară. Cele şase mumii aşteptând ziua reînvierii, odihneau din nou în coşciugul lor, dar, lipsite de bandaje şi amuletele lor, erau gata pentru a fi trimise la muzeu. Acolo unde barbarele secole scurse eşuaseră, arheologia cu degetele ei reci, reuşise. Walter tremura câteodată, gândindu-se la răzbunarea morţilor.

Triste, foarte triste erau nopţile care urmară acestei isprăvi sinistre. În căsuţa sa de piatră, el aştepta nemişcat ca soarele să apună. Valea sacră îl chema. Se scufunda în vise surprinzătoare. Secretul subteranului era tot intact. Se întreba adesea de ce nu cobora în puţ ca să dărâme zidul despărţitor. De ce nu-şi elibera regina? Dar nu avea forţa necesară. Îl invada o milă nesfârşită îndată ce se gândea la ea. Şi cu toate astea, el ştia că, mai devreme sau mai târziu, va trebui să o exhumeze, cu riscul de a înnebuni. Îl tortura în clipa aceea un nou duşman: singurătatea. Evident, Walter se plasase în mod deliberat pe un plan superior celui al servitorilor săi. N-avea nimic comun cu niciunul dintre ei, iar când îi observa pe furiş

înţelegea invidia lor secretă. Ar fi avut chef să se arunce asupra lor, să-i bată, numai pentru a-şi demonstra propria existenţă şi superioritatea pe care o avea faţă de ei. Totul se înrăutăţi şi mai mult într-o seară când o femeie tânără din Qurna veni să-l caute pe Girgis pe care ea îl întâlnise când acesta căra apa. Văzându-i cum se îndepărtau împreună în umbră, Walter se simţi fascinat. De ce nu-i putea sparge capul arabului şi fura trupul suplu şi tânăr al acelei femei?

— Du-te la dracu', Girgis! Nu voi tolera o astfel de purtare aici.

Tohery îi aduse cafea şi Walter îşi puse fonograful. Toate discurile scârţâiau: nisipul pătrunsese în tot aparatul. Se înfundă mai bine în fotoliu şi îşi plimbă ochii de jur-împrejur. Tohery îi aşează în faţă paharul şi farfuria pe care le acoperi ca să nu intre nisipul în ele şi ieşi.

La masă, Walter nu putu să mănânce. Era foarte cald înăuntru, iar afară şi mai cald. Rocile reflectau căldura, iar aerul care sufla imperceptibil era de nerespirat.

În disperare de cauză, îşi puse pe gramofon „Simfonia neterminată" a lui Schubert. Înainte ca discul să se termine, adormi. Frumoşii copii ai Qurnei, cu ochii lor mari întunecaţi şi gurile lor senzuale, începură să danseze în faţa lui.

«Trezeşte-te, trezeşte-te, mărite Mirniri! Regina ta doarme în munte! Ea e frumoasă, mai frumoasă decât oricare dintre noi! Smulge-i bandajele! Contemplă Trandafirul din Egiptul de Jos!».

Lui Waltfer i se păru că-l atinge cineva. Se trezi cu un strigăt: era ora zece. Privi stelele prin uşă şi văzu o semilună întinsă ca o femeie într-un hamac de aur. Afară, focul pâlpâia. Supraveghetorul era ghemuit împreună cu servitorii şi, desigur, toţi beau cafea. Supraveghetorul îl stânjenea.

— Tohery, vino aici. Când pleacă supraveghetorul?

— El dormit aici.

— Nu, nu-l vreau. Hei, tu de-acolo! Du-te să faci un rond în vale, iată zece piaştri. Mi s-a spus că sunt vagabonzi pe-acolo. Ia-ţi puşca şi supraveghează intrarea în vale.

— Da, sidi. Supraveghetorul luă banii, îşi trecu cureaua armei pe umăr şi plecă.

— Acum, Hassan, eu mă duc la puţ. Ia două lămpi şi mai îmi trebuie şi un târnăcop.

— Sidi, spirite rele acolo înăuntru! Hassan nu vrut să meargă noaptea!

— Dar acolo e totdeauna noapte, idiotule!

— Hassan nu va merge!

— Hassan va merge! urlă Walter, luându-şi prăjina.

— Hassan nu va merge!

— Hassan va merge imediat.

— Milă, sidi! Allah! Hassan foarte fricâ!

— Vrei să faci ce-ţi spun?

În două rânduri, prăjina căzu pe spatele arabului. «Mohamed!» urlă acesta.

Girgis şi Tohery se duseră să caute lămpile şi târnacopul. O clipă mai târziu, Hassan cobora în puţ şi le ducea acolo; Walter îl urma. Ajuns jos, îl lăsă pe Hassan cu una din lămpi şi intră în mormântul celor şase sarcofage. La capătul sălii, urcă pe o moviliţă de dărâmături şi atacă nişa. În curând se desprinse o cărămidă şi căzu. Se apucă să desprindă o altă cărămidă, apoi o a treia. Trecu lampa prin deschizătură, ceea ce îi dezvălui existenţa unei alte săli. Cu o grabă febrilă, ciocăni zidul până când breşa fu destul de largă ca să poată trece. Îşi smulse cămaşa şi, gol până la brâu, se târî în subterană.

Se opri, împietrit. Genunchii îi tremurau. Scrupulele sale de savant, conştiinţa sa de arheolog dispărură. Era absolut mut în faţa unei aşa glorii, în faţa unei revelaţii cu

totul apocaliptice. Mii de spirite binevoitoare îl vrăjeau.

În centrul sălii, pe un soclu de calcar, văzu un sarcofag minunat din bazalt albastru. Îl înconjurau o mulţime de obiecte: scaune şi taburete din aur, un pat aurit, lăzi tăiate din cel mai rar lemn, o serie de vaze şi urcioare cu forme delicate, statuete fine din aur şi din faianţă, şoimi auriţi, arcuri încrustate cu aur, o întreagă comoară de o vârstă şi de o valoare incalculabile, dispusă în chip fermecător, cu deosebită atenţie. S-ar părea a fi budoarul, colţul intim al unei femei delicioase. Walter se îndreptă spre sarcofag şi-şi puse buzele pe piatră.

«Ce oribilă crimă am comis venind să te tulbur, o, iubito! Dar tu mi-ai trimis solul tău, tu m-ai atras în chip irezistibil aici. Din această clipă, îţi aparţin numai ţie. Nitocris! Te-am iubit din copilărie, iar acum te-am găsit!».

O fiinţă înaripată intră în zbor, un soi de pasăre cu cap de om. Se roti fără zgomot, apoi dispăru. Buimac de uimire, Walter părăsi mormântui subteran. Puse la loc câteva cărămizi şi, o clipă mai târziu, îl reîntâlni pe Hassan, care tremura în prima sală.

— Ce ai văzut?

— Nimic, sidi, nimic!

Walter îl prinse de grumaz, îl scutură şi-i zise:

— Din acest moment eşti sclavul meu. Dacă te aud spunând vreun cuvânt cuiva, îţi voi tăia limba şi te voi sugruma!

Îl lăsă.? Hassan căzu în genunchi şi sărută pantofii lui Walter.

— Tu eşti stăpânul meu! Te rog, nu omorî Hassan!

— Şterge-o. Ieşi afară şi nu uita!

Ieşiră şi, de îndată ce Walter reintră în camera sa, Hassan se culcă de-a lungul uşii acestuia, învelit în gandura sa.

Walter era absolut zdrobit de ceea ce văzuse.

Gândurile-i pluteau în delir. Păstra totuşi prezent în minte faptul că făcuse o descoperire miraculoasă. Comori inestimabile, vechi de cinci mii de ani, căzuseră în mâinile sale, constituind cheia secretului unei dinastii dispărute. Avea acolo, la îndemână o epocă din istoria omenirii, dar nu-i păsa.

Inima lui aparţinea unei femei care dormea în sarcofag; ea era stăpâna acestor comori.

Îl trezi din nou pe Hassan înainte de ivirea zorilor şi îi ceru lămpile. Arabul ascultă cu o supunere senină. Îl numea acum Prinţ şi Rege al morţilor.

Coborâră din nou, iar Walter pătrunse iar în mormântul reginei sale, ca să contemple splendorile acesteia. Fiinţa înaripată zburătăci din nou. Alter ego-ul lui Nitocris venea oare să-i viziteze trupul? Walter aprecia minunatele ornamente ale sarcofagului. Erau mâini îndemânatice şi ingenioase cele care trasaseră aceste hieroglife perfecte. «Men-Ka-Ra-Nit-Auqrit» erau cartuşe regale. «Ea îşi iubi moartea şi urmă celui pe care îl iubea mai mult decât viaţa», descifră el.

O dorinţă puternică de-a o vedea îi pătrunse în inimă. Rămase toată dimineaţa în mormânt şi sufletul lui se obişnui să o simtă atât de aproape. Visa la trecutul ei, dar ca amant, nu ca savant. Imaginea ei, aşa cum o văzuse în piramidă, i se prezentă de mii de ori. Unde era ea, acum? Cum putea oare să fie în acelaşi timp acolo şi aici? Dar poate că doar şi-o imaginase. Aici, oricum, nu putea fi un efect al imaginaţiei sale. O spaimă bruscă îl cuprinse: şi dacă sarcofagul era gol? Ieşi în grabă. Hassan dormea în spatele puţului.

— Hassan!

Tânărul se ridică şi, fără să mai aştepte o nouă poruncă, urcă scara de frânghie.

Tohery şi Gamal ştiau unde plecase stăpânul lor. Aveau un aer posomorât când îl văzuseră venind, jumătate dezbrăcat şi plin de praf.

Zile de-a rândul merse regulat să viziteze mormântul reginei Nitocris. Îi deveni într-un fel paznic. Servitorii lui începeau să se mire. Ce făcea acolo, oare? De ce devenise Hassan dintr-o dată aşa de taciturn? De ce dormea mereu aproape de domnul Beam?

Într-o seară, Walter le dădu ordin să se ducă să caute diverse obiecte în monnântul care servea de depozit, la Qurna: troliuri, saci, proptele, cabluri, oglinzi, etc. Aduseră toate materialele pe spatele cămilei. Girgis sosi în acelaşi timp din vale, aducându-şi măgarul şi încărcătura de apă. De îndată ce se reuniră în tabără, Walter îi convocă:

— Fiţi atenţi, cu toţii! Vă interzic să părăsiţi tabăra fără permisiunea mea expresă. Vă interzic să vorbiţi cu oricine ar fi despre ce veţi vedea! Veţi fi recompensaţi sau pedepsiţi după cum veţi merita!

Hassan se înclină şi sărută mâna stăpânului său, apoi cu amândouă mâinile pe inimă, se îndepărtă pentru a-i lăsa şi pe ceilalţi să facă la fel.

Timp de două zile, Walter munci ca un demon. Aşeză grinzi între zidurile mormântului şi sarcofag. Acoperi cu grijă capacul care cântărea probabil cel puţin două tone. La fel a procedat şi cu celelalte comori, pentru a le ascunde de servitorii lui şi a le proteja. Apoi aranjă două troliuri între grinzi şi capac pentru a-l împinge încet pe pantă. Încetul cu încetul sarcofagul de bazalt albastru alunecă pe o platformă, iar deschiderea se lărgi.

Când privi în sarcofag, un soi de beţie puse stăpânire pe el. Odată capacul dat deoparte, porunci oamenilor săi să iasă din mormânt. Instală oglinzile solare şi un val de lumină din exterior străpunse întunericul şi se reflectă de pe un sul gros de papirus pe un sicriu mare din aur aflat în interiorul cuvei de bazalt. O mască de aur, o mască de femeie, de o frumuseţe supranaturală, cu un chip de un oval perfect, cu fruntea frumoasă înaltă, cu ochi încrustaţi de sidef şi lapis-lazuli, îl fixa din umbră. Observând mai

îndeaproape sicriul interior, Walter descoperi că ceea ce el considerase la prima vedere ca fiind solzi de peşte erau, în realitate, o multitudine de mici figurine de oameni şi animale realizate cu un farmec şi o cucernicie nespuse. Braţele acestei forme întinse erau încrucişate pe piept. Încheieturile mâinilor sale erau înconjurate de brăţări încrustate cu cornaline şi turcoaze. Într-o mână ţinea cheia vieţii, iar în cealaltă sceptrul de aur prevăzut cu o floare de lotus.

Sub încuietoarea centurii, Walter descifră hieroglifele orizontale: „O, Ra! Ţi-am făcut dreptate în faţa duşmanilor tăi! Eu nu pier; Intru în adevăr!”

Pierdut cu totul în încântare, tânărul bărbat atinse coroana de aur şi urecus[7]-ul, care trona cu o graţie maiestuoasă în mijlocul frunţii. Se clătină de parcă ar fi fost viu. Apoi remarcă trei urcioare de faianţă albastră şi un al patrulea transparent ca alabastrul, fiecare în câte un colţ al sarcofagului. Aplecându-se găsi un sul lung şi subţire de papirus.

Îl scoase afară. Mâinile îi tremurau, inima părea că încetase să-i mai bată. Lumea uimitoare de dincolo îl stăpi nea.

Părăsind mormântul, monologa:

— Sunt nebun? Ce mi se-ntâmplă? Sunt idiot! Aur! Aur! Aur! Nu văd decât aur şi culoarea lui incandescentă! Nu, este masca lui Nitocris, gloria regală în odihnă! Cum de am îndrăznit să-i tulbur somnul, dulcele ei somn divin! O, regină! Am fost unit cu tine cu milenii în urmă. Binecuvântez ştiinţa, căci graţie ei, o amintire din ce-a fost mi-a rămas şi m-a condus, pe mine care nu-s decât un sclav între braţele tale de aur!

Afară, stelele străluceau. Aerul nopţii, foarte cald, îi răcorea totuşi pieptu-i arzător. În ochi îi strălucea un foc

---

7 Reprezentare a şarpelui dresat, care poartă pe cap un disc solar, emblemă a faraonilor (arheol.) (n.t.)

asemenea celui de nebunie.

Walter puse să se smulgă grila de fier fixată în faţa mormântului gol şi, cu ajutorul a şase zidari din Luxor, o plasă de-a latul noului puţ. În timpul lucrului, supraveghe fiecare gest al acelor oameni. Când terminară, îi plăti foarte generos şi contactul cu cheia mare, pe care o primi în stăpânire, îl linişti.

Se culcă, dar în mijlocul nopţii se trezi simţind o durere apăsându-l şi o nelinişte în suflet care-l aduse la realitate.

Săpăturile acelea le făcuse cât mai puţin ştiinţific cu putinţă. Nu ţinuse niciun jurnal, nu făcuse nicio fotografie, nu redactase niciun fel de note. Pusese în cufărul său un papirus foarte important, într-un tub izolator, fără însă a-l fi fotografiat, ce s-ar întâmpla dacă s-ar pierde sau ar fi distrus? Gândul acesta făcu să i se brobonească fruntea de sudoare. Sarcofagul era deschis. O comoară inestimabilă era adusă la lumina zilei, iar el nu informase despre aceasta nici guvernul egiptean, nici Institutul, nici măcar pe Mayer. Violase nu numai toate regulile pe care un egiptolog trebuie să le respecte, dar şi contractele concesiunii. Nu avea dreptul să deschidă nici măcar un mormânt în absenţa unui funcţionar guvernamental. Dacă ar preveni acum persoanele oficiale ar fi deja prea târziu, iar el ar fi izgonit din ţară ca un hoţ.

După câteva ore de agonie morală, Walter se reîntoarse la vraja sa.

— La dracu cu arheologia! Iat-o pe Nitocris, regina mea! Ea doarme în stâncă cu toate comorile ei. Ea, care a murit respirând cenuşa otrăvitoare, credea în resurecţie. Soarele va străluci din nou asupra oaselor sale, iar eu mai degrabă o voi arde cu tot ce se găseşte în mormântul ei, decât să o cedez cuiva.

În zori, Walter ieşi. Văzu un porumbel pe prăjina steagului unde, în timpul zilei, flutura Uniunea Jack.

Porumbelul îşi luă zborul, când îl văzu, zburătăci o clipă, apoi se odihni pe catarg. Observându-l, îşi dădu seama că avea un cap omenesc şi o bărbiţă regală, că aripile sale erau ale unui erete. Ciudata pasăre dispăru pe când el o privea.

Apropiindu-se de grilă să o deschidă, Gamal îl opri, prinzându-i braţul.

— Cobra, sidi! Priveşte!

Un şarpe negru era încolăcit pe bare.

— Să-l omor?

— Nu, lasă-l, va pleca singur.

Şarpele, ca şi când ar fi simţit abisul de dincolo de bare, se desfăşură încet şi se îndepărtă târându-se. Apoi dispăru deodată strecurându-se printre plăcile zidului.

În acea zi, Walter puse din nou să se coboare grinzi, frânghii, roţi de scripete şi o masă mare din lemn alb. Cu cea mai mare grijă, ridică sicriul de aur şi îl puse jos.

În aceeaşi clipă se auzi un scârţâit puternic. Din cele cinci grinzi care susţineau capacul de bazalt, sărise una, iar aşchii din ea îl loviră pe Walter în ceafă, pătrunzându-i în gât. Căzu. Îl cuprinse o senzaţie de uşurinţă ciudată. Îi păru că face eforturi teribile pentru a se scula şi că deodată greutatea corpului nu-l mai reţinea. O fiinţă stranie, fără greutate, se detaşă din el, abandonându-l în praf. Această fiinţă păstra simţurile lui Walter, dar ele deveniseră mai ascuţite, mai fine. Îl cuprinse un soi de febră. Începu să lucreze.

Să deschidă învelitoarea de aur, să lămurească misterul şi să se apropie de regina sa, era tot ceea ce conta pentru el. Timpul nu mai exista: zilele şi nopţile treceau în timp ce el lucra în razele soarelui reflectate de oglinzi.

Un al doilea sicriu de aur văzu lumina zilei. Era mai mic, apropiindu-se mai mult de forma umană, mai puţin

impozant decât primul, dar ornat cu mai multă delicateţe. Înăuntru găsi un sicriu de lemn. Pe un fond de lac verde erau pictate şi gravate scene: gâşte, bufniţe, şoimi se zbenguiau în mijlocul răzoarelor de crini şi lotuşi. Inele de cornalină şi lapis-lazuri încrustate în faianţă roşie şi albastră, înconjurau gâtul mumiei: coliere regale de o incomparabilă frumuseţe.

Walter înfăşură sicriul de lemn şi, cu cea mai mare grijă, îl scoase din mormânt ca să-l aducă la lumină. De îndată ce ajunse afară, în lumina palidă a serii, servitorii, înspăimântaţi, îl transportară în casă, pe masa mare venită de la Qurna. Şi coborî noaptea cea grea…

PARTEA A DOUA

Dimineaţă, ereţi, mulţi ca niciodată, se roteau strigând pe deasupra taberei. Către prânz, dispărură iar liniştea dintotdeauna reveni. Razele arzătoare ale soarelui te săgetau. Căldura făcea aerul sufocant. Era sfârşitul lui iunie, Nilul urca, iar Rhamsin[8]-ul începu să sufle. Soare dispăru după norii plumburii, lăsând în urma lui un incendiu roşiatic şi un imens apus de nisip gălbui ce se ridica din deşertul Libiei. Mai întâi fu un suflu, apoi un uragan şi nisipul se împrăştie în vârtejuri dezordonate; se lăsă apoi peste grădina Egiptului într-o tornadă irezistibilă şi pustiitoare.

Oamenii se refugiară în colţurile cele mai întunecoase ale locuinţelor lor; animalele, păsările se prăbuşiră sub rafala nemiloasă, născută din măruntaiele arzătoare ale deşertului. Ziua deveni întunecată ca noaptea. Nisip, nisip şi iar nisip! Nisip şi foc izbucnind deodată. Moise n-ar fi făcut mai mult!

Furtuna dură două zile. În cea de-a treia, cerul îşi pierdu strălucirea orbitoare de mercur, albastrul reveni,

8 Nume dat unui vânt de nisip în Egipt (arab.) (n.tr.)

profund, clar, calm; aerul se împrospăta.

Tabăra rezistase bine asaltului. Un singur cort fusese smuls şi acesta nu se mai găsi.

Tohery şi Hassan făcură inventarul. Dispăruseră în mod misterios cutii de conserve. Ei îl anunţară pe Walter care se prefăcu a crede că le luase vântul.

El se sculă, se rase, îşi schimbă lenjeria şi îşi puse un costum uşor de mătase. Apoi, în prezenţa servitorilor, care ardeau de nerăbdare, începu să despacheteze sicriul.

Scos la lumină, acesta strălucea, scânteia, iradia, sclipea ca o bijuterie miraculoasă venită dintr-o ţară feerică. Un strigăt de admiraţie izbucni. Chipul sculptat şi pictat al lui Nitocris era frumos. Cu cât îl privea mai mult, cu atât Walter se simţea mai uimit şi mai emoţionat.

Era perioada de lună plină. Cerul părea populat de prevestiri bune. Stele, foarte joase, semănau cu nişte rodii sau lămâi coapte. Walter ieşi din casă pentru a le privi. Servitorii dormeau. O bufniţă mare albă zbura, cu aripile sale rapide şi silenţioase, de jur-împrejurul corturilor în zig-zag, incapabilă să se îndepărteze de lumina care se strecura pe lângă uşi.

Din vale nu venea niciun zgomot. Walter reintră şi închise uşa. Îngenunche lângă sarcofag şi apucă cu blândeţe mâinile imaginii sculptate a lui Nitocris, care ţineau sceptrul şi cheia vieţii. Ochii de nestemate, foarte mari şi obscuri, păreau două urne prăfuite cuprinzând un suflet tandru. Nasul, uşor acvilin, puţin sever, arunca o umbră pe obrajii rotunzi. Buzele groase se curbau în gropiţe, ca şi când regina surâdea într-o încântare solemnă şi sacră.

Urechile mici susţineau ferm coroana regală. Fiecare detaliu era delicat şi fermecător. Era într-adevăr un chip care se putea prezenta în faţa tribunalelor de dincolo: «Porţile cerului se deschid în faţa frumuseţii tale. Tu te înalţi, îl vezi pe Hathor!» spuneau hieroglifele.

Walter tresări. Îi părea că aripi invizibile băteau prin cameră. Aerul alerga în jurul lui. Ridică ochii. Pe una din etajere, unde cărţi şi instrumente stăteau alături, era agăţată strania zburătoare cu cap de om şi barbă asiriană. Walter se ridică, iar arătarea dispăru. Nimic nu mai mişcă; niciuna din păsărelele pictate pe sarcofag nu-şi luă zborul. Capacul nu se deschise.

O clipă mai târziu, Walter se lăsă în jos şi scoase şase ştifturi de lemn pentru a-l putea ridica. Văzu o mumie înfăşurată în faldurile giulgiului şi închisă într-o armătură de răchită care o strângea ca un corset. O prinse în braţe ca pe un copil şi fu uimit cât de uşoară era. O aşeză cu delicateţe pe pat, agăţă lampa de un fir de metal fixat în plafon şi începu să meargă de-a lungul camerei, fără zgomot, pe vârful picioarelor. Pentru o clipă spiritul îi rătăci în gol, pentru ca apoi să-l cuprindă un acces de activitate febrilă. Reveni lângă mumie şi pipăi cu grijă acest asamblaj de răchită; era făcut din nervuri decupate în fibre lungi şi subţiri şi fixate în jurul corpului cu sforicele din acelaşi material. Apoi se întoarse şi reveni la sicriu. Căută printre faldurile linţoliului în care fusese înfăşurată mumia. Găsi, învelită într-o pânză fină de in, o sanda de piele cu broderii grele din aur. Era îngustă şi fină, puţin mai lungă decât un pantof de damă din zilele noastre. Căutând în continuare, găsi o statuetă de lemn pictat, o capodoperă de fineţe. Cu o uimire bruscă, constată că ea reproducea propriile sale trăsături cu o perfecţiune tulburătoare.

O puse alături, luă nişte foarfece, reveni lângă pat şi tăie nodurile care fixau învelitoarea de fibre. Se ridică un praf argintiu, însoţit de un miros ciudat, asemănător unui amestcc de oţet şi smirnă, un miros acrişor, evident, picant. Debarasă coşul de resturi, printre care se mai aflau câteva bucăţi de giulgiu. Spaima de a-şi răni regina, îi cuprinse brusc sufletul şi lăsă armătura de fibre din jurul gâtului, temându-se să nu-i zdrobească coloana vertebrală,

dacă i-ar smulge-o prea repede. Un nisip fin, amestecat cu un praf misterios, pluti în faţa ochilor săi ca un nor uşor.

Nitocris părea foarte mică, deloc mai mare decât un copil. Cu mâinile sale experte, Walter continuă să degajeze corpul. Tăie firele, care încojurau fruntea, pieptul şi şoldurile. Linţoliul uscat şi casant, rămase bucăţi, dar, cu multă îndemânare, nu-l lăsă să cadă în praf. Desprinse în curând prima învelitoare şi ajunse la a doua, fixată de corp prin fâşii încrucişate. Printre resturile de pânză, găsi bijuterii fine, amulete de aur. După ore întregi de atenţie încordată şi răbdătoare, desprinse din pânza desfăcută, un colier de aur magnific, şi nestemate atât de fin montate încât cea mai mică zdruncinătură ar fi fost suficientă pentru a le scoate din locul lor. Puse alături câteva inele şi brelocuri, apoi tăie în sfârşit şi ultimele fibre, pentru a elibera bustul lui Nitocris.

Ţesăturile de in erau atât de fine şi casante, încât îşi puse pe gură o batistă, căci suflul său ar fi fost suficient pentru a le pulveriza. Tăie şi ultimul nod de pe pieptul mumiei, care ţinea resturile de benzi încrucişate în jurul şoldurilor, umerilor şi a coatelor. Dincolo de acestea, Walter găsi pielea şi oasele, resturi chircite ale trupului delicat al unei femei de o frumuseţe celebră acum cinci mii de ani.

Luă pachetele de câlţi plasate la subţiori şi între picioare; erau încă parfumate şi puţin lipicioase. Găsi între genunchi un papirus înfăşurat. Trupul fusese deschis pentru îmbălsămare. Viscerele şi inima erau conservate în canopuri[9], pe care el le scosese deja din sarcofag. În locul lor fuseseră aşezate un scarabeu regal din lapis-lazuli montat în aur şi un alt sul mic de papirus.

Walter se îndreptă de mijloc. Munca, exaltarea nervoasă, oboseala îl copleşeau. Vedea negru în faţa ochilor. Trebui să se aşeze o clipă. Mai trebuia să desfacă

9 Vas funerar având drept capac un cap emblematic; din lat. *canopus* (n.t.)

braţele, încheieturile mâinilor, mâinile, gâtul şi faţa. Cu un efort de voinţă ieşit din comun, se ridică din nou pentru a-şi relua teribila sarcină.

Începu cu braţele. Apărură oscioarele încheieturilor, încercuite de brăţări grele de aur, largi de câţiva centimetri, lucrate fin. Greutatea cât şi diametrul lor dovedeau îndată că Nitocris cea vie fusese mai înaltă evident decât mumia sa. Mânuţele ei gingaşe, aşezate una peste alta, acopereau sanctuarul virtuţii sale. Ele purtau vreo douăzeci de inele, iar Walter abia îndrăzni să le atingă, de teamă să nu le zdrobească articulaţiile. Respirând profund, tăie în sfârşit şi giulgiul care acoperea faţa. Văzu un craniu, care mai avea încă un păr incolor, prăfuit, fibros. Chipul îi apăru, cu gura întredeschisă, lăsând să se vadă nişte dinţi mici, gri în alveolele prea largi ale maxilarelor.

Mumia descărnată a reginei sale era în faţa lui. Atinsese trecutul pe calea frumuseţii, a vieţii şi a credinţelor sacre. Ce-i rămânea de făcut? Se aşeză, iar ochii lui grei, obosiţi, contemplară tristul şi tragicul rezultat al lungii sale căutări, simbolul vanităţii terestre şi al neantului uman întins în faţa lui. I se păru că a atins capătul propriei sale vieţi, originea misteriosului pelerinaj fără întoarcere. Disperarea şi o oroare secretă puseră stăpânire pe el. Pronunţă numele lui Nitocris şi aşteptă un răspuns, cu ochii marcaţi de nebunie, fixaţi pe mumie. Mirosul înţepător al acesteia umplea camera.

Capul şi gâtul ei aminteau o vrăjitoare. Nasul îi era coroiat, ochii şi obrajii zbârciţi de mii de riduri şi, totuşi, era frumoasă. O pace divină, seninătatea lucrului împlinit, plana asupra ei. Inima lui Walter era sfâşiată de milă.

Era femeia muritoare cea pe care o contempla. Unde era sufletul nemuritor? Dormea oare ca stelele, în eternitate? Această femeie ţinea în mână secretul vieţii: unde era oare această viaţă?

Frumseţea morţii, aşa cum o înţelesese Nitocris, care

nu trăise niciodată pentru acest pământ, ci pentru lumea de dincolo, cea care considerase această viaţă numai o pregătire, cea care îşi făcuse o piramidă unde să se odihnească într-o barcă de aur, înconjurată de tot ce-i fusese drag şi o va consola în lunga sa călătorie în necunoscut, toate acestea îi dădeau lui Walter un sentiment de stranie bucurie.

«Dacă altădată am fost faraonul tău, cine sunt eu acum? Un eretic, un renegat, un nelegiuit care şi-a trădat iubita, un prost care s-a condamnat! De unde va veni iertarea crimei mele? Te implor, ascultă-mă. Fie că eşti invizibilă, luând parte la misterele care mă înconjoară, fie că eşti o porumbiţă, demon, umbră imaterială ca şi fantoma lui Giseh, iartă-mă! Iubirea mea pentru tine m-a antrenat în prăpastie. Nu pot să desfac ceea ce am făcut. Spirite ale morţilor, fie-vă milă de mine!»

Îl cuprinse o stare de amorţeală profundă. Când îşi reveni, rocile din vale îşi decupau conturul ascuţit pe cerul pal al zorilor.

— Am jurat că va revedea lumina soarelui, dar nu-mi pot ţine jurământul, şopti el, trăgând jaluzelele. Aşează o rogojină în faţa ferestrei.

Misiunea lui nu era terminată. Mişcându-se ca un automat, luă din sarcofag canopurile cu viscerele reginei, le scoase, le desfăcu, le reaşeză în deschiderea abdomenului. O curiozitate bruscă îl făcu să vrea să vadă gura şi limba mumiei. Cu vârful unui cuţit, încercă să desfacă maxilarele, dar camera se umplu de un fel de vijelie. Hârtii, resturi de fâşii, cărţi chiar zburau într-un vârtej, iar Walter căzu, pierzându-şi cunoştinţa. În aceeaşi clipă se aşternu o linişte profundă.

Câteva raze de soare străbătură ferestruicile casei. Pe acoperiş se auzi scârţâit de cablu: arabul ridica steagul. Girgis, aşezat pe o piatră, îşi repara sandaua cântând cu o voce joasă şi plângăreaţă un refren vechi de secole, iar Gamal i se alătură. Vocile lor nazale sunau la unison.

Walter deschise ochii, incapabil să-şi amintească locul unde se afla. Rămase nemişcat ca un fakir în transă. Evenimentele trăite, îi reveneau încet în memorie. A, da, era ziuă! Dar ce se întâmplase oare? Da, da, desfăcuse mumia… Dârdâia de frig. Sângele îi lovea tâmplele.

«Drace, ce mi se-ntâmplă?»

Se ridică încet, se târî spre masă. Peste tot, rămăşiţe de giulgiu şi de bijuterii. Se duse la uşă, o deschise şi ceru apă, înjurând. Îi aduse Tohery; bău cu sete, cu ochii scânteind. Aer! Pe deasupra patului, se aplecă spre fereasră, dar n-o putu atinge: îl reţinea o forţă. Luptă împotriva ei fără succes, apoi cedă.

În semiobscuritata camerei, începu, clătinându-se, să adune toate resturile separate ale mumiei. Le aruncă în sicriu, puse capacul la loc, îndesă cuiele de lemn şi, cu venele umflate la tâmple şi încheieturi, se căzni să-l ducă în camera alăturată. Adună papirusurile, le puse în tuburi izolante, aranjă bijuteriile, amuletele, talismanele în cutii, le înveli în vată şi puse totul într-o ladă metalică. Acoperi apoi mumia cu un cearceaf nou. După ce puse totul în ordine, se simţi mai uşurat şi se aşeză greu, cu capul în jos. I se păru în clipa aceea că nişte mâini nevăzute îl atingeau. Privi în direcţia cearceafului alb întins pe pat. Toată oroarea provocată de spectacolul oaselor, al pielii zbârcite dispăruse. Profilul mumiei era pur ca şi cel al unei fete frumoase care tocmai îşi dăduse sufletul.

«Ceea ce este frumos trăieşte poate în noi, iar noi îl vedem în lumina sufletului nostru!» gândi el.

Ridică brusc capul. Era singur, niciun pas, niciun suflu, dar în acelaşi timp era sigur că cineva se afla împreună cu el în cameră. I se păru că vede cearceaful mişcându-se. Se sculă, apoi căzu la loc. Strălucirea unei carnaţii rozalii se întrezărea prin ţesătură. Walter sări în picioare şi smulse pânza.

— Sunt nebun! şopti, gâfâind.

Se pregăti să iasă, dar se opri. Urechile îi pocneau,

era asurzitor.

Un sentiment de stranie duioşie căreia i se abandonă cu totul, puse stăpânire pe el. Părăsi pământul şi pluti în aer ca un nor. De sus, o vedea pe Nitocris, a cărei piele transparentă şi netedă lăsa încă să se ghicească ici şi colo cadavrul sumbrei mumii. Puteri nevăzute îl luaseră sub protecţia lor.

O luă în braţe şi o ridică. Rătăceau pe cerul saturat de lumină. Pluteau, traversând templele, palatele.

— Ai înviat, trăieşti! spunea o voce melodioasă. Nitocris prinse atunci mâna lui Walter, înclină capul şi îi spuse încet:

— Mirniri! Zeii m-au hărăzit ţie! El zâmbi.

Treptat, noaptea cobora. Se întinse alături de ea. Dormeau sub stelele de o strălucire de neegalat.

În zori, Walter deschise ochii. Mai întâi, nu înţelese unde se află. Ţinea în braţe ceva blând şi cald. Se ridică încet şi în lumina zilei care se ivea, văzu o femeie întinsă alături de el. Uimit la culme, îşi ţinu răsuflarea. Vederea sânilor ei delicaţi, a membrelor sale, îl făcu mut de admiraţie. Şi ce chip! Buze de un roşu aprins, nas fin, uşor acvilin, ale cărui nări palpitau, obraji trandafirii, păr negru ca pana corbului, plutind în jurul ei în nenumărate cosiţe subţiri.

O explozie de uimire imensă se aşternu pe chipul lui Walter. Privi în jurul lui. Da, era chiar în camera lui. Era chiar fereastra astupată cu o rogojină. Zorii intrau, anunţând o dimineaţă toridă, sufocantă. Apa din tub era probabil călduţă, săpunul tare ca piatra. Pasta de ras uscată, iar rasul ar fi fost un supliciu, dar acolo era ceva miraculos. Nemişcat, asculta cum respiră femeia cea tânără. Îi privi carnea tremurând. Ce se întâmplase oare în timpul nopţii? Un zâmbet admirativ se aşternu pe faţa bărbatului, iar când se aplecă spre ea, genele lungi, curbate care-i umbreau obrajii se ridicară şi nişte ochi imenşi, de un verde închis se fixară asupra lui, plini de un

foc adânc şi dulce. O imensă interogaţie se citea în ei.

Câteva clipe privirea îi fu foarte dură, apoi se îndulci. Sentimente, cu fiecare clipă mai violente, păreau să-i tulbure sufletul. Spâncenele, două linii negre alungite cu pensula, se încruntară, se crispară şi, brusc, rapid ca un fulger, ea îşi trecu un braţ în jurul gâtului tânărului şi îl trase spre ea. Închise ochii, extaziată, cu respiraţia întretăiată, profundă, violentă:

— Mirniri! Mirniri!

Vocea ei, subţire şi dulce, ca un cânt psalmodiat, îl facu pe Walter să freamăte. O strânse tare în braţele lui.

Nu se putea obişnui să o strige Nitocris; o numi atunci Isis.

Isis se plânse că îi este foame, scuturându-şi cosiţele buclate, negre şi strălucitoare. Cu mâinile ei înguste, cu degete lungi, terminate cu unghii roz, strângea în jurul ei halatul de casă al lui Walter, în care se înfăşurase. Spuse că nu este încă vindecată cu totul. Vorbea într-un fel fermecător. Graţia îi însoţea fiecare gest şi fiecare cuvânt.

— Cum, Isis, eşti bolnavă? Ce te doare?

Surâse, spunând că o dor toate membrele. Walter se simţi uimit şi îngrijorat. Ea tremură puţin, ochii i se închiseră ca pentru somn. Rămase nemişcată; din când în când avea o mişcare bruscă, ca şi cum era cuprinsă de spaimă. Walter îşi apropie obrazul de al ei, simţindu-i respiraţia care avea mireasma parfumului de trandafir şi al smirnei.

— Isis! Isis!

— Te aud. Rămâi lângă mine.

Mişcarea buzelor ei îl încânta. O sărută încet.

— Voi fi în curând gata, mai spuse ea.

— Gata să ce?

— Să trăiesc, să mă restabilesc. O simt.

Părea că creşte văzând cu ochii, radioasă. Articulaţiile îi trosneau. În sfârşit, miracolul se înfăptui.

Deschise din nou ochii şi spuse că îi este foame şi foarte sete.

Câteva zile mai târziu, un om urcat pe un măgar venea din Valea Zeilor. În depărtare, silueta călăreţului şi a animalului părea a tremura în aerul încins de soare. Arătau ca două fantome, stângace şi tragice. Omul avea o faţă posomorâtă. Maxilarul lui mare strivea ceva fără grabă. O cască colonială mare şi murdară îi umbrea craniul ca streaşina unui acoperiş. Era Preston Cable. Picioarele îi atârnau aproape de pământ, pantalonul i se ridicase, şosetele îi căzeau peste pantofi. Lăsă frâul din mână. Îşi numea măgăriţa Sweet Chocolate.

— Haide, hop! Nu, nu te-opri, Sweet Chocolate! Hai, o dată, campioană a Derby-ului! Vocea sonoră a lui Cable se auzi, solitară printre stânci. Ca răspuns, măgarul începu a rage.

Venirea lui la tabără produse o surpriză. Arabii se adunară în jurul lui.

— Sayeedah, Mudir! Sayeedah, domnule Cable!

Îi sărutară mâna invocându-l pe Allah.

— De-ajuns, prieteni. Daţi-mi un pahar cu apă şi duceţi-o la umbră pe Sweet Chocolate!

Se auzi vocea lui Walter care striga:

— Salut, Cable! Te-am văzut sosind. M-am întrebat cine dracu' putea veni aici, în iulie. Ce mai faci? Ne întâlnim imediat.

— Am venit să beau ceva, bătrâne! urlă Cable, la rândul lui. Asta-i tot.

— Foarte bine. Este o adăpătoare puţin mai încolo, dar s-o găsi pe undeva ceva whisky.

— Dă-mi nişte ceai. Mi-e de-ajuns.

— Oh! Din ăsta avem cu nemiluita! Şi cafea la fel. Spune-i lui Tohery şi instalează-te ca acasă.

Cable privi lung căsuţa cu curiozitate. Privirea îi era

dură, profund sălbatică, dar nu şi agresivă. Părea mai mult furios împotriva lui însuşi decât a celorlalţi. Fiinţă misterioasă, seacă, ars de soare, nesociabil! Şi totuşi, când îşi ridică ochii spre micul drapel englezesc, care spânzura de-a lungul catargului îndoit de căldură, o expresie de tristeţe şi de oboseală fără margini alungă ferocitatea din privirea sa. Se întinse pe pragul uşii, îşi scoase casca şi-şi şterse fruntea. Îşi aprinse apoi o ţigară. Tohery veni la el cu o cafea aburindă.

O bău, uitându-se din când în când spre uşă cu un aer bănuitor, mormăind sunete nearticulate. Bea cu zgomot.

— Adevărata cafea egipteană trebuie băută ca un carburator care suge benzină, obişnuia el să explice oamenilor pe care sorbiturile lui îi uimeau. Nu-i aşa simplu cum pare. E o artă locală.

Uşa se deschise. Walter o închise în urma lui, zâmbind.

— Ei, ce mai faci? întrebă el. Cable nu se sculă dar îi strânse mâna. Câteva momente nu-şi spuseră nimic.

Cable scruta chipul lui Walter.

— Nu prea arăţi bine, Beam, spuse, în sfârşit. Aerul de-aici nu-ţi prieşte. De ce naiba mai stai?

— Am de lucru, nu pot lăsa lucrurile neterminate.

— Neterminate! Ai atâta de lucru! Norocosule! Oh! Totuşi, poate ar trebui să mă scol. Se înroşi. Uiţi că ai ajuns celebru după descoperirea celor şase sarcofage.

— Haidem în cort, în spatele rocilor. Sunt scaune: este colţul cel mai răcoros din zonă, spuse Walter, cu un aer foarte grav.

— Da, bine, hai.

Traversară esplanada însorită. Cable se ridică cu un aer morocănos, luându-şi şi ceaşca cu el. Se aşezară.

— Îmi pare bine că ai venit, zise Walter.

— Şi mie.

Urmă o tăcere lungă. Walter se gândea că pe Cable l-ar preocupa o anume problemă. Se simţea foarte nervos, uşor neliniştit. Îl examina pe Cable, care rămânea tăcut, intimidat, atât de conştient de imperfecţiunile lui în faţa distincţiei lui Walter, că-i era teamă să nu pară şi mai grosolan. Tăcerea deveni jenantă.

— Ce te aduce aici? întrebă în sfârşit Walter. Întrebarea lui era intenţionat foarte precisă, aproape agresivă.

— Un vechi proverb egiptean: «Dacă vrei să-ţi cunoşti prietenul, discută cu el.»

— Ei bine?

— Ei bine, Beam, mă simt marginalizat cu totul pentru moment. Scoase încet un rotocol gros de fum.

— Sunt dezolat, Cable, realmente dezolat.

— Ei hai, fără vorbe mari. Am venit ca să te cunosc mai bine, cum ţi-am spus.

— Să-mi cunoşti portofelul?

— La naiba cu portofelul dumitale! În al meu e chiar mai mult decât în al dumitale!

Privirea i se îndreptă spre casă şi rămase acolo, fixată. Walter se întoarse nervos într-acolo, dar uşa rămase închisă.

— Dumneata nu cunoşti bine Egiptul, spuse Cable cu nonşalanţă, asta se vede! Tonul i se schimbă. Ai fost la Cairo, în acest timp?

— Nu.

— În altă parte?

— Nu.

— Ei bine, eu am fost!

— Spuneai că te simţi dat de-o parte? Ce vrei să spui cu asta?

— N-am nicio situaţie. Pentru prima dată după douăzeci de ani! E o tâmpenie! Nimeni n-are nevoie de mine.

Un zâmbet de orgoliu nemăsurat, zâmbetul unui supraom rănit, trecu peste chipul lui.

— De data asta este vorba de politică. Guvernul egiptean se dispensează pe cât posibil de toţi funcţionarii străini. Profită de orice situaţie să arate c-ar fi independent! Aşa că, contractul meu n-a mai fost prelungit. L-au pus în locul meu pe Ali Kassin Bey. Ţi-am spus că am fost însurat. În acest moment, fiul meu este la Cambridge. Soţia mea – s-o ia dracu' – e la Londra. Până acum, cât timp i-am trimis bani, n-a interesat-o ce fac. Dumnezeu ştie cum a aflat că trăiam cu altă femeie la Comombo! Era o franţuzoaică, Suzanne, fiica directorului unei fabrici de zahăr. Şi asta s-a terminat. S-a măritat cu un grecotei, care vinde ţigări la Alexandria. Maşină, San Stephano, Parisul vara şi tot tacâmul: un mariaj în toată regula, nu? Dragul meu Beam, femeile sunt o otravă. Aş jura că au în ele venin de viperă. Şi dumneata eşti pe un drum greşit, dă-mi voie să ţi-o spun, eu ştiu ce spun.

— Ce vrei să spui, Cable?

Dădea afară fumul şi, cu arătătorul, desemnă casa. Walter îşi încrucişă mâinile între genunchi şi privi în pământ. Da, era într-o situaţie delicată. Dar cum să i-o explice lui Cable?

— Cum de ştii?

— Nu trăieşte aici o femeie cu dumneata?

— E o mare doamnă, replică Walter.

— O indigenă.

— Da şi nu.

— O, doamne, exclamă Cable, e şi mai rău! Dacă-mi dai voie să-ţi vorbesc sincer, îţi voi spune că aşa ceva nu se face, aici. Atâta timp cât doamna nu stă cu dumneata, ceea ce faci la Cairo sau în altă parte n-are nicio importanţă. Dacă însă stă cu dumneata, mai întâi îţi pierzi respectul servitorilor, pentru că ei văd că cedezi instinctelor, ca şi ei. Asta le este indiferent – sunt teribil de toleranţi cu privire

la acest subiect – dar este neplăcut pentru dumneata. Şi pe urmă, există tradiţia funcţionarilor englezi; Anglia domină lumea graţie austerităţii ei aparente.

— Ştii că eşti îndrăzneţ, cu cugetările dumitale! spuse Walter ridicându-se.

Plecă furios. Cable rămase aşezat, continuând să zâmbească când Walter dispăru în casă, expresia feţei îi deveni gravă. Orele treceau; veni seara. Începu să sufle un vânt cald, uscat, care venea dinspre deşert, dar uşa rămase închisă. Un fenomen ciudat puse atunci stăpânire pe sufletul lui Cable. Ochii lui de judecător de instrucţie se umeziră de lacrimi. Singur şi disperat, sufletul lui părea că hohoteşte. Când Walter ieşi, chipul acestuia îl tulbură profund. Mai întâi crezu că acesta băuse, dar când Cable se ridică, tânărul îşi dădu seama de eroare: celălalt se ţinea foarte drept, perfect imobil.

— În mare încurcătură te-ai vârât, Beam, spuse Cable. M-am gândit bine. M-am întrebat mai întâi dacă să te trimit la dracu' sau să păstrez raporturile noastre bune. Şi m-am gândit că-i mai bine să le păstrez. Am motive serioase să fiu aici. Acum, mă întorc la Luxor. Sunt la Karnak Hotel pentru câteva zile, în tot cazul. Fii cu ochii pe servitori. Se pregăteşte ceva: am citit-o în stele ieri seară. Ţi-o spune Preston Cable. Voi rămâne prin apropiere în caz că vei avea nevoie de mine. Se întoarse:

— Girgis, animalule, urlă el, adu măgarul. Adu-l imediat! Hai, mişcă!

— Rămâi la masă, spuse Walter, punând mâna pe braţul lui Cable.

— Cu niciun preţ. N-am situaţie, dar nu sunt flămând.

Walter zâmbi. Farmecul, frumuseţea trăsăturilor lui de erou antic îl cuceriră pe Cable: ezită. Avea sufletul plin de griji de care voia să scape.

— Drept cine dracu' mă iei? spuse pe un ton agresiv. Să mă laşi aşa ore întregi la umbră! Niciun ministru de

stat n-ar fi făcut-o! Un englez altui englez, în blestemata asta de ţară de morminte, de stânci, unde te prăjeşti de viu şi nu vezi fiinţă omenească, dă-mi voie să-ţi spun că stelele nu spun minciuni. Nilul se varsă în mare şi traversează Cairo, şi toate poveştile plăcute sau nu, coboară odată cu el. Marii savanţi ca dumneata se poartă ca nişte ţânci. Ţi-am explicat ce fel de tip sunt eu. Ţi-am spus că am un fiu la Cambridge. E aproape ca dumneata. El n-o să tragă mâţa de coadă; la nevoie, sparg şi pietre, ca să-l ajut. Iar dumneata, domnule, credeam că-mi eşti prieten.

Îşi întoarse privirea.

— Lasă măgaru' ăla, lasă-l odată, strigă el la un servitor. Girgis, animalule, de ce naiba stai acolo, înţepenit, să m-asculţi? Nu-i aşa? Citesc în ochii tăi că pricepi, mincinosule!

Urmă un torent de înjurături arabe. Cable îl luă pe băiat la întrebări; întrebările lui erau din ce în ce mai presante. Girgis, se întoarse, tremurând şi zvârcolindu-se.

— Nu-l lăsa pe individul ăsta să iasă din tabără, zise Cable lui Walter. Închide-!!

Îşi urmă interogatoriul. Îl prinsese pe puşti şi-l scutura. Îi smulse câteva răspunsuri morocănoase. Atunci îi administră câteva scatoalce zdravene, până când îl trânti jos, pe burtă, urlând. Cable se întoarse spre Walter:

— Ăsta este de vină pentru toate, strigă el. Iată cum cunoşti dumneata Egiptul! Aici te anchilozezi. Acum, domnu' meu, m-am dus. Dacă ai nevoie de mine, trimite-mi-l pe Tohery la Luxor. E mai degrabă hoţ, dar, cel puţin, nu trăncăneşte.

Walter rămase tăcut şi palid. Tonul solemn al lui Cable îl impresiona. Înţelese că se pregătea ceva diabolic; îl asaltară presentimente sinistre. Întreaga situaţie i se prezenta cu o claritate neobişnuită. Îi păru că se trezeşte dintr-un vis frumos. Cable restabilise contactul dintre el şi oribila lume exterioară.

— Cable, spuse în sfârşit, trebuie să rămâi. Recunosc, nu ţineam să te văd aici. Nu voiam să văd pe nimeni. Te-am judecat greşit. Îmi pare rău.

— Ah, acum ţi-e frică! zice celălalt cu dispreţ.

— Frică? Nu. Rămâi. Am să-ţi povestesc totul.

— Eu am şi mai multe să-ţi povestesc, izbucni Cable. Am venit aici pur şi simplu pentru că am crezut că suntem prieteni. Ţi-am spus povestea mea înainte să ţi-o povesteşti pe-a dumitale.

Walter îşi fixă ochii lui încăpăţânaţi asupra lui Cable, ceea ce-l făcu pe uriaş să tresară; el i-o susţinu, cu pieptul bombat, cu pumnii lui mari strânşi. Dar ochii îi deveniră cei ai unui servitor în faţa stăpânului său. El, fiinţa pământeană, se simţea dominat de spiritul celui care pătrunsese secretele supranaturalului.

— Ei bine, Beam, spuse el cu o voce schimbată, vocea celui care se trezeşte după beţie, rămân şi-ţi dau ascultare. Vreau să-ţi spun totul acum. Ţara asta e patria bârfitorilor. Acu' două zile, eram la barul Continental din Cairo. Vorbeam despre situaţia mea unui oarecare White, care are treburi în Sudan, când intră Gorelli, sau Gogorelli, sau Gogonelli, ştii dumneata piticul rozaliu al lui Mayer, animăluţul ăla murdar, căţărător. I-am zis: «Hello! Ce faci la Cairo în acest anotimp? Unde-i domnul Mayer, eh?» Mi-a răspuns: «Am plăcerea să vă anunţ că domnul Mayer străbate cu iahtul său apele greceşti». Individul avea un aer aşa ciudat, încât am simţit că ceva nu e în regulă şi m-am gândit la dumneata. Felul meu de a-l privi l-a făcut să se simtă prost şi începu să se agite, scuzându-se că se află acolo, zicând că domnul Mayer i-a spus asta, a făcut asta. L-am întrebat unde eşti dumneata; mi-a răspuns că-ţi petreci vara în Liban. Ştiam foarte bine că nu-i adevărat: cine, naiba, s-ar duce în Liban acum, cu revolta druizilor? Ştiam bine că eşti tot la Teba.

— De unde ştiai?

— Ascultând Nilul. Toate veştile Africii coborară pe

Nil…

Cable surâse misterios şi continuă:

— Atunci am rămas cu ochii pe vipera asta de Gogonelli. Niciodată n-am avut încredere în rictusul lui roz şi pe urmă are mereu prea mulţi bani asupra lui ca să nu-l iei în seamă. Şi nici în Mayer n-am încredere; o ştii. Apropo de bârfe! Că e adevărat sau nu, se zice că ai făcut o mare descoperire şi că o ţii secretă.

— Eh, pe naiba! spuse Walter cu răceală. Dar îl cuprinse o jenă deosebită.

— Da. Şi ştii ce înseamnă asta! continuă Cable. Un arheolog englez, în Egiptul de Sus! Ştii, fără îndoială, că situaţia politică este mai degrabă tulbure în acest moment.

— Cine să fi răspândit astfel de zvonuri?

— Girgis. Îl cunosc: nu-i băiat rău, dar nu-şi poate ţine gura. Şi-a spus istorioarele la Qurna; iezii din Qurna se duc la târg la Luxor şi trăncănesc; şi acolo se află Hassib Bey şi Rouchdy şi toată şleahta aia de lichele bătrâne care-şi petrec viaţa stând pe scaun în prăvălioarele de antichităţi, spicuind cu grijă toate noutăţile privind săpăturile. Niciunul n-a venit încă să te vadă?

Walter scutură capul în semn de negaţie. Ochii lui Cable aruncară scântei: acest gest tăcut atesta adevărul zvonurilor.

— E chiar curios, urmă Cable. Rămase un timp gânditor, apoi reiuă brusc: Ştii, Gogonelli e la Luxor şi a vorbit cu oamenii aceia. Niciunul din ei n-a venit aici, zău?

— Niciunul.

— E un punct în favoarea dumitale. Eu sunt primul?

— Da.

— Atunci, mulţumeşte-i stelei dumitale care m-a sfătuit să vin! spuse Cable râzând. Oh, ştiam că ai nevoie de mine… de serviciile mele, se-nţelege!

După o scurtă tăcere, reluă:

— De îndată ce am auzit poveştile astea, m-am dus la Port-Said să-l văd pe Talaat Bey, inspectorul nostru general de la Antichităţi. Ah, nu-ţi fie teamă! Nu o vizită oficială. L-am întâlnit pur şi simplu din întâmplare şi am stat de vorbă. Auzise istoriile astea despre o mare descoperire şi le aprecia drept prostii. Are o părere extraordinară despre dumneata. Mi-a spus că, dacă ai fi găsit ceva, i-ai fi telegrafiat imediat. Şi a adăugat: «E de-a dreptul o tâmpenie. Dl. Beam este un gentlemen. Dacă el rămâne acum la Teba, este pentru că-i un novice foarte entuziast şi nu se sperie de căldură.»

Cable îşi aprinse o nouă ţigară.

— Ăsta e un al doilea punct în favoarea dumitale, pentru că Talaat Bey este singurul care are dreptul să inspecteze concesiunea. Nimeni altcineva nu este autorizat să vadă ce se petrece acolo, în afară de Mudir şi poate Gogonelli, dacă aduce un ordin scris de la Mayer. Ei, şi-acum Beam, ce părere ai despre toate astea?

Walter se gândea. După câteva clipe spuse rar:

— Rămâi la cină. Ţin să faci cunoştinţă cu domnişoara Hermonthis, care este aici acum. Dar va trebui să fii foarte amabil cu ea, şi să nu-mi pui întrebări în legătură cu acest subiect.

— Hermonthis?

— Da, Isis Hermonthis.

Ochii lui Cable se fixară în pământ, apoi ridică o privire grea:

— Beam, dacă ţi-aş cere să iei masa cu… cu o doamnă pe care aş iubi-o mult, crezi că aş considera necesar să-ţi pun toate condiţiile astea?

— Nu mă îndoiesc de dumneata, Cable, spuse Walter. Dar îţi cer să faci cum îţi spun. Admit că eşti sincer. De fapt, sunt convins că eşti. Şi eu voi fi. Îmi doresc prietenia dumitale (nu zic serviciile dumitale). Am nevoie de experienţa dumitale, de ajutorul dumitale. Dar sunt unele

lucruri pe care nu le vei putea cunoaşte niciodată şi despre care nu pot nici măcar să-ţi vorbesc. Trebuie să-mi respecţi tăcerea. Altfel, nu vom putea rămâne în bune relaţii. Fac din discreţia dumitale o condiţie sine qua non. Mă înţelegi?

O luminiţă asemeni celei care face să lucească ochii unui Saint-Bernard fulgeră în cei ai lui Cable. Nu răspunse, dar Walter citi în privirea sa şi fu mulţumit. Un nou suflu de simpatie către Cable se năştea în el şi se simţi uşurat.

Cina s-a pregătit în casă. Hassan, cu gura lui neagră deschisă până la urechi într-un zâmbet larg, mereu tăcut şi devotat, aducea mâncărurile. Când Isis îşi aşternu asupra lui Preston Cable prima sa privire, ştiu că n-o va uita niciodată. Un farmec irezistibil îl învălui şi-i străpunse inima, suprimând toate aventurile amoroase din viaţa sa, blonde, brune, maure, siciliene, malteze, evreice şi toate dorinţele pe care acestea le treziseră în el.

«E minunată, gândi. Are un gen de frumuseţe naturală, ciudată, care se exercită probabil asupra tuturor celor care o privesc.»

— Miss Hermonthis, spuse el, sunt un prieten al domnului Beam, un prieten din vechea şcoală, cea bună.

Buzele roşii ale lui Isis dezvăluiră dinţii albi. Ochii ei de un verde închis trecuseră de la Cable la Walter.

— Sunteţi şi prietenul meu, spuse. Nu-i aşa, Walter?

— Da, răspunse acesta grav.

În timp ce mânca, ea îşi ţinea mâinile lungi şi fine aproape una peste alta. Degetele păreau că se agită singure. Unghiile îi luceau precum cuarţul roz. Era îmbrăcată delicios într-o mătase roşie şi verde pe care Walter o cumpărase dintr-un bazar din Cairo ca să acopere divanul.

— Walter este ciudat, zise ea. Pretinde că sunt imens de bogată, atât de bogată încât el nu ştie ce aş putea face cu comorile mele.

— Sunteţi ca şi el. Şi el este bogat, replică Preston

Cable.

O clipă, păru uimită, apoi se ridică încet. Cei doi bărbaţi o urmară într-o cămăruţă alăturată, unde aranjase nişte perne şi covoare pentru odihnă.

În curând apăru luna, iar stelele străluciră. Isis adormi. Cei doi prieteni stăteau nemişcaţi, în timp ce Hassan şi Tohery eliberau masa.

— Vino acum, spuse Walter. Am să-ţi arăt ceva. Ieşiră. Walter scoase din buzunar cheia cea mare şi deschise grilajul mormântului.

— O să coborâm. Fii atent. Aşteaptă să aprind eu lumina jos şi să te chem. Vezi să nu aluneci pe scară; o s-o ţin de jos, dar să nu te loveşti de pereţi.

Două ore mai târziu urcau înapoi. Walter zăvorî grilajul.

— Ei?

Sub clarul de lună, Cable părea palid şi epuizat.

— După tot ce ţi-am arătat şi explicat, zise Walter, e da sau nu?

— E da.

— Şi niciodată niciun fel de îndoieli, de întrebări sau regrete?

Cable tremura în toată înălţimea lui:

— E o nebunie, dar ne-am înţeles!

Îi dădu lui Walter cuvântul de onoare solemn că va deveni orb, surd şi idiot mai degrabă decât să… etc. Nu va pune niciodată întrebări; va accepta totul din partea lui Walter, explicaţiile lui, ordinele, indicaţiile lui. Devenea vorbăreţ. Vorbind se simţea în largul lui; trebuia să vorbească ca să se convingă că nu visează. Această inestimabilă comoară nu aparţinea guvernului; Walter i-o afirmase: era proprietatea lui Isis. Egiptul era şi mai misterios decât crezuse.

— Ascultă, Beam, zise el în sfârşit cu o voce uscată, mi se pare că nu e timp de pierdut. Dacă vă trebuie o

dovadă a discreţiei şi a devotamentului meu, dumitale şi lui Isis, sunt la dispoziţia voastră, ca şi tot ce posed…

Walter îl bătu bucuros pe spate pe Cable şi-i spuse:

— Sst! Vorbeşte încet, doarme…

— Serios, Beam, este diabolic, e nebunesc. Sunt prea tulburat ca să am idei clare. Dar ce-o să faceţi acum?

— Părăsim Egiptul.

— Când?

— Cât mai curând posibil.

— Şi abandonaţi toate comorile astea?

— Le-aş abandona dacă n-ar fi ale lui Isis.

„Cine este Isis?” ar fi întrebat Cable, dar îşi aminti că jurase pe onoarea lui să nu pună această întrebare. Se mulţumi să spună:

— Vă va fi greu să le luaţi.

— Ştiu. Tocmai de aceea îţi cer să m-ajuţi.

În ochii tânărului străluci o flacără.

— Şi abandonezi arheologia?

— Nu, de fapt nu renunţ la egiptologie; iau cu mine papirusurile şi le voi consacra tot timpul meu. Trebuie adăugat un capitol la istoria egipteană şi nimeni n-o poate face mai bine ca mine.

— Hm! Să părăseşti Egiptul cu toate comorile astea, murmură Cable, asta îţi dă de gândit!

Îşi pocni degetele.

— De unde bani? O să ne trebuiască mii de lire: ambalaj, transport, bacşişuri, etc.

— Bani? Dumneata îi vei găsi, zise Walter cu răceală.

— Eu? Eu? Eu am cu totul patru sute de lire. Ţi le voi împrumuta, dar patru sute de lire sunt un fleac.

Cu bărbia înainte, îi aruncă lui Walter una din privirile lui inchizitoriale.

Walter scoase un pachet din buzunar, îl desfăcu şi-i

întinse lui Cable un obiect de grosimea unei cutii de chibrituri.

— Uită-te la acest scarabeu, îi spuse, este cartuşul regal original al lui Mirniri II, în lapis-lazuli. Are aproape cinci mii de ani. Priveşte montura de aur – şi îndreptă spre ea fascicolul luminos al lămpii – este unic, unic! Şi valorează mii de lire. Vinde asta pentru mine; Isis este de acord. Vrea neapărat să plece, trebuie să o iau de aici cât mai repede.

Cable întoarse scarabeul pe toate feţele.

— Este o minune, mormăi el.

După o lungă pauză, înapoie bijuteria lui Walter:

— Să găsesc un cumpărător? Hm! Şi încă unul pe loc, care să nu aibă timp să trăncănească şi să-l pună pe Mudir pe urmele noastre? E riscant! Cât valorează acest obiect după dumneata?

— Mayer ar da pe el cinci până la şase mii lire.

— Mayer? Hm! Mayer…

Cable cunoştea destul de bine Egiptul modern. În cap îi veneau tot felul de combinaţii posibile, dar întrezărea şi riscurile. Îi spuse lui Walter că mâine va vedea lucrurile mai clar. Tânărul îi ură noapte bună şi se reîntoarse, după ce Cable îl asigură că va dormi foarte bine pe un şezlong. Timp de două ore, acesta din urmă medită sub cerul liber. Această aventură romantică îi accelera ritmul sângelui, îl făcea să tremure. Puţin înaintea zorilor dormi două ore, apoi, când cerul se coloră, se sculă şi veni să bată la fereastra lui Walter.

— Sunt gata într-o clipă, strigă acesta prin jaluzele.

Înainte de răsăritul soarelui, Cable îşi expuse planul. Mai întâi, va vinde scarabeul, la cel mai scăzut preţ, dacă trebuie. Apoi va comanda lădiţele pentru ambalaj. Va aduce lac, produse chimice pentru conservarea obiectelor din aur, insignele regale, etc. Va închiria două feluce care vor transporta totul aproape de Qurna, la Surwah Bey,

unul din vechii lui prieteni, mare proprietar, foarte bogat. Lădiţele vor fi aduse în camioane, prin deşertul Arabiei, într-un port de la Marea Roşie, Kosseir. De acolo, în sfârşit, ne-am putea îmbarca pe un mic cargo pe care el, Cable, se va însărcina să-l închirieze.

Seara, Isis se scăldă în cada pliantă al lui Walter. El o privea ca pe un splendid animal. Ea îi părea mai frumoasă decât Venus din Siracuza.

— Isis, murmură el, frumoasa mea Isis!

Ea îl privi cu o expresie de abandon total, apoi, brusc, se acoperi cu mâinile. Se lăsă în apă, îşi ridică braţele şi începu să râdă extaziată, apoi se opri deodată şi, cu sprâncenele încruntate, întrebă:

— E apă din Nil?

— Nu. Provine de la un saqvia de la poalele Coloşilor.

Ea se gândi profund o clipă, ca şi când ar fi căutat să-şi reamintească o epocă foarte îndepărtată. Apoi, cu braţele îndepărtate şi mâinile în unghi drept, schiţă un cerc şi declară:

— Îmi trebuie o piscină foarte largă şi adâncă! Apa să fie verde, şi să aibă nisip foarte fin şi peşti de argint. De jur-împrejur să fie flori de lotus şi bâtlani îmblânziţi şi gâşte sălbatice să zboare pe deasupra. Vreau o grădină plină de umbră, împrejmuită de un zid de bazalt albastru. Zidul acesta să fie aşa de înalt încât Walter al meu cel mare nu ar putea să privească pe deasupra. Cinci sute de sclave frumoase să mă păzească. Nuanţa trupurilor lor să meargă de la negrul cel mai întunecat la albul de fildeş şi alabastru… Vai de stăpânul meu dacă ar privi peste zid!

Îşi aruncă râzând, capul spre spate. Îşi scutură părul negru şi-şi întinse buzele, cerându-i lui Walter un sărut. El îngenunche şi o sărută.

Vorbele ei îl făcură să mediteze. Ele evocau pentru el scene din vechiul Egipt. Îşi amintea ea, oare, vag aceste

lucruri?

Se ridică şi ieşi. În camera de alături, se lăsă să cadă pe un scaun, cu trupul abandonat, aplecat înainte. Îi scăpă un suspin de bucurie sălbatică. Ochii lui aveau o privire agitată şi radioasă în acelaşi timp.

A doua zi, sosi în tabără un indigen cu tenul bronzat, cu nas îndrăzneţ, coroiat, cu dinţi cruzi. Venirea lui trecu neobservată: în Orient, oamenii au darul de a ieşi subit din pământ. Se numea Keeza şi era călăuză de meserie; uneori îi îndruma pe turişti în cunoaşterea plăcerilor secrete. Zâmbi la Tohery şi-i spuse că vrea să vadă pe domnul Beam. Walter, foarte mirat, îl primi pe loc. Keeza se înclină profund şi spuse următoarele cuvinte:

— Îs la ordinele tale, domnule! Şi-i întinse o scrisoare de la Cable:

Am ales pe Keeza şi Yassir, două din cele mai sinistre lichele din Luxor. Cunosc bine pe aceşti doi indivizi de când s-au născut. În prezent, sunt sclavii mei, iar dumneata îi vei trata ca atare. Nu le explici nimic, dă-le ordine. Le poţi pune în cârcă oricât: nu se vor mira, se aşteaptă la asta. Nu le da niciun ban. În aceste condiţii, îi vei avea la degetul cel mic.

Plan: *Trebuie să găsească vreo cincisprezece cămile. Acestea nu trebuie să intre nici în Luxor, nici în Qurna, nici în Armant. Ele vor fi furnizate de beduinii care trăiesc la porţile de la Medinet-Habu. Cămila se plăteşte cinci piaştri pe zi şi pe cap. Nu discuţi. Foloseşte-ţi bastonul, dacă beduinii vor să te şicaneze. Cămilele trebuie să fie gata în orice moment. Nu trebuie să formeze o caravană, ele vor avea samare.*

Keesa şi Yassir vor dormi în tabără cu Tohery. L-am văzut pe bătrânul bandit de Hasseb şi i-am spus că vom elibera mormintele – depozite ca să trimitem în Anglia conţinutul lor care aparţine integral Institutului. Ca să-i ducem pe o pistă falsă, Hasseb o s-o povestească la toată lumea: n-are importanţă. Am comandat în jur de şaizeci de

lădiţe de diferite dimensiuni. Vi le trimit la Qurna. Aranjează să-ţi fie aduse în tabără. Mâine îţi mai trimit doi sau trei arabi în care vei putea avea încredere. Ei să rămână la Qurna şi să ambaleze ce se găseşte în depozite. Între timp, coboară în subteran cele mai bune lăzi ca să pui ceea ce vrei într-adevăr să iei cu dumneata. Mi-am procurat două feluci. Una va fi ancorată aproape de Luxor; cealaltă la şase mile spre sud, pe malul stâng: veţi ajunge acolo uşor pe drumul de ţară care a rezistat la inundaţii. Keeza ştie exact unde se află acesta. Toţi oamenii pe care i-am angajat au un bileţel cu semnătura mea. Să nu ai încredere în nimeni altcineva şi nici chiar în aceştia prea multă. Am lăsat bătrânului Parisi, la Banca Naţională două sute de lire, în caz că veţi avea nevoie cât timp lipsesc eu.

Important. *L-am întâlnit pe Gogonelli. E mereu împreună cu Abd el-Rahmed, şeful de echipă a lui Mayer: doi vulpoi. Gogonelli a mirosit sigur ceva despre descoperiri şi n-aşteaptă decât o scrisoare din partea lui Mayer ca să vină să te vadă. Dacă el sau Abd el-Rahmed ar ajunge cumva pe acolo cât lipsesc eu, ar trebui să-i ţii prizonieri. Dar nu cred că vin. I-am arătat lui Gogonelli scarabeul: era gata să cadă mort. I-am zis că-i al meu şi că mă duc să-l vând la Cairo. Cred că va încerca să mă urmărească.*

Ştii că el cumpără antichităţi pentru Mayer? Îl va cumpăra poate şi pe acesta, cine ştie? Mă duc la Port-Said să încerc să găsesc un cargou şi restul. O să mă mai duc să-l văd şi pe Talaat Bey ca să-i spun că ambalezi obiectele care aparţin Institutului. În felul acesta, dacă va auzi vorbindu-se de ceva, va fi dinainte liniştit. Ţine minte că două lucruri trebuiesc făcute în acelaşi timp: 1. debarasarea antrepozitului; 2. plecarea cu adevăratele comori. Prima se va face pe faţă, cea de-a doua e secretă. Voi încerca să revin în cursul săptămânii.

Al dumitale devotat P.C.

P.S. Respectuoasele mele complimente faimoasei

doamne.

— Sunt la ordinele tale! spuse Keeza zâmbind, când Walter împături scrisoarea. Yassin va fi aici mâine. El însurat aici. El foarte bun ghid.

Walter îl chemă pe Tohery.

— Ridică încă un cort, îi zise. Keeza şi Yassin vor rămâne aici câteva zile. O să debarasăm mormântul-depozit de la Qurna. Ei au venit să-şi găsească nişte cămile.

În Egipt, evenimentele nu se succed cu febrilitatea exactă cu care sunt obişnuiţi cei din Occident. Trupul şi spiritul funcţionează în silă în timpul anotimpului cald. Nimic în lume nu-i va face pe fiii Nilului să-şi scuture indolenţa. Walter se grăbi cât putu. Keeza şi Yassim reuniră încet-încet turma de cămile. Două sau trei zile trecură până când preţul să fie fixat la treizeci de piaştri pe zi. Cable spusese cinci. Dar Cable era Cable şi obţinea orice la ce preţ voia. Walter n-ar fi reuşit niciodată. Apoi sosiră cinci lădiţe. Erau făcute prost, inutilizabile şi Walter trimise pe Hassan la Luxor ca să comande altele mai bune. Cable nu se întoarse la sfârşitul săptămânii şi nici veşti nu sosiră de la el. O clipă, Walter avu nişte bănuieli, pe care i le împărtăşi lui Isis. Ea îl privi trist:

— Cum poţi gândi de rău un om ca el? Prietenul tău Cable este un om de aur, ca şi brăţările mele.

A doua zi, Cable reveni. Aducea cu el un tânăr pe care îl prezentă sub numele de domnul Clark. Se putea avea încredere în el, pentru că îl cunoştea de ani de zile. Domnul Clark fusese funcţionar la Thomas Cook în serviciul de irigaţii; tatăl său era pastor şi putea fi foarte util. Walter îl angajă oficial pe domnul Clark.

— Formăm un sindicat al jefuitorilor de morminte, spuse el amabil.

Consiliul se reuni în casă. Cable făcu un scurt raport asupra demersurilor sale.

— Cu scarabeul acesta, l-am adus pe Gogonelli la Cairo. Ştiam bine că vroia tare mult să-l cumpere. Un om pe care îl cunosc, căpitanul Crick, vine aproape de Kosseir cu un mic cargou de la Bristol şi ne va aştepta. Am fost să-l văd pe prietenul meu Surwah Bey la Qurna. Suntem bineveniţi cu toţii la el. Felucile sunt pregătite. Am găsit fabrica acestor nenorocite de lădiţe. Domnul Clark se va duce la Qurna ca să găsească vehiculele care vor transporta lădiţele de-a lungul deşertului. Am şi o serie de etichete „O.H.E.M.S. – On His English's Majesty Service", prin bagajele mele de care ne vom servi. Vom lipi aceste litere pe camioane.

— Cable, spuse Walter solemn, îţi dau mână liberă. Isis şi cu mine vom accepta tot ceea ce crezi dumneata că e bine de făcut. Numai să nu am, în niciun fel, necazuri cu guvernul egiptean. Altfel, vom fi nevoiţi să abandonăm totul.

— Voi supraveghea eu însumi totul, spuse Cable. Nu pentru vreun interes; prietenia voastră mi-ajunge. În fond, toate astea îmi apar dintr-odată foarte ciudate. Parcă vă cunosc dintotdeauna, pe dumneata şi pe Isis.

Sosiră lăzile. De astă dată, erau bine făcute şi fură coborâte îndată în mormânt. Între timp, la Qurna, se efectua o lucrare de diversiune. Tot ceea ce era oficial proprietatea Institutului era ambalat de domnul Clark, încărcat pe cămile şi, făţiş, în plină zi, aduse în feluci. În acest fel, Cable spera să deturneze atenţia de la ceea ce se întâmpla în mormântul unde, împreună cu Walter, ambala cu febrilitate inestimabilele comori ale lui Nitocris.

Într-o dimineaţă, în timp ce lucrau, Hassan veni alergând să-l prevină pe Walter că Mamurul de la Luxor şi ajutorul său urcau valea. Tânărul şi Cable ieşiră automat şi zăvorâră grila. Apoi se instalară în faţa corturilor fumând. Isis se ascunse în cămăruţa sa. Tohery fu trimis în

întâmpinarea Mamurului. Reveni cu el. Walter şi Cable salutară pe funcţionar fără să se ridice. Numai din reflex făcură acest efort. Mamurul înţelese foarte bine atitudinea celor doi englezi, dar se mulţumi să le răspundă printr-un surâs amabil. Făcea un simplu tur de inspecţie, explica el, şi era încântat să-l întâlnească şi pe dl Cable. Acesta, care fusese făcut Bey pentru serviciile aduse odată guvernului şi era decorat cu ordinul Nilului, surâse uşor. Păstră o tăcere dispreţuitoare lăsând să se înţeleagă că Mamurul se amesteca în chestiuni care nu-l priveau, căutând motivul prezenţei unui englez în Egipt. Egiptul era încă englez.

Tohery aduse scaune, guvernatorul Luxor-ului şi aghiotantul său se aşezară. Walter comandă cafea. Mamurul acceptă, fără să-şi părăsească aerul oficial. Vremea era foarte caldă, spuse el, pentru a face o astfel de călătorie, dar datoria îl obliga să-i viziteze. Era fericit că se poate odihni o clipă.

Ochii întunecaţi ai aghiotantului scrutau tabăra. Cable îi aruncă una din acele priviri ale lui grele şi intimidante destinate să-l facă să-şi regrete indiscreţia. Mamurul vorbi despre supraveghetori. Cel din tabără nu era oare ţinut la distanţă de săptămâni întregi de către servitori?

— L-am trimis înapoi pentru abandonarea postului, încheie el cu un zâmbet.

Walter spuse că nu este la curent. Apoi, cu multe precauţii, Mamurul vorbi despre zvonurile care circulau; totul ar fi perfect, dacă ar fi înăbuşite cât mai repede, căci ele puteau ajunge la urechile Maiestăţii Sale Mudirul. Aceasta ar aduce prejudiciu administraţiei sale şi ar provoca o anchetă. Walter întrebă care erau aceste zvonuri şi cine le-a făcut să circule. Mamurul vorbi cu cea mai mare rezervă. El era convins că, dacă s-ar fi întâmplat prin împrejurimi şi cel mai neînsemnat eveniment pe care domnul Beam l-ar fi considerat de semnalat guvernului egiptean, domnul Beam ar fi făcut-o de mult. Cel mai bun

lucru, pentru toată lumea, era că are prilejul să-l aducă chiar pe domnul Beam asigurându-l că nimic excepţional nu se produsese. Inspectorul general al Antichităţilor, de la Port-Said, era din nefericire, suferind în acel moment. Altfel, s-ar fi însărcinat chiar el cu această problemă. Mamurul adăugă că el le făcea o simplă vizită prietenească.

— Vreţi să faceţi turul taberei? îl întrebă Walter cu un zâmbet fermecător.

Înainte ca Mamurul să fi răspuns, Cable, îngrozit de îndrăzneala lui Walter, scoase un căscat răsunător.

— Beam, ai face bine să procuri o scară nouă, bătrâne! În tot cazul, va trebui una săptămâna viitoare pentru Sir Henry. Vorbesc de Sir Henry Player, explică el Mamurului, secretarul înaltului-comisar.

Scoase nonşalant un plic din portofelul său, căscă din nou şi se aşeză în aşa fel încât Mamurul să poată vedea iniţialele „O.H.E.M.S.” (ceea ce însemna: „În serviciul Maiestăţii sale Regele George V” şi nu regele Fuad).

— Am luat masa la Reşedinţă miercurea trecută şi Sir Henry vine săptămâna viitoare, explică Cable pe un ton de indiferenţă posacă. Şi-a pus în cap să vadă Egiptul de sus şi Templele pe timpul inundaţiilor. Va trece pe-aici o zi sau două. Păcat că înaltul-comisar nu este în Egipt în acest moment, ar fi venit şi el. Incognito, bineînţeles! Sir Henry mi-a spus că nu ţine să fie primit oficial, dar desigur nu veţi ţine cont de acest scrupul. Ce părere aveţi, Mamur?

Cable obţinuse efectul dorit. Reşedinţa şi tot ce o priveşte este coşmarul oricărui bun egiptean. Ţara întreagă ştia că acest Cable Bey era un om de temut: ceea ce el anunţa se întâmpla întotdeauna. Reşedinţa! Eminenţa Sa secretarul înaltului-comisar venind să petreacă câteva zile, ca prieten, la cei doi englezi! Dacă domnul Beam sau Cable Bey ar fi emis cea mai mică plângere în legătură cu Mamurul, ar intra în acţiune forţe nevăzute şi un nou Mamur ar fi numit. Ar trebui atunci să părăsească Luxor-ul

şi strălucitoarea lui casă de iarnă pentru un mic post pierdut în Sud sau în Deltă! Aceste reflecţii îl făcură pe Mamur să-şi înăbuşe turbarea secretă sau măcar să-i amâne efectele.

— Desigur, spuse făcându-şi vânt cu apărătoarea de muşte, îl voi primi pe Sir Henry la gară.

— O să vă anunţ data exactă, spuse Cable. Dar vă rog să fiţi discret: totul este confidenţial. Încă puţină cafea?

Mamurul acceptă şi nu mai făcu nici cea mai mică aluzie nici la zvonuri, nici la inspecţia sa. Dar, când fu să se înapoieze la Luxor, trimise unul din oamenii săi să supravegheze valea. Cable se aştepta. Trimise după supraveghetor chiar din prima noapte şi-l „îmbălsămă” după metodele Egiptului modern.

Lucrul continua cu febrilitate, zi şi noapte. În sfârşit, într-o seară, totul era gata. Luna era la ultimul pătrar. Keeza, Yassin şi câţiva nomazi conduseră o caravană de optsprezece cămile până la intrarea văii. Aproape cincizeci de lăzi fuseseră scoase din puţ. Fură încărcate, legate, iar Walter dădu semnalul de plecare. Cu două ore înainte de ivirea zorilor, caravana ajunse la feluca amarată în nisipul Nilului.

Lăzile fură stivuite pe fundul plat al vasului, conducătorii cămilelor plătiţi şi concediaţi. Domnul Clark şi Hassan, amândoi bine înarmaţi, urcară la bordul bărcii cu comorile, care plecă imediat. Pânzele larg desfăcute, triunghiulare se umflau la orice adiere a vântului de dimineaţă.

În zori, ea era la şapte mile la nord de Karnak şi, la un semnal, un mic remorcher negru ieşi dintr-un golfuleţ al fluviului şi o trăctă.

Walter se simţi uşurat de revenirea rapidă a lui Cable care îl informă că totul mergea cât se poate de bine.

— Vom pleca spre Luxor în această după-amiază, mai adăugă el.

În cursul dimineţii, tabăra fu ridicată. Gamal primi ordin să aranjeze totul în depozit. Tohery primi mandat să-i întâlnească pe englezi la Qurna.

În mormântul, pe care îl vizitară pentru ultima dată, toate urmele de ambalaj dispăruseră, ridicate sau arse.

— O treabă foarte bună, conchise Cable scuturându-se de praful care i se lipise de mâini.

Walter urcă ultimul. La vederea sarcofagului gol, îl cuprinse o oroare instantanee. Isis îl aştepta sus.

— Să plecăm acum, spuse ea, cu un aer foarte grav. Să plecăm departe, foarte departe!

Şalupa închiriată de Cable se numea *Carmen.* Bagajele fură încărcate, apoi Cable deschise salonul şi invită pe Isis să intre. Walter o urmă. Timp de câtevă minute, Cable fu ocupat de diverse probleme: trebuia să rezolve cu Keeza şi ceilalţi. Ahmed Hamad, personaj jalnic, fiu de şeic, fu însărcinat cu supravegherea ultimelor faze ale operaţiilor de la Qurna: el urma să scoată toate obiectele fără valoare care fuseseră încărcate pe cea de-a doua felucă, să le restituie la depozit, să-l zăvorească şi să aducă cheia directorului Băncii Naţionale de la Luxor. Acestea fiind făcute, Cable sări la bord, iar motorul se puse în funcţiune. Şalupa ajunse în mijlocul cursului de apă şi urcă spre nord, cu toată viteza.

Walter era singur cu Isis în cabină. Pe jos erau aşternute covoare şi perne: un ventilator împrospăta aerul. Isis adormi îndată în legănatul vaporului. Walter se cufundă în gânduri. Îl invada o jenă imensă. Vor reuşi oare să iasă din ţară fără probleme? Dac-ar fi prinşi, totul s-ar termina. Totul? Nu, ar mai avea pe Isis şi papirusurile, aranjate cu grijă în cufărul din cabină. Unde era Cable? De ce nu venea la ei? Uşa se deschise încet. Un băieţel îmbrăcat într-un galabieh[10] imaculat intră, aducând un

10 Veşmânt cu mâneci largi. Veşmântul ţăranului egiptean – cuv. arab

platou cu cafea şi apă rece. Îl aşează pe masă şi ieşi cu spatele. E ciudat, gândi Walter. Nu se-aude niciun zgomot: nimeni nu vorbeşte la bord, nimeni nu cântă. Isis visa. Buzele ei adorabile murmurau vorbe delicioase. Tenul ei strălucea în umbra cabinei. S-ar zice o călătorie de vis. Walter aţipi. Când se trezi, era noapte. Isis, întinsă pe o parte, îl privea zâmbind.

Băiatul intră din nou. Puse tacâmuri pentru două persoane.

— Şi Cable Bey? El nu înţelese: era surdo-mut.

Cable era aşezat în faţa motorului, cu părul lipit pe frunte. Inspecta malurile negre, grupurile de palmieri şi, din când în când, stelel. Un curaj de leu îi însufleţea ochii, dar ceva ciudat de suav şi frumos îi mişca inima. Se gândea la zilele scurse. Nu ştia cine este Isis, dar îi întrebase pe servitori.

— Ea doamnă mare! şoptiseră ei. Domnul Beam a găsit doamnă mare în mormânt.

— Cum? Vie?

— Allah e mare! Şi Sidi Beam foarte mare magician!

Acest mister îi stimula imaginaţia. Nu putea crede şi totuşi… Va şti vreodată, oare? Nu avea dreptul să pună întrebări. Nu-l va avea niciodată. Ciudat!

Îl auzi pe Walter strigând:

— De ce nu vii cu noi?

— Foarte amabil din partea dumitale, dar prefer să nu.

— De ce?

— Mai bine nu.

„Ciudat om”, gândi Walter, pe care tonul vocii lui Cable îl mira.

— Dar chiar poţi veni! spuse.

— Nu, nu cred. Chestiune de formă, dacă vrei, dar e

(n. t.)

mai bine aşa.

Walter reveni în cabină foarte uluit.

Înaintea zorilor, ajunseseră la locul de întâlnire, aproape de Qurna. În ciuda orei matinale, Surwah Bey era acolo pentru a-i primi. Cable îl prezentă lui Isis şi lui Walter, iar bey-ul îi duse la el, unde soţia sa îi întâmpină şi o sărută pe Isis pe amândoi obraji.

Walter şi Surwah Bey începură să vorbească. Nu fu rostit niciun cuvânt despre expediţia de traversare a deşertului libian, către Marea Roşie. Bey-ul păstra o discreţie misterioasă. El declară că-l cunoştea pe Cable de aproape douăzeci de ani, că-i era prieten, că oricând casa sa îi era deschisă lui Cable şi că în consecinţă, şi lui Walter. Spera ca acesta să rămână mult timp.

Walter înţelese că Surwah Bey nu ştia nimic de expediţie. Dar era oare adevărat? Se întrebă în mai multe rânduri, dar nu spuse nimic.

Ziua se scurse la umbra unor copaci imenşi. Mirosul apelor Nilului se amesteca cu cel al florilor. Ce se întâmplase cu Isis? Walter nu îndrăzni să întrebe, temându-se să nu-l ofenseze pe bey. Seara se lăsă: o seară umedă, luminoasă, grandioasă. Un vânt uşor se ridică. În sfârşit, doamnele veniră să se alăture bărbaţilor la umbra arborilor; Surwah Bey râse văzând-o pe Isis. Walter se miră.

Ea purta o rochie uşoară de mătase fără mâneci, brăţările ei largi de aur străluceau la încheieturile sale, iar pe picioare avea sandale din piele de şopârlă de provenienţă europeană; multele sale codiţe erau tăiate scurt. Părul umflat îi înconjura faţa ca o coroană deasă.

— Aveţi o soţie foarte drăguţă, spuse doamna Surwah cu o mândrie absolut maternă, trecându-şi braţul în jurul taliei subţiri a lui Isis. E adorabilă!

Cable veni a doua zi. Ca un servitor de rang înalt sau ca un majordom, îl anunţă pe Walter că totul mergea bine,

că se va pleca spre Qurna a doua zi înaintea zorilor.

— Să fiţi gata cu orice preţ. Urmează o etapă de zece ore prin deşert. Walter vru să-i pună întrebări.

— E mai bine să ştiţi cât mai puţin. Clark şi cu mine ne vom ocupa de tot. Spuse apoi un vag „bună seara” şi plecă fluierând pe sub palmieri.

Walter şi Isis locuiau în casa bey-ului într-o cameră imensă. Aşezată pe un divan, în lumina lunii, chipul lui Isis strălucea ca o bijuterie. Walter era la picioarele sale, cu capul pe genunchii tinerei femei. Îi contempla fruntea, obrajii trandafirii, ochii mari care se alungeau spre tâmple, părul strălucitor. În acea seară îi vorbi pentru prima dată despre cea de-a Treia Piramidă şi mesagerii sacri. Ea îl asculta, inertă, cu sprâncenele încruntate. Nu înţelegea nimic din vorbele lui. El îi vorbea despre frumuseţea ei, despre bărbaţii şi femeile pe care ea îi cunoscuse.

— Eu nu te cunosc decât pe tine. Nu voi cunoaşte niciodată pe nimeni altcineva. Tu ai o inimă nobilă şi gânduri frumoase. Tu eşti stăpânul şi soţul meu. Oh! Mai vorbeşte-mi! Îmi place să te ascult!

Îi simţi răsuflarea parfumată. Îi descrise o ţară mare, necunoscută, piloni şi porţi, voci de dincolo, îi vorbi despre Amon-Ra şi Osiris, despre o lume trecută. Şi, în timp ce vorbea, îl tortura o durere secretă. Simţea că abandonează pentru totdeauna acele epoci trecute, acele vise minunate care-l tulburaseră din copilărie. Le lăsa cu totul în urma lui, pleca pe mare cu Isis şi lua cu el toate misterele.

— Walter, spuse ea într-un târziu, tu mă vei familiariza cu viaţa. Şi închise ochii, cu capul aplecat pe pieptul fierbinte al bărbatului.

La ora fixată, o trezi. Îşi luară rămas bun de la gazdele lor şi plecară în compania lui Clark. Îi aştepta un prăpădit taxi de Qurna care îi duse, pe drumuri prăfuite şi prin grădini inundate la intrarea în deşert. Văzură două camioane enorme vopsite cu litere mari, albe: „O.H.E.M.S.” (On His English Majesty’s Service) şi o

maşină mică închisă, cu perdelele lăsate. Acolo era Cable, depăşindu-i pe toţi cu un cap. Îndată ce Isis urcă în maşină, caravana se puse în mişcare.

Walter era împreună cu Isis. În ziua aceea, emana un farmec melancolic.

Parcurseră o regiune oribilă, aridă, arsă de soare. În câteva ore, au traversat eternul deşert pentru care altădată îţi trebuiau săptămâni ca să-l străbaţi.

La aproximativ douăzeci de mile de Kosseir, camioanele se îndreptară spre est. Seara, se ivi marea dincolo de o coastă abruptă făcută din roci, munţi şi nisip. La câteva sute de metri de mal se afla un vapor, *Honey Dew,* din Bristol. Pe catarg apăru un semnal.

Walter o luă pe Isis în braţe, dar în momentul în care urma să urce în barcă, o mână puternică îl reţinu.

— Ce este? strigă el, luptându-se ca să înainteze.

— Nu e nimeni în spatele tău, spuse Isis.

Timp de câteva clipe, îşi încordă toţi muşchii pentru a rezista acestei puteri nevăzute. Dintr-o dată se simţi eliberat; o instală pe Isis pe o bancă şi se aşeză lângă ea, ştergându-şi fruntea. În clipa aceea, barca se înclină pe o parte, ca şi când cineva foarte greu s-ar fi aşezat pe acea latură. Nimeni!

— Nu simţi nimic ciudat? întrebă Walter.

Isis scutură din cap. Nu, nimic! Un marinar începu să tragă la rame către *Honey Dew.*

În mai puţin de jumătate de oră, fuseseră încărcate peste patruzeci de lăzi. Elicea făcu să tremure bătrânul cargou, pe care comandantul îl orientă spre largul mării.

Urma lăsată de vapor strălucea ca o frunză argintie, iar luna îmbrăca orizontul într-o mantie de catifea albăstruie. Walter şi Isis stăteau la pupă, privind stelele care scânteiau ca nişte lumini pe cerul Egiptului. Isis era

înfăşurată într-o capă largă de lână albă. Chipul îi era liniştit. Se sprijinea de Walter cu o încredere fără margini şi un devotament puternic care fermeca.

— Unde mă duci?

— Nu ştiu. Am traversat împreună porţile cerului, nu-i de-ajuns?

— E minunat, minunat! exclamă ea, extaziată. Eşti un rege fără regat. Cauţi o nouă ţară unde să domneşti? Vântul îi alunga spre spate părul ei negru frumos.

— Da, Isis, o nouă ţară. O ţară spirituală, un imperiu misterios. Simt în mine puteri ciudate şi minunate, în acelaşi timp. Am trecut pragul, nu-mi mai este teamă. Ţie?

— Teamă? Nu-mi este teamă de nimic când sunt lângă tine, şopti, întorcându-şi spre el frumoşii săi ochi luminoşi. Când sunt singură, mi-e frig. Simt ceva teribil, ca două mâini îngheţate în jurul gâtului meu. Trebuie că suntem înconjuraţi de duşmani nevăzuţi. Va trebui să se apărăm. O durere profundă, inexplicabilă îl sugruma şi totul în el era confuz.

— Dacă îţi spun nişte nume, Isis, ai vrea să-mi spui dacă ele îţi amintesc ceva?

Dădu din cap în semn că da.

— Mentu-Hotep? Am-Khent? Ka-Hebes? Ka-Seth? Menna? Pe ultimul îl repetă de două ori. Ea le pronunţa după el, cu o intonaţie curioasă, părea mirată, apoi scutură din cap:

— Cine sunt?

El o prinse după mijloc.

— Ai spus: Mirniri, insistă. De două ori m-ai numit astfel, atunci când ai deschis ochii. L-ai uitat?

— Nu-mi amintesc.

Surprins, privi stelele suspinând profund.

— Papirusul ne va dezvălui totul, reluă el. Brusc, îl străbătu un fior. Paşi grei se apropiau. Tânărul se întoarse. Tot atât de misterioşi, paşii se îndepărtară. Privirea lui

Walter se duse înspre locul de unde venea zgomotul.

— Este aceeaşi fiinţă care a urcat în barcă cu noi şi care era să o răstoarne. Să mergem în cabină, şopti el. Şi începu să tremure.

Comandantul vasului se numea Krik. Avea o bărbuţă roşie şi ochi albaştri injectaţi. Era mic şi îndesat, cu o gură de oţel. Veşnic îi ieşea din buzunar patul unui enorm revolver cu şase gloanţe.

Pe vasul său domnea o linişte de biserică. Timp de trei zile şi patru nopţi, nu se auzi niciun zgomot, în afară de cel al maşinilor, pompelor şi clipocitul apei de-a lungul carcasei vasului.

Tohery pregătea mesele pentru Isis şi Walter. Micul Mohammed îi servea. În afara lui Cable şi a lui Charley Clark, unul cu înfăţişare foarte severă, celălalt de o melancolie aproape poetică, Walter nu mai văzu suflet de om.

În cea de-a patra zi, răsună în buncărul navei o detunătură. Walter coborî în antrepozit. Căzu peste o lamentabilă grămadă de fiinţe umane, aliniate în rânduri, menţinute de o vagă disciplină. Prin faţa lor se plimba Krik, cu revolverul fumegând în mână; Cable, aşezat pe un colac de funie, examina echipajul. Oamenii se împingeau unii pe alţii şi tropăiau ca nişte nebuni sau ca nişte prizonieri.

Căpitanul terminase de urlat; revolverul lui la fel. Echipajul începu să tuşească, să scuipe şi să râdă. Trupurile, devastate de friguri şi maladii hidoase, se agitau ca nişte paiaţe. Un bărbat, ras proaspăt, cu mustaţa în furculiţă, dădu un pumn unui băiat cu picioarele goale şi cu cap de şopârlă. Secundul vasului, venind din spate, îl izbi pe agresor rostogolindu-l pe scară. Krik izbucni într-un râs nervos:

— Astupă-i ochii cu unt încins: o să-i facă bine la gura

aia a lui de dobitoc!

Un fochist negru ca iadul ieşi dintr-un buncăr de cărbuni şi mormăi ceva cu o voce răguşită. Nişte ochi furioşi se fixară asupra lui Walter, ochii oamenilor care n-au decât o dorinţă: să verse sânge.

Din cală veneau strigăte, urletele ritmate ale unui om biciuit. Cable, nemişcat pe grămada de parâme, grav ca însăşi justiţia, îi spuse lui Walter:

— Dumneata n-ai ce căuta aici.

— Ce s-a întâmplat?

— Unul dintre oameni a văzut un spectru. Un altul a deschis una din lăzile dumitale. Asta-i tot. Hoţul, când a fost prins, l-a pălmuit pe bătrânul Krik, iar unul din complicii săi a vrut să se joace cu cuţitul. Totul s-a terminat acum. Agresorul a fost judecat şi expediat prin hublou. Păcat că în Mediterană nu sunt rechini. Ce apoteoză!

— Unde mergem?

— Nu ştiu nimic.

— Ar trebui s-o ştii.

— Nu. Oh, mergem spre o coastă oarecare, presupun! Pentru moment, aştept un mesaj.

— Un mesaj?

— Un anunţ prin radio.

— De la cine?

— De la prietenul dumitale Mayer. Dacă ceea ce mi-a spus Gogonelli la Cairo este exact, iahtul lui este considerat intrat în apele greceşti. De două zile, tot încercăm să-l ajungem. De îndată ce vom reuşi, vă vom preveni, şi vom vedea ce vom face.

Walter îşi frecă fruntea cu un gest încet şi ambiguu. În faţa ochilor lui, Cable devenea un alt om, bronzat, dezbrăcat până la brâu, aşezat pe vine, cu braţele lui muschiuloase întinse, ţinând o trestie ascuţită pentru a trage nişte planuri pe un papirus. Acest personaj semăna

cu Cable în multe privinţe, dar avea o expresie mult mai nobilă.

În acel moment, un bâzâit furios ieşi din cabina operatorului de la telegraf. Cable sări în picioare; făptura bronzată dispăru. Vaporul se puse brusc în mişcare. Paşii grei ai pasagerului invizibil se făceau din nou auziţi; urcau spre postul telegrafic. Walter îl privi pe Cable întrebător:

— Auzi paşii?

— Ce s-aud? Nu, n-am auzit decât radiograma.

— Nimic altceva?

— La naiba, dar ce tot are vasul ăsta? De ce porneşte pe o astfel de acalmie? exclamă Cable. Sper că Neptun nu ne va juca una din farsele lui murdare! Blestem! Ce se-ntâmplă?

Poticnindu-se, Walter se îndreptă spre cabina sa. Un animal negru, umed, fără labe, era culcat în faţa uşii. Avea talia unei foci, dar semăna mai degrabă cu un imens melc fără casă. În timp ce tânărul căuta febril o bară de fier cu care să-l omoare, animalul se ridică sprijinindu-se pe coadă, deschise o gură mare, roşie cu mulţi dinţi şi începu a se balansa scoţând un sunet ascuţit. Apoi, dintr-o dată, sări peste bord şi plonjă. Walter crezu că aude un râs care se îneca sub vas. Deschise brusc uşa cabinei sale şi o văzu pe Isis întinsă liniştit, cu capul lăsat pe un braţ. Privea vag marea albastră prin hublou. Dinspre punte venea un zgomot contradictoriu: ai fi zis că doi oameni se urmăreau alergând.

— Cred că toţi morţii şi toţi înecaţii din această mare se adună în jurul nostru, spuse Walter.

Isis se întoarse spre el, zâmbi şi-i adresă o privire profundă, insondabilă. Tânărul bărbat îi luă capul între mâinile sale.

Cable apăru în pragul uşii. Era foarte distant şi părea furios.

— Este de la Mayer, anunţă el şi începu să citească:

„Indignat de conduita dumitale, dar nu voi lua nicio măsură înainte de a vă fi văzut. Refuz orice responsabilitate a consecinţelor acţiunilor dumitale. Vă voi întâlni în curând în nordul coastelor Africii, de preferinţă Tunisia,

A.I. Mayer”

Walter luă hârtia, o reciti, se aşeză şi se adânci în gânduri. Isis, cu braţele încrucişate pe piept, cu mâinile ei lungi şi fine pe umeri, îl privea atentă. Cable, sprijinit de uşă, redus la tăcere, aştepta ca Walter să vorbească, dar acesta rămase tăcut, învăluit în demnitatea lui calmă, simplă, dar superioară.

— Lesbos, Chio, Samos, Rhodos, Cipru, şopti el trecându-şi încet mâna peste frunte. Venele de pe mână i se pronunţau, iar scarabeul albastru cu cartuşul regal al existenţei sale trecute îi strălucea pe degetul arătător. După o clipă, reluă:

— Acest om va fi la Alexandria peste trei zile. Va petrece o zi la Cairo. O săptămână mai târziu, iahtul său va arunca ancora la Tunis. La ora actuală, ne-ar trebui patruzeci şi opt de ore pentru a ajunge acolo.

— De unde ştii? întrebă Cable, care începu să aibă serioase dubii asupra echilibrului lui Walter.

— O ştiu, asta-i tot.

— Atunci, spune-ne mai departe, reluă cu greutate Cable: vom vedea în curând dacă e adevărat.

Walter ridică privirea asupra lui Cable şi-l fixă lung. Acesta se întoarse şi ieşi.

În plină noapte, *Honey Dew* îşi schimbă ruta şi se îndreptă spre sud, cu viteză mică, pentru a economisi cărbunii. Din nou, la bord domnea o linişte de mormânt.

Isis şi Walter stăteau în partea din spate a vasului, îmbrăţişaţi. El îi vorbea de itinerarul pe care îl urmau. Cunoştea ruta urmată de vapor, ca şi viitorul lor, al

amândurora, viitorul lor imens şi inevitabil.

— Până acum, îi spunea el lui Isis, am fost un om care credea, ca toţi oamenii, în trecut, prezent şi viitor. Tu, care reprezinţi trecutul, poţi să-mi spui dacă viitorul există cu adevărat sau dacă Timpul este uniform eşalonat. Crezi că Timpul admite să fie scindat?

— Timpul, spuse ea, înseamnă tu şi eu.

La ora prevăzută se zări pământul. Walter şi Isis îl priveau printr-un hublou, cu ochii plini de nerăbdare.

— Aerul este plăcut, spuse tânăra femeie. Parfumul mării este amestecat cu cel al grădinilor.

Buzele ei roşii se întindeau ca şi când ar fi vrut să sărute peisajul. Privirea lui Walter era întunecată, misterioasă. Care era această coastă ciudată? Vedea kilometri de ziduri de un roşu închis, presărate de creneluri şi turnuleţe, care înaintau în mare ca nişte gheare; o cetate imensă dominată de o acropolă se întindea în depărtare, escaladând coline joase. Zărea colonade maiestuoase, pieţe largi, liniile drepte ale acoperişurilor palatelor albe, un mare arc de triumf în apropierea mării, intrarea într-un port, de unde ieşea o galeră, navigând pe apa albastră.

— Cartagina, şopti el. Şi, în acelaşi moment viziunea dispăru.

— Iată Goulette, Khram, Kereddine, iar acolo, pe colină, toate acele domuri albe sunt cupolele de la Notre-Dame din Cartagina, îi explică el lui Isis.

— Acolo vom trăi?

El ezită.

— Nu mult timp. Vom merge departe de toate astea, într-o vale frumoasă din Sud pe care am văzut-o în vis. Acolo va fi regatul nostru.

— Viaţa mă îmbată, spuse ea. Nu vreau decât să te privesc mereu. Vorbeşte-mi despre zeii cei mari şi despre regatele trecute. Fiecare zi este un dar preţios şi, în

fiecare zi, trebuie să ne pregătim pentru călătoria de dincolo!

— Vom vorbi despre zei când vom fi singuri, spuse Walter punându-şi paltonul.

— Ce se va întâmpla cu acel om care joacă un rol atât de mare în vieţile noastre şi pe care îl vom întâlni?

— Mayer? Tăcu un moment. Mayer crede că el reîncarnează spiritul fiului lui Sethnokht, Ramses III, care a domnit mult timp după noi asupra celor două regate, luptând toată viaţa sa împotriva duşmanilor din exterior şi a femeilor din palat. Armata sa se compunea din tauri totdeauna gata să se bată, cavaleria sa din şoimi şi alte păsări. Se ducea ca vântul, luptându-se pe prundiş ca un erou. Ca un leu turbat, îşi sfâşia duşmanii; îşi luă viaţa precum Amon-Ra. Este ceea ce spun papirusurile. Inima sa a fost găsită oare prea uşoară în faţa lui Osiris? Poate, dacă Mayer este reîncarnarea lui.

După o scurtă pauză, continuă:

— Mayer crede că Ramses III era evreu pentru că şi el este evreu. Eu, unul, nu cred nimic. Mayer descinde cu siguranţă dintr-o viţă veche, dar nu din a noastră. Este imens de bogat şi este mort după comori egiptene. Este probabil ceea ce îl face să creadă şi mai mult în această teorie despre Ramses.

Maşinile se opriră brusc, iar ancora scârţâi alunecând în nisipul de pe fundul golfului. Cable bătu la uşă.

— Bună ziua, zise el. Am plăcerea să vă anunţ că problemele voastre s-au terminat.

— Ne ducem la chei? întrebă Walter.

— Nu văd cum. La momentul fixat, când vom cere să debarcăm, vom avea vameşi francezi şi tunisieni în spate. Nu putem decât să rămânem pe loc. Voi încerca să descarc lăzile.

Cable o văzu pe Isis încruntându-şi sprâncenele.

Întoarse capul şi continuă:

— De ce aţi rămâne la bord, voi doi? Dacă tot credeţi că pot duce la capăt afacerile voastre, o să-i spun lui Krik să vă conducă la mal. Veţi putea merge la Tunis sau la Cartagina, iar eu voi veni să vă văd îndată ce lăzile vor fi descărcate. Dar nu voi părăsi vaporul înainte.

— Atunci, vrei să-i spui comandantului să pregătească barca imediat? spuse Walter. Isis şi cu mine vom merge la Cartagina.

Camerele pe care le ocupau într-un mic hotel de pe colina Cartaginei dădeau spre o terasă întinsă de unde se puteau vedea promontoriul la sud, falezele roşii de la Sidi-bu-Said la nord şi albastrul crud al golfului Tunis la poalele împădurite ale capului Bon la est. Isis se odihnea într-un balansoar sub un cort care o apăra de razele violente de soare. Alungită, nemişcată privea spre nord, contemplând miracolul vieţii, din ea şi din jurul ei. Spiritul ei aştepta evenimente noi şi minunate.

Într-una din camere, Walter încerca să descifreze papirusurile etalate în faţa lui între două lame de sticlă. Cufundat în împărăţia morţilor, creierul îi ardea ca o flacără. Ochii îi păreau mai pătrunzători; venele tâmplelor i se pronunţau în timp ce copia, unul după altul, ciudatele semne hieroglifice, căutând în acelaşi timp să extragă un sens oarecare din aceste imagini misterioase. Din când în când, gemea ca un om epuizat, se lăsa pe spătarul scaunului, închidea ochii şi se-ntindea până-i trosneau articulaţiile braţelor. Spiritul îi era bântuit de fantasmagorii furioase, în care fiinţe ciudate ieşeau din volburi ceţoase pentru a-l tulbura şi a-l chema ca martor. Se apleca din nou asupra papirusurilor, simţind perfect că le va fi aservit până în ziua în care acestea îi vor fi dezvăluit toate secretele lor.

Isis îl chemă. Sunetul glasului ei îi dădea întotdeauna un frison de plăcere. Se ridică parcă-n vis, uitând să lase

creionul pe care îl muşca. Trase jaluzelele, o regăsi în lumina orbitoare de afară şi se aşeză alături de ea pe un covor.

— Aş vrea să ştiu ceva, iar tu trebuie să-mi explici, spuse ea cu aerul unui copil care interoghează un om mare. El zâmbi. Ea închise ochii pe jumătate şi arătă capul Bon:

— Cum de se-ntâmplă asta? zise ea. Am doi ochi şi totuşi nu pot vedea mai departe de munţii aceia de la orizont. De ce privirea mea nu-i poate traversa, şi mai departe? Ştiu foarte bine că dincolo de ei se întinde marea şi că există multe pământuri în acea direcţie. De ce ochii mei trădează cunoştinţele mele?

— Isis, spuse el, în scurtul răstimp pe care noi îl petrecem pe acest pământ, simţurile noastre sunt făcute pentru această lume. Tu îmi ceri acum unul din secretele zeilor. Dacă aş cunoaşte acest secret, aş putea pune mâna pe puterea lor. Vălul care îi ascunde pe zei şi misterele lor este poate foarte subţire, dar rămâne impenetrabil. Pentru noi, această viaţă este singurul nostru moment de claritate. Lumea de dincolo este noapte. Nu te-am întrebat de o sută de ori dacă nu-ţi aminteşti această altă viaţă? Îmi spui că nu: zeii ţi-au pecetluit gura.

Isis îl privea pe Walter cu zâmbetul ei misterios şi fermecător. El îşi ridică puţin capul şi-şi adânci privirea profundă şi interogativă în ochii ei de un verde de Nil. O privea cum se juca distrată cu cheiţa de matostat şi aur pe care o purta la gât atârnată de un lanţ uşor. Brusc, el se întoarse spre ea:

— Toate secretele pe care omul a dorit întotdeauna să le descifreze sunt în tine, spuse cu o voce care era mai mult şoaptă. În tine se găseşte cheia Cunoaşterii. Dacă măcar aş putea s-o descopăr! Dacă aş putea face să renască această memorie! Făcu o pauză. Apoi:

— Papirusul îmi va spune poate!

Ea îndepărtă părul de pe fruntea tânărului, se aplecă

spre el şi-l sărută.

— Acest sărut este o floare. Este emblema a tot ceea ce este înălţător în mine. Este lumina. Este încrederea. Este iubirea.

Se auzi o lovitură violentă în uşa camerei.

— Este Cable, spuse Walter ridicându-se dintr-o săritură. Îi strigă să intre şi să aducă un scaun pe balcon. Cable apăru, îşi şterse fruntea şi scoase din buzunar o ţigară neagră, groasă.

— Permiteţi? întrebă el adresându-se lui Isis. Când o văzu zâmbind, îl pătrunse un farmec deosebit. Muşcă de capătul ţigării şi-l scuipă pe terasă. Cu un aer mai sinistru ca niciodată, îşi începu povestirea:

— Aş fi venit să vă văd mai devreme, dar n-am îndrăznit să părăsesc vasul. Charley Clark se ocupă de toate în lipsa mea. Am aranjat totul cu omul meu de încredere. El cunoaşte aici pe toată lumea. N-am întâlnit niciodată aşa o bandă de hoţi! Şi cocioabele în care locuiesc! Mă întreb ce veţi spune când o să-l vedeţi!... Dar n-aveam de ales. O barcă mare de pescuit urmează să acosteze la palatul bătrânului Krik mâine seară. Vom pune în ea lăzile şi, îndată după apusul lunii, ne vom strecura traversând Lacul, prin canalele din spatele forului roman. Am descoperit pe-acolo o casă goală. Va fi un joc de copii să depunem acolo lăzile. Acolo vom putea aduna toate comorile pe care le vrem. Începu să râdă. E caraghios cât de familiară îmi pare această coastă! S-ar zice că o ştiu pe de rost.

Privindu-l pe Cable, Walter văzu deodată în faţa lui un uriaş îmbrăcat în armură şi având pe cap o cască masivă asemenea celei purtate de Ahile, încununată de crini albi: un centurion roman sau un gardian pretorian. Apoi războinicul redeveni Cable care urmă, aplecându-se înainte:

— Un individ care zice că se numeşte Nahon, unsuros şi bine hrănit, a venit să-mi facă o vizită în dimineaţa asta.

Mi-a băgat sub nas o telegramă de la Mayer, lungă de cel puţin un kilometru. Mi-a zis, cu o voce subţirică, scârţâitoare şi într-o engleză abominabilă, că toate comorile care, se pare, aparţin lui Mayer, trebuiau să-i fie remise lui Nahon, pe loc. El le va păzi până la sosirea celuilalt. Noi nu i-am răspuns. Krik şi cu mine l-am privit cu un aer amuzat de la înălţimea vaporului. Altceva! Ţin să fiu prezent când lăzile vor fi depozitate în casă, ca să văd dacă totul este în ordine. Totul trebuie făcut mâine. Inutil să mai spun ce s-ar putea întâmpla dacă nu s-ar face astfel. Krik nu mai poate răspunde de oamenii săi mult timp. Sunt pe jumătate nebuni. Aud paşi, primesc lovituri şi nu ştiu cine îi loveşte. Unul dintre ei, care s-a apropiat prea mult de lăzi, a fost găsit fără cunoştinţă. Când şi-a revenit, a sărit în apă şi a trebuit să fie pescuit. Acum, mă duc. Nu-mi place să stau departe de vapor.

Privi marea:

— Iată-l! Cine-ar crede că el conţine mai multe comori decât toate băncile tunisiene la un loc!… O să mă străduiesc ca amicul Mayer să-şi deschidă larg portofelul precum un acordeon. Se ridică, îşi puse casca colonială şi făcu un fel de salut militar.

— Mâine seară, contez pe dumneata. Charley Clark îţi va fi ghid. Walter îl însoţi până la uşă.

Nicio adiere de vânt nu tulbura după-amiaza. Marea era perfect calmă. Walter tot mai descifra papirusul. Isis, lângă el, pe un divan, era întinsă în poziţia ei preferată, cea a sfinxului, cu capul sprijinit pe coate. Ochii îi erau constant fixaţi asupra lui Walter. Părea absorbită în contemplaţia sa. Brusc, el privi papirusul cu stupoare.

— Isis, exclamă el, văd marea! Văd două nave la orizont! Una este iahtul lui Mayer, cealaltă cea a unei femei din nord. Nu m-am înşelat numărând paşii celui care a urcat în barcă: erau şapte, iar azi e a şaptea zi. Ah, viziunea s-a şters!

Se ridică, o luă pe Isis în braţe şi o puse pe picioarele lui ca pe o păpuşă. Se duseră la fereastră şi parcurseră din priviri întinderea de apă inundată de soare. La nord, văzură două coloane de fum negru. Curând, două iahturi dublară faleza de la Sidi-bu-Said şi se îndreptară spre Goulette. Unul dintre ele, un bej deschis, arbora pavilionul grecesc: era *Hermes.* Celălalt, bleu-gris, era *Wotan* şi avea pe catarg însemnul regal al unei ţări nordice. Cele două vase se rotiră în jurul lui *Honey Dew,* îşi reduseră viteza şi pătrunseră în Lac, unde se opriră ca să ia piloţi la bord. Curând, deasupra canalului care duce în portul Tunis, se ridicară două coloane de fum. Un vaporaş se detaşă de *Honey Dew* şi ajunse la coastă. O briză uşoară şi parfumată începu a se face simţită.

Cu o oră înainte de miezul nopţii, se apropiară de poarta oraşului redutabil al promontoriului trei persoane. Era ora la care viaţa se înflăcărează. Pământul palpită sub apăsarea forţelor obscure, aerul părea plin de dansurile lor furioase.

Isis avu un tremur când văzu ridicându-se în faţa ei zidul, absolut negru, care împrejmuia oraşul. Linia sa sinistră tăia cerul înstelat într-un unghi impresionant: părea că e pe punctul de a se prăbuşi. Ea îi şopti lui Walter despre temerile ei; spera că acest Charley Clark cunoştea bine drumul. În jurul lor, băltoace de apă stătută reflectau stelele, dar aceste tăcute oglinzi ale cerului exhalau un miros pestilenţios care-i dezgusta pe străini. Într-una din ele dormea un porc negru rătăcit, care se trezi brusc şi, cu un grohăit furios, dispăru în noapte.

— Nu-ţi fie teamă, avem un ghid bun, spuse Walter, ţinând mâna lui Isis. Îl cunosc bine pe Clark. Provine din rasa noastră, ca şi Cable. Mii de ani, sunetul său a zburat în jurul lumii înainte de a lua din nou formă. El vine din vechiul Memphis. Sunetul, această energie misterioasă, l-a aruncat în fine în afara umbrei Piramidelor. Nici el nu ştie ce motiv l-a împins, atât de tânăr, în mod irezistibil spre

Egipt. Eu, însă, ştiu.

Braţ la braţ, cinci soldaţi senegalezi traversau poarta fortificată clătinându-se. Pe strada întunecată, începu a scânteia o lumină, apoi alte două, verzui, care apăreau şi dispăreau într-un colţ de umbră. Apoi alte două se arătară. Ele se grupară. Atunci se auziră miorlăituri furioase de pisici pe punctul de a se lua la bătaie.

Walter şi Isis urmară pe Charley Clark prin poarta fortificată. Auziră un pas greu în urma lor şi se opriră. Walter se întoarse şi încercă să pătrundă întunericul cu privirea.

— Este cel care a urcat pe vapor, iubito, protectorul nostru. Trebuie să fie foarte puternic. Paşii săi sunt ai unui războinic cu greutate.

Mergeau pe nişte drumuri noroioase printre case, un fel de văgăuni negricioase, magherniţe sau hangare ridicate peste mistere insondabile.

Străzile purtau nume splendide: strada Belisar, strada Împăratul Justinian, strada Annibal, strada Cezar, strada Scipio Africanul, strada Roma. Lumini neclare se strecurau pe sub uşile strâmbe; de marginea unei terase erau fixaţi lilieci care să alunge ţânţarii. Pe deasupra capetelor celor trei străini, terasele caselor păreau că se întâlnesc. O singură stea se putea vedea: Sirius. Ea avea plăcerea să contemple o doamnă de rang înalt în expediţia nu prea matrimonială, pe care un tânăr amabil cu ochi negri o ajuta să se caţăre de pe un acoperiş plat pe un altul. În cursul acestei operaţii complicate, lăsă să cadă o amforă de vin care căzu la picioarele lui Clark, ca o băşică de sânge. Cântul surd al unui cor trecea prin deschizăturile unui zid pe care nişte grămezi de cârpe şi hârtii nu reuşeau să le astupe complet. Un broscoi solitar sări cu un „plof” într-o gaură umedă şi, cocoţat pe un zid care domina totul, un curcan imobil şi senin lua alura unui zeu de marmură neagră.

La vederea celor trei străini care se aventurau în

oraşul arab, câini vagabonzi, cu dinţi lungi, cu părul de pe gât ridicat, cu ochii roşii de foame şi de teamă, se înfundau mârâind prin cotloane întunecoase.

Străzile se lărgeau. Ajungeau într-o piaţă destul de largă, înconjurată de case joase. O umpleau sclipiri de lumini, răbufniri de muzici zgomotoase: chitare, mandoline, harpe evreieşti şi voci ascuţite. Trebuie că acolo se găseau reuniţi toţi Luigii, Hidalgos, Cezarii, Napoleonii, Mariile, Abrahamii, Giovanii, Alişii, Abd el-Aliii, Alexandrii, Atonio, Isabelle, Carmenele, Terezele, Cristinele, Anitele din oraş. Isis riscă o privire prin fereastra unei cafenele. Era plină de praf alb care strălucea ca un văl de argint. Lumini de un albalbăstrui inundau această ceaţă. Se putea distinge o femeie îmbrăcată în culori vii, strălucitoare, care se învârtea ca un titirez, îşi sălta pe rând pântecele şi şoldurile, sărea pe loc şi se prăbuşi la sfârşit într-un imens nor de praf. Izbucniră aplauze frenetice. Bărbaţi şi femei, cu feţe stacojii, cu ochi sălbateci, ghemuiţi la nişte măsuţe de marmură, goleau cantităţi însemnate de sticle. Erau acolo marinari pe jumătate goi, soldaţi bronzaţi veniţi de la frontierele deşertului, fii ai Nilului cu pielea neagră ca şorţul fierarului, funcţionăraşi verzui, susţinători de toate soiurile. Beau încontinuu precum zeităţile lui Homer. Acolo, ei îşi găseau ceea ce-şi doreau, de la păhărel la cupa largă a dorinţei şi amorului. Femei cu chipuri uzate şi ridate, cu luminiţe stinse, aceste seducătoare copile ale viciului inundate de parfumuri ieftine, se dăruiau liber. Unele erau sărăcăcios îmbrăcate, dar carnea lor, vocea şi câteodată inima le erau bogate, adevărate prietene ale bărbatului.

După ce contemplaseră un moment acest spectacol, Walter şi Isis îşi reluară drumul. Charley Clark se întoarse spre ei:

— Vom ajunge în curând.

O întindere de apă se etala în faţa lor. Catarge negre

se ridicau spre cer. De pe celălalt mal veneau râsete înfundate şi, brusc, auziră un violent scâncet de femeie. Laguna se lărgea. Un vapor mare era pe uscat. Deasupra unei schelării ardeau lămpi cu acetilenă, iar ciocănitul neîntrerupt al unei echipe de nituitori puncta mişcările braţelor lor goale care fixau ştifturile de oţel în coca fixată de un cargou. Walter şi Isis trecură apoi pe sub zidul masiv al unui vechi Fort, între blocuri de rocă şi apa neagră, unde peştii morţi din lagună pluteau în ultima lor irizare.

Sosiră în fine pe malul unui canal îngust. În faţa lor câteva magherniţe se sprijineau unele pe altele. În faţa uneia din ele era ancorat un şlep mare, de unde nişte bărbaţi debarcau lăzi pe care le transportau în cocioabă.

— Practic, s-a terminat, spuse blând vocea lui Cable, venită de pe celălalt mal. Peste un minut, puteţi veni. O să vă trimit o barcă.

Din noapte se ivi o căţea, un slughi[11] cu ochi de gazelă, înfometat, al cărui gât, dar şi labele erau acoperite de plăgi. O atinse pe Isis cu botul şi începu să-i lingă mâna lungă şi fină. Tânăra femeie scoase un scurt strigăt. Alături, vedea o frumoasă femeie brunetă, o tebană cu umeri largi, şolduri înguste, ale cărei buze cam late îi zâmbeau. Viziunea se şterse şi Isis mângâie căţeaua.

— Fiţi atenţi când urcaţi, spuse Cable, întinzând braţul ca să ajute pe Isis.

Apoi adăugă:

— Urcaţi în camerele de la primul etaj şi fixaţi o bară de fier de-a lungul uşii de la intrare.

Se căţărară pe o scară la fel de abruptă ca şi cele de la mormintele din Teba, intrară într-o cămăruţă şi se aşezară pe lăzi. O linişte sepulcrală îi înconjura. Apoi uşa de deschise încet şi, ca o umbră, trecu capul căţelei. O privi pe Isis cu ochii ei întunecaţi cu reflexe de opal. Privirea era absolut fixă: ea întreba, ruga, cerea. Isis

11 Ogar din Africa de Nord (n. tr.)

întinse mâna spunând:

— Vino!

Vocea ei plină de milă impresionă animalul. Îşi strecură corpul subţire prin deschizătură, agitându-şi coada, tremurând de bucurie şi scâncind ca un copil. Se culcă în faţa lui Isis, cu capul său lung şi inteligent pe picioarele tinerei femei şi cu ochii ridicaţi a adoraţie. Walter se aplecă să o bată uşurel pe cap.

— Ce forţă a putut conduce acest dobitoc până la tine? Iată, e udă. A traversat canalul înot ca să te întâlnească!

Prin jaluzelele sparte pătrunse zgomotul unui motor. Un fulger luminos traversă camera. Walter se duse la fereastră şi privi apa: o şalupă automobil se apropia de casă. Înăuntru stătea un bărbat cu şapcă marinărească. În faţa lui era ghemuit un soi de pitic. În spate stătea un uriaş etiopian, ale cărui mâini acoperite de inele se încrucişau pe mânerul unei prăjini negre. La pupă se afla un individ gras, cu o faţă lată congestionată care semăna cu un pepene verde copt.

Cable intră în trombă în cameră. Ţinea în mână o lampă pe care o puse pe jos. Ridicându-se, îşi turti casca colonială de plafon.

— Soseşte Mayer! şopti el. Nu ştiu cum a putut afla aşa repede că sunt aici. Oricum, dacă nu vă deranjează, rămâneţi în această cameră până la plecarea sa. Eu voi vorbi.

Ieşi închizând uşa. Între timp, vedeta se oprise şi cineva batea la uşă. Walter părăsi fereastra zâmbind.

— A sosit Ramses III. Mă întreb ce vrea, spuse el.

— Charley, deschide! strigă vocea groasă şi răguşită a lui Cable. Uşa de jos se deschise. Se auzi un murmur confuz. Două sau trei persoane vorbeau în acelaşi timp şi, deodată, o voce ascuţită ajunse până la capătul scării:

— Ah, ah! Cable Bey! Bună seara, domnule! Am

plăcerea să vă informez că domnul Mayer este aici.

— Dar intraţi, domnule… al dracu’ dacă-mi amintesc cum te cheamă! Ah, da, Gogonelli! urlă Cable. Dacă ceea ce vă serveşte drept picioare vă poate ajuta să urcaţi scările, veniţi, veniţi! Charley, nu ţin deloc ca negrul să intre; şi nu-l vreau nici pe individul acela care m-a terorizat toate zilele astea cu telegramele de la Mayer.

După o scurtă tăcere, Cable continuă pe un ton jovial:

— Hello! Iată-l şi pe bătrânul Mayer! Bucuros să vă văd! Ce mai faceţi? Da, urcaţi. Sper să nu vi se pară un inconvenient dacă vă lăsaţi garda personală şi agentul pe vas? Casa aceasta este prea mică pentru a primi atâta lume.

Mayer urcă câte două trepte odată. Walter stătea în mijlocul camerei. Isis, aşezată, cu mâinile inerte pe genunchi, stătea dreaptă. Walter o privi cu uimire: ochii ei erau plini de teamă ca ai unui animal, ai unei pantere sau pume care simte primejdia. Femeia, ca şi bestia, pare să ghicească atunci când pândeşte un pericol.

— Unde este Beam? Fu prima întrebare pe care o puse Mayer pe un ton glacial. Îl auziră pe Cable răspunzând:

— E în al nouălea cer. E de preferat să nu-l deranjezi. Se va arăta la timpul oportun. Pentru moment, sunt eu aici. Faceţi-mi plăcerea de a vă adresa mie!

— Dumitale o să mă adresez chiar prea mult şi pe un ton care n-o să-ţi facă deloc plăcere, jefuitor de morminte! De ce crezi c-am venit la Tunis? Nu ştii? Cer o explicaţie, o explicaţie completă a tot ce s-a-ntâmplat în Egipt. Înainte să fac apel la autorităţi, vreau să văd totul clar. Iată motivul acestei vizite nocturne.

— Ce drăguţ din partea dumneavoastră! Dar nici nu sunt foarte surprins. V-am auzit urlându-vă intenţia de a mă vedea, prin porta-voce, chiar azi, când iahtul

dumneavoastră l-a dublat pe *Honey Dew*.

— Nu-i nimic de râs! Conduita dumitale este scandaloasă. Pretind o explicaţie! Ce va să zică telegrama pe care mi-ai trimis-o, oferindu-mi spre cumpărare „drepturile dumitale” asupra supuşilor? Drept cine mă iei? Un tăinuitor de obiecte furate? Voi ruga guvernul egiptean să ceară extrădarea dumitale! Te avertizez, Cable, asta te aşteaptă.

— Dar e stupid, spuse Cable, râzând înfundat. De ce n-aţi cerut deja această extrădare? Aţi fost la Port-Said şi la Cairo să-l luaţi pe Gogonelli, pe care l-aţi adus aici. Pariez că pentru scarabeul pe care i l-am vândut, i-aţi dat o mie de lire mai mult decât mi-a dat el! Degetul meu mic mi-a zis asta şi multe alte lucruri! Dacă acest scarabeu face parte din obiectele furate, aşa cum pretindeţi, ştiţi tot atât de bine ca mine că l-aţi cumpărat în cunoştinţă de cauză: deci, sunteţi tăinuitor. Am fost buni prieteni timp de câţiva ani. E ceva de băut aici, dacă doreşti. Nu-ţi pot spune să te aşezi: peste tot sunt numai lăzi, după cum vezi…

— Idiotule! urlă Mayer. Ce copii sunteţi cu toţii! Gogonelii, arată-i domnului Cable scarabeul pe care i l-ai cumpărat.

— Am plăcerea să vă anunţ că îl port mereu la mine, replică vocea acidă a lui Gogonelli.

Cable scoase un grohăit surd:

— Ei bine, spuse el, vedeta vă aşteaptă jos: duceţi-vă să chemaţi poliţia.

— Vreau să-l văd pe Beam, răspunse Mayer. El a recurs la acest furt. Lui vreau să-i vorbesc şi nu altcuiva.

— Mă tem că va trebui să vă mulţumiţi cu mine, cum v-am mai spus, reluă Cable pe un ton suav. Apoi vocea îi deveni mai puternică şi aspră: În fine, ca să câştigăm timp, spuneţi-mi: doriţi pace, adică să vorbim „afaceri” sau război? Mie, mi-e totuna. Mai aveţi o şansă. Lăzile acestea

conţin cele mai minunate obiecte care s-au găsit vreodată în Egipt. Ele aparţin lui Beam şi soţiei sale.

— Am auzit vorbindu-se despre această doamnă, spuse Mayer, şi…

— Atunci, cu atât mai bine pentru dumneata, îi tăie vorba Cable. Dar, admiţând că aceste obiecte nu aparţin lui Beam, cui ar aparţine? Guvernului egiptean, muzeului din Cairo. În tot cazul, nu dumitale. V-ar aluneca printre degete ca şi cele şase sarcofage pe care le-aţi descoperit deja. Ar trebui să ne fiţi recunoscători, Mayer. Am făcut în contul vostru toată treaba penibilă, iar preţul pe care îl cerem pentru a ne despăgubi va fi perfect rezonabil.

Urmă o tăcere foarte lungă. Walter putea auzi respiraţia sacadată a celor doi interlocutori.

— În definitiv, ce-aţi găsit? întrebă deodată Mayer, schimbând tonul. S-ar putea să fie doar o grămadă de vechituri.

Walter deschise brusc uşa, ieşi şi o închise în urma lui. Mayer îl văzu, se dădu un pas înapoi şi spuse:

— Dar iată-l pe Beam!

— Da, spuse Walter. Fără să vreau, am auzit conversaţia cam dură care tocmai a avut loc. Trebuie să spun că nu te aşteptam atât de devreme, domnule Mayer. Altfel, m-aş fi pregătit să vă primesc ceva mai bine.

Celălalt îşi schimbă dintr-o dată expresia. Luă aerul afectat al copilului faţă de care n-ai avut o conduită tocmai potrivită. Ochii lui gri-albaştri păreau să solicite simpatia.

— La drept vorbind, Beam, spuse întinzând braţele şi agitându-şi mâinile, mă simt pierdut ca-ntr-o ceaţă. N-ai fost prea drăguţ cu mine. N-ai niciun fel de consideraţie pentru mine! Am cheltuit mii de lire pentru săpăturile de la Teba, v-am asigurat o situaţie bună dumitale şi lui Cable, v-am dat chiar posibilitatea de a vă realiza ambiţiile şi, de îndată ce găsiţi ceva interesant, o ştergeţi luând totul! Beam, te întreb, e corect?

Tăcu. Chipul lui inteligent tremura de furie, iar Walter credea că vede în Mayer cum gândurile i se agită în toate sensurile pentru a găsi cea mai bună linie de conduită. Cable dispăru în mod misterios. Gogonelli, cramponat de o ladă, cu ochii arzând în orbitele lor insondabile, cu capul pe jumătate înfundat în pălărie, era personificarea însăşi a dezastrului.

— Nu ştiu dacă cu dumneata trebuie să acţionez ca şi cu un om de afaceri, un criminal sau un prieten, reluă Mayer scoţând din buzunar un port-ţigaret din aur.

— Mă puteţi trata fără teamă ca prieten, spuse Walter cu un aer detaşat care-l impresionă pe celălalt. Consideră-l pe Cable drept omul de afaceri, însă nimeni aici nu este criminalul. Aveţi tot dreptul să cereţi o explicaţie. Iat-o: printr-un mister inexplicabil, am devenit posesorul unei mari comori. Ea nu-mi aparţine; este proprietatea unei doamne – a soţiei mele. Eu sunt împuternicitul său.

— Crezi că mă poţi face să cred asemenea baliverne, Beam? Sunt în toate facultăţile mele. Nu sunt idiot. Nu, într-adevăr…

— Bunul dumitale simţ nu-ţi va servi deloc să înţelegi ce vreau să spun. Aici e nevoie de o altfel de facultate. Am dat explicaţiile pe care le datoram, cinstit vorbind, şi ne oprim aici.

Walter avu un gest lent, dar categoric.

— Mă întreb cât ar valora explicaţiile dumitale în faţa justiţiei, spuse Mayer zâmbind.

— Puţine şanse să ajung acolo pentru aşa ceva, replică Walter, zâmbind la rândul lui.

Mayer ezită. Îşi muşcă buzele, privindu-l cu atenţie pe Walter; ridică apoi din umeri, îşi întoarse privirile şi se mulţumi să zâmbească din nou.

— Realmente, Beam, eşti un băiat ciudat!

Zâmbetul îi rămase pe buze, dar colţurile gurii i se

crispară. În clipa aceea uşa se deschise încet şi Isis apăru în prag. Îşi ţinea strâns o mână pe buze observându-l cu uimire pe Mayer. Ochii, deschişi enorm, păreau că văd fantome. Tocmai pe punctul de a-şi arunca ţigara, el se opri brusc văzând tânăra femeie, îi scăpă o exclamaţie involuntară. O dorinţă ca o flacără îi apăru în ochi, apoi se stăpâni şi întrebă:

— E soţia dumitale?

Schiţând un gest de prezentare oficială, Walter confirmă.

— Sunt încântat să vă cunosc, reluă Mayer, înclinându-se cu curtoazie. Regret că soţul dumneavoastră nu ne-a invitat la căsătorie. Isis făcu un gest din cap şi ezitând întinse mâna lui Mayer, privindu-l pe Walter cu mare îngrijorare. Câinele se apropie de ea şi rămase nemişcat, cu capul în jos.

— Desigur nu locuiţi aici? întrebă Mayer, căutând un subiect de conversaţie.

— Nu, suntem la Cartagina, la hotel Saint-Louis.

— Dacă aş fi ştiut unde sunteţi, nu mi-aş fi permis să sosesc la o asemenea oră, urmă el. Vă rog să mă scuzaţi. Sper să vă văd mâine. Îmi veţi permite atunci să mă explic mai bine. Va trebui să veniţi să cinaţi pe iahtul meu. Avem multe să ne spunem. Vă voi trimite vorbă.

Le ură noapte bună şi plecă brusc.

— Ei bine, zise Cable, revenind spre Walter şi Isis, cu mânecile cămăşii suflecate deasupra coatelor, când oţelul loveşte oţelul, trebuie neapărat să se producă o scânteie. Regret că au fost câteva strigăte, dar cred că aceşti pereţi au auzit şi mai multe. Mayer şi cu mine am fost totdeauna cu sabia scoasă pentru motive necunoscute... Acum, la treabă! Trebuie făcut inventarul lăzilor, Beam. Ţin neapărat ca dumneata să constaţi că sunt toate. Micul Clark are o listă completă. O să despachetăm. Tohery şi Hassan o să ne ajute.

— Haide, Cable, am toată încrederea în dumneata. Fă totul singur.

— Dar de aceea eşti aici, ca să constaţi că totul este în ordine, zise Cable, cu fălcile încleştate.

— Isis e obosită.

— Nu, nu sunt obosită.

— Bine. Atunci să-i dăm drumul.

Începură să verifice toate lăzile, notându-le pe listă şi controlându-le numărul. O disperare profundă puse stăpânire pe Walter la gândul că va fi obligat să vândă jumătate din aceste minunăţii. Deodată, căţeaua sări pe una din lăzi şi se culcă deasupra. Când Walter se apropie ca să-i noteze numărul, animalul se ridică, cu părul zbârlit, arătându-şi dinţii şi mârâind cu furie. După verificare, Walter descoperi că ea ascundea canopele care conţinuseră viscerele mumiei. O altă ladă se găsea în spate. Când Tohery şi Hassan vrură să o ridice, făcură un salt într-o parte. O cobra neagră se ridică pe capac, cu guşa umflată, cu gura deschisă, cu ochii în flăcări.

— Omoară-l! Omoară-l! Foarte rău şarpe! urlă Tohery.

— Nu-l atinge! îi strigă Walter.

Isis se aplecă repede spre animal şi-i întinse mâinile. Walter încercă să o oprească, dar ea îi scăpă, se apropie încet de cobră şi îi mângâie capul plat. Îi vorbi, pronunţând cuvinte armonioase, de neînţeles. Cu un gest aproape copilăresc, reptila se încolăci în jurul braţului întins. Hassan se aruncă pe jos şi sărută picioarele lui Isis. Charley Clark, nemişcat, cu gura căscată, îi privea cu lacrimi în ochi.

— Ce este în această ladă? întrebă Walter.

Cu o voce şţrangulată, Cable şopti, privind la Isis:

— Însemnul regal. Uraeus, sceptrul cu lotusul şi cheia vieţii reginei.

— Notează numărul ei, spuse Walter. Sub niciun pretext, nu va fi deschisă. Ea îmi aparţine. O voi lua cu

mine în Sud.

A doua zi de dimineaţă, unul din servitorii egipteni ai lui Mayer veni la Cartagina să aducă o invitaţie la cină la bordul lui *Hermes.* Isis şi Walter o acceptară.

În bazinul estic al portului, văzură două iahturi ingenios amarate unul de celălalt printr-o pasarelă. Vaporul lui Mayer, cu punţile lui de acaju, cu armăturile lui de nichel, cu saloane somptuoase, era tipul vaporului de plăcere al unui miliardar. Lângă el, *Wotan* se asemăna în mod curios cu o coajă de nucă pirateresc㠔. Prora îi era mult mai înaltă decât cea de pe *Hermes,* dar pupa se turtea precum coada unui răţoi. Era vechi, vopseaua era cojită, ştearsă de mare. Puntea superioară dispărea sub grămezile de corzi, de pânze de cort, de unelte de pescuit; de-a lungul bastingajului, pânzele erau fixate în jurul unui automobil model vechi. Marinarii, diavoli înalţi cu ochi albaştri, părul blond, piepturi late, se agitau să cureţe şi să repare materialul uzat şi rupt. De pe chei, Isis şi Walter îi auzeau râzând şi cântând un cântec popular din ţările Nordului îngheţat. Beau bere şi se zbenguiau ca nişte copii. Căldura Sudului ardea pântecele acestor tineri descendenţi ai goţilor şi vandalilor.

Cu toate că *Hermes* semăna cu toate celelalte nave, Isis şi Walter avură foarte repede sentimentul că aceasta era învăluită în mister. Marinarii, omuleţi foarte bruneţi, cu nas coroiat şi ochi lucitori, se retraseră imediat, cu feţe inexpresive, în momentul în care vizitatorii se apropiară; apărură în schimb tineri egipteni cu umeri largi, trăsături imobile, îmbrăcaţi în mătăsuri strălucitoare, unduitoare, care salutară respectuos, ascunzându-şi privirile; un mic valet de cameră chinez, în alb, dispăru, la apropierea lor, într-o altă cameră. Îl auziră pe un albanez înalt, osos, care îi introduse în salon, dând ordin negrului uriaş de a dispare. Acesta din urmă stătea întâmplător sprijinit în coate pe bastingaj, ocupat să scuipe în apă pentru a face

cercuri. Trecând pe lângă hublourile de pe *Wotan,* care erau deschise, vizitatorii întrezăriră, pentru câteva clipe, o femeie roşcată încântătoare cu umeri admirabili. Era furioasă. În faţa ei se afla un marinar foarte tânăr, cu faţa roşie; brusc îl pălmui, golind cu toată viteza un pocal de cuvinte germane, aspre şi brutale. Walter făcu o grimasă; Isis îi strânse braţul stăpânindu-şi râsul.

Masa era aranjată pentru patru persoane sub un cort violet, într-un fel de grădină de iarnă. Îl zăriră pe Mayer aşezat într-un balansoar. Văzându-i sosind sări imediat în picioare.

— Hello! Ce mai faceţi?

Înaintă spre ei, se aplecă mult pentru a atinge cu buzele mâna lui Isis. Cordialitatea sa, extrema amabilitate îl uimiră pe Walter. Totodată nu putu să nu remarce în ochii lui întunecaţi o lumină stranie. Şi o văzu pe Isis retrăgându-şi rapid mâna, apoi privind în depărtare, în neant, ca şi când ar fi căutat să-şi readucă în memorie amintiri. O auzi şoptind:

— Cine este acest om?

O teroare veche de mii de ani părea că o invadează pentru a o tortura. Se pierdu în trecutul îndepărtat. Apoi, dintr-odată, îşi reveni, se reîntoarse şi-i zâmbi lui Walter.

Mayer îi invită să facă câţiva paşi pe punte. Cu degetele lui fine, îngrijite, acoperite de inele, le arăta diverse puncte de pe linia portului, câmpiile, munţii care se pierdeau în întuneric. Cineva mergea de-a lungul lui *Wotan.* Un tânăr blond, uriaş era tolănit pe catargul din faţă, cu picioarele atârnate. În lumina apusului de soare, citea atent un ziar.

Isis ridică braţele, inelele sale de aur zornăiră. Îl prinse pe Walter:

— Aş fi zis că eşti tu, spuse ea. Priveşte-l!

— Că sunt eu? Dar nu-i semăn deloc!

— Ba da, insistă ea, cu sprâncenele încruntate,

fixându-l cu atenţie pe tânărul vandal căruia nu-i păsa de ei şi se scărpina liniştit.

Mayer avea un zâmbet suav:

— Cine ştie? zise el. Are afinităţi ciudate. Ce ştim noi? Suntem toţi presupuşi descendenţi din Adam.

Începu să râdă.

— Am ca vecini echipajul germano-scandinav de pe *Wotan.* Iahtul aparţine unei vechi prietene, prinţesa Augusta de Gothland. O veţi vedea la cină. E puţin excentrică şi câteodată îi face pe oameni s-o aştepte. O cunosc de cel puţin zece ani. E deosebit de inteligentă, foarte cultivată, excelentă muziciană, sculptează, pictează. Nu ştiu ce nu face! Are o vitalitate fantastică. Am văzut-o căţărându-se pe catargele vaporului său şi muncind alături de mateloţii săi. Biata femeie şi-a pierdut în timpul războiului soţul şi o mare parte din avere. Aproape nu avea din ce trăi când am întâlnit-o la Stockholm; i-am dat câteva sfaturi financiare şi, vedeţi (Mayer întinse mâinile), a putut foarte frumos să-şi recupereze vechiul vapor al familiei. Îi spun mereu că arată ca o navă pirateresc de demult, dar ea e foarte mândră de el. Zice că preferă un vapor cu pânze, dar adevăratul motiv al preferinţei sale este că vântul este ieftin, în timp ce cărbunele costă scump.

— De ce a venit aici cu dumneata? întrebă Walter.

Mayer ridică din umeri privind într-o parte.

— Oriunde mă întâlneşte, se cramponează de mine. De data asta, am întâlnit-o absolut din întâmplare.

Îşi înfundă mâinile în buzunare ca pentru a le prinde acolo. Ştia că gesticula prea mult şi detesta această manie. Apoi continuă:

— Când eram la Port-Said, acum câteva zile, ea a sosit din Indii şi a venit să-şi ancoreze epava aia umblătoare lângă mine. Urcând pe punte, nu-mi venea să cred ochilor. Ea se grăbi să-mi ureze bun venit într-o salopetă plină de vopsea. Mi-a strigat (are o voce

fermecătoare): „Hello, Alec! Eşti exact omul care-mi trebuie! Sunt pe drojdie, aproape pe drojdie: drepturile de trecere prin canalul de Suez m-au costat ultimii mei bani! Trimite-mi o mie de lire pentru început, ce zici? Şi, cum sunt un om îndatoritor, i-am trimis banii. Am crezut atunci că va pleca. I-am spus că vântul e bun; mi-a răspuns că ştia tot ce se putea şti în materie de vânt. I-am spus că am nişte treburi misterioase care mă reţineau, care aveau legătură cu săpăturile pe care eu le conduceam în Egiptul de Sus şi care mă obligau să plec spre Tunis… Da, am spus asta! Atunci, mi-a declarat: Vin cu dumneata! Şi, iat-o!

Întorcându-se, Walter şi Isis văzură o femeie înaltă, subţire care se apropia de ei, urmată de un matelot care purta un mantou de hermină destul de uzat. Avea un păr de un roşu închis aruncat spre spate în ondulaţii mari naturale. Ochii cu iris violet erau uşor traşi spre tâmple. Un nas frumos, drept, se detaşa net pe profilul său, iar gura, destul de mare, arătând nişte dinţi albi şi regulaţi, avea un zâmbet pe jumătate batjocoritor. Gâtul, lung şi subţire, i se aşeza pe umerii rotunzi şi albi. Spatele îngust îi fremăta sub jocul muşchilor supli. Avea braţele lungi şi rotunjite, mâini mari şi agile. Rochia ei de lamé de un ruginiu închis, decoltată, îi dădea aerul unei nimfe în culoarea tomnatică a viţei-de-vie. Ochii ironici şi curioşi îl fixau pe Walter.

La masă, tânărul bărbat îi examină mâinile, mereu agitate. Mâncând caviar, toată lumea discută nimicuri. Prinţesa n-o scăpă din ochi pe Isis.

— Ce bine se îmbracă soţia dumitale! spuse ea lui Walter. Este încântătoare! Ia seama ca Mayer să nu se îndrăgostească de ea, este sensibil la acest gen de femeie, adăugă ea mai încet, cu un zâmbet.

Walter, incapabil să-şi disimuleze stupefacţia, privi ceafa şi umerii albi ai vecinei sale. Văzu că ochii i se micşorează şi se fixează pe scarabeul regal pe care el îl purta pe degetul arătător.

— Ştii, spuse ea, eu pătrund repede caracterele şi cred că soţia dumitale are o voinţă de granit. Vocea i se schimbă şi adăugă: M-aş teme s-o ofensez.

Isis se întoarse spre prinţesă. Această voce muzicală o uimea. Micul Uraeus de aur şi email albastru, pe care o panglică albastru închis îl fixa în jurul frunţii, oscila. După câteva clipe, îşi îndreptă din nou atenţia spre Mayer. Profilul i se detaşa clar pe vălul alb care îi plutea în jurul capului; te făcea să te gândeşti la un basorelief egiptean din epoca clasică. Panglica albastră îi desena urechile. La loburile lor atârnau pandantive din email şi aur care se agitau ca nişte clopoţei. Purta o rochie de mătase fină brodată cu fir de aur, ajustată stins pe umeri şi piept. La gât avea un colier lung din pietre verzi şi albastre, prinse într-un delicat filigran de aur. Mayer îi povestea, cu o voce mângâietoare, cum l-a cunoscut pe Walter în Egipt, şi ciudata aventură a tânărului în cea de-a Treia Piramidă. Isis îl asculta, privindu-l atent, iar frumuseţea ochilor aceia, în acea noapte, era extraordinară. Umbre uşoare păreau să-i învăluie, iar în adâncul lor ardea toată înflăcărarea unei femei tinere îndrăgostită nebuneşte şi care descoperea deliciile dragostei. Freamătul delicat al nărilor şi buzelor sale, prospeţimea tenului său, ţinuta foarte dreaptă, aproape prea rigidă, făceau din ea o creatură din altă lume, dintr-o lume mai voluptuoasă, mai frumoasă, mai intimă decât a noastră. Prinţesa Augusta era absorbită în contemplarea ciudatei creaturi. Ochii lui Mayer luceau ca şi rubinele şi diamantele de pe nasturii cămăşii sale.

— Se pare că aţi avut aventuri ciudate în Egipt! şopti prinţesa vecinului său, ascultând cum fusese salvat tânărul pierdut în piramidă.

— Doamnă, această lume este plină de lucruri ciudate.

Ea îl fixă în ochi cu răceală:

— Alec mi-a vorbit mult de dumneata… Ea ezită, apoi

continuă: Mi se pare că te cunosc: mă întreb dacă e adevărat. Bărbaţii se înşeală mai des în aprecierile lor decât noi femeile. Dar sper că mă vei lăsa să văd şi eu comorile voastre.

Walter consimţi din cap. Ea bău o cupă de şampanie continuând să-l privească, apoi puse paharul jos.

— Sunt nerăbdătoare să le văd! Din copilărie am adorat obiectele egiptene.

În ochii ei de un violet închis, o duritate superioară se amesteca cu senzualitatea arzătoare a tinereţii care se stinge. Albeaţa pielii sale, părul ca o flacără roşie; notele muzicale pline ale vocii sale trezea în Walter gânduri pe care le ura. Prezenţa ei îi părea o intruziune, o injurie la adresa sentimentelor pe care i le inspira Isis. I se prea că descifrează tot caracterul acestei femei şi se întoarse.

Cobora noaptea. Lanternele japoneze rămâneau nemişcate în aerul greu şi, printre frânghii, Walter putea vedea stelele. Osiris, aproape de masă, sufla într-un foc de cărbuni ca să prepare cafeaua. Părea să fie în centrul unui mare mister. Îi era teamă. Prinţesa nu-i mai vorbea. Reîncepuse s-o observe pe Isis. Bea nervoasă şampanie. Pe pomeţi îi apărură pete roşii. Mayer băuse şi el mult. Ochii lui Isis se fixase pe coşul cel mare cu struguri, piersici şi portocale care tocmai fusese adus ceremonios şi depus pe un platou mare de aur şlefuit ca o oglindă.

Mayer deveni roşu. Ochii i se îngustară şi-şi schimbară forma. Îşi introduse un monoclu în orbita dreaptă, ceea ce, ridicându-i sprânceana neagră şi aplatizându-i pleoapa, îi dădea vag aerul unui câine bolnav. Rămase imobil, fixând gâtul lui Isis ca şi când ar fi vrut să-l muşte.

— Trebuie neapărat să văd colierul dumneavoastră de aproape, spuse el.

Se ridică şi se înclină. Ochii lui devorau colierul regal şi încercau să pătrundă prin răscroiala rochiei de mătase albă.

— Este minunat, minunat! murmură el reaşezându-se, rotindu-şi ochii ca un om ameţit de băutură.

Isis îl privi pe Walter cu uimire. El nu se mişca, jucându-se cu un cuţit de desert din aur. Un zâmbet misterios, asemeni celui lui Kefren, constructorul de piramide, îi rătăcea pe buze. Mintal, era pe punctul de a-l asasina pe Mayer.

— Lasă aerul ăsta sinistru, spuse Mayer aplecându-se spre el. Ar trebui să fii mândru de tânăra dumitale soţie: e fermecătoare!

— Ei, hai, Alec! exclamă prinţesa.

Era un fel de reproş în vocea ei.

— Dar, ce-am făcut? întrebă Mayer, disimulându-şi prost iritarea. Ah, iată-vă pe toţi! adăugă el cu dispreţ. Sunt aici pe iahtul meu. Oare nu valorez cât toţi regii lumii? Nu valorez mai mult? Oricum, sunt independent. Nimeni nu mă poate imita. Sunt tare ca oţelul. Pentru ce iaş iubi sau plânge pe oameni? Viaţa înseamnă război!

Îşi examină cu atenţie oaspeţii, pe rând.

— Războiul! Şi am fost atacat. Dumneata m-ai atacat! Priveşte minunatul colier al soţiei dumitale!

Întinse mâna ca pentru a-l apuca.

— Va trebui să plătesc eu? Da, ei bine, contaţi pe mine! Voi plăti. Mayer evreul, va scuipa un milion de lire şi mai mult, în această afacere, în timp ce Ramses Faraonul va primi de la evreu aceste comori pe nimic! Mă înţelegeţi? Probabil că nu! Dar iată cum văd eu problema, în orice caz. Şi tot aşa o faceţi şi voi, dumneata şi Cable. Mă urmăriţi?

Se aplecă, scoase o sticlă de şampanie din găleata cu gheaţă şi reumplu cupele. Apoi îşi ridică paharul.

— Pentru soţia lui Beam! Ea seamănă cu reginele vechiului Egipt. Pentru Nefertiti, Titisheri, Nitocris şi întreaga rasă regală!

Îşi goli cupa dintr-o sorbitură. Brusc, îi apărură

lacrimi în ochi. Una îi căzu pe reverul de mătase al smoking-ului său. Aruncă paharul care în cădere se sparse şi începu să-şi legene corpul înainte şi-napoi.

— Oi, oi! gemu el dureros. Iată-l pe Mayer evreul, idiotul, care plânge şi-şi smulge părul! Nu-i este ruşine de el! Îşi aminteşte tot ce i s-a întâmplat în viaţă, cum s-a târât înainte de a câştiga prima sa monedă de aur, cum a luptat, de câte ori a dormit afară, la Bagdad, la Damasc, la Salonic, la Atena, la Cairo. Eu care-am fost atât de hulit, de alungat!

Brusc redeveni de piatră, iar tonul plângăreţ dispăru. Îşi ridică din nou capul şi îşi întinse părul.

— Iată-l pe celălalt Mayer, zise el încet. A intrat în micul cerşetor evreu care visa în Egipt. Aceştia doi au devenit un singur om, un singur trup, un singur suflet. Iar acesta a câştigat milioane…

Lovi în masă cu pumnul.

— Şi fiecare milion a făcut pui! Precum cobaii! Şi ce vrea fiecare de la mine? Milioane, iar milioane! Cine ştie dacă vi le voi da?

Izbucni într-un râs furios.

— Calmează-te, îi spuse prinţesa cu răceală. Aminteşte-ţi că suntem invitaţii dumitale.

— Desigur, sunteţi! urlă el. Şi ce dacă? Nu pot să spun ce-mi place? În definitiv, nu suntem nişte străini! Dacă nu vă pot spune vouă ce gândesc, cui să-i spun? Marinarilor mei?

Prinţesa îşi muşcă buzele şi se ridică.

— Nu doriţi să-mi vizitaţi vaporul? întrebă ea pe un ton calm pe cei doi tineri. El are nevoie de odihnă.

Se ridicară s-o urmeze.

— Întorceţi-vă la cafea! le strigă Mayer.

Trecură pe *Wotan* pe o pasarelă micuţă. Walter fusese profund rănit de ieşirea lui Mayer, dar se stăpânea şi, luând-o pe Isis de braţ, se forţă să pară vesel. Vedea că

ea nu se simţea bine. Ochii îi erau plini de o îngrijorare teribilă.

— Nu trebuie luat în serios, spuse prinţesa. Îl cunosc de mulţi ani. Are astfel de crize atunci când bea prea mult. Şi, în definitiv, suntem în Africa, aici! Toate astea n-au nicio importanţă.

Ridică o draperie grea roşie şi, la piciorul unei scări, pătrunseră într-un salon mare. Te-ai fi crezut în bârlogul unei căpetenii de piraţi. Tablouri vechi pe pereţi, divane garnisite cu şaluri indiene şi chinezeşti, arme, capete din marmură, statuete greceşti, scaune florentine sau veneţiene, acoperite de damascuri, mese sculptate şi un şemineu mare, unde pe un trepied de fontă se afla un ceainic mare, imens de aramă, a cărui prezenţă te făcea să tremuri, în luna august! Vazele erau pline cu flori şi o masă mare era plină de scrisori, cărţi şi ziare. Era locuinţa unde prinţesa îşi petrecea cu plăcere luni întregi, într-o singurătate pe care o popula trecutul. Sună. Un matelot înalt herculean, cu chip pueril, îşi făcu apariţia. Era cel pe care Walter îl zărise prin hublou. Tânărul o văzu pe prinţesă privindu-l cu un aer blând şi paşnic, plin de gânduri secrete.

— Siegurt, îi ordonă ea în germană, adu cocteilurile. Zâmbetul care juca în ochii prinţesei înveseli expresia posomorâtă a matelotului. Salută foarte rigid şi ieşi.

— Pot să vă arăt camera mea, doamnă Beam? continuă Augusta. Sper că soţul dumneavoastră ne va putea aştepta un moment.

O luă pe Isis de braţ, ridică o nouă draperie şi deschise o uşă. Înainte să dispară, timp de o clipă îl fixă pe Walter drept în ochi, apoi închise la loc uşa batantă. El rămase sprijinit de colţul mesei, pe jumătate aşezat, legănându-şi nervos piciorul. Se gândea la comorile sale, pe care le păzea Cable. Gândul că trebuia să i le vândă lui Mayer îl făcea să sufere fizic.

— E ruşinos, ruşinos! şopti el. De ce oare el şi cu Isis

nu se găseau la mii de leghe depărtare de acele vapoare cuplate şi de proprietarii lor?

Uşa se deschise şi cele două femei reveniră. Ochii Iui Isis aveau o expresie întunecată şi speriată. Se duse spre Walter şi-i prinse braţul. Augusta îi conduse pe punte, le arătă vaporul, apoi reveni curând spre *Hermes*.

— Sper că domnul Mayer este calm acum! zise ea.

Îl regăsiră instalat acolo unde îl lăsaseră.

— Vi s-a răcit cafeaua, spuse el. Eu am băut-o pe-a mea. Vă cer scuze. Osiris! Încălzeşte cafeaua!

— Rămânem lângă dumneata, dacă te porţi cum se cuvine, spuse prinţesa, ca şi când ar fi vorbit unui copil.

Îşi întoarse privirea şi-şi încruntă sprâncenele: părea că se plictiseşte peste măsură. Walter simţi că face un efort. Abia îndrăznea să se gândească ce s-ar fi întânnplat dacă Isis n-ar fi fost acolo: ceva teribil, probabil. Un lucru rămânea sigur: prinţesa trebuie că avea motive foarte puternice ca să trăiască într-o astfel de intimitate cu Mayer care părea să aibă pentru ea un dispreţ total. Walter îşi aminti de lipsa de tact cu care evreul vorbise despre încurcăturile financiare ale vecinei sale de iaht. Făcuse o etalare completă a puterii sale. Tânărul hotărî să rămână strict în planul afacerilor şi să evite orice alt raport, atât cât va putea, fără să-şi facă duşmani.

— Noi trebuie să ne întoarcem la Cartagina, spuse el deodată.

Mayer nu se mişcă. Înfundat în fotoliul său, cu mâinile în buzunare, privea masa cu un aer ameninţător.

— Foarte bine, plecaţi, zise ridicând din umeri. Eu n-o să vă reţin.

— Nu credeţi că sunteţi cam prea grosolan? întrebă Walter.

— Oh! Sunteţi toţi aşa de susceptibili!

— Suntem mai ales uimiţi.

— Foarte bine, plecaţi! Ştergeţi-o! Duceţi-vă la

culcare! Vom sta de vorbă mâine!

— Ei bine… bună seara şi… mulţumesc pentru această fermecătoare seară, replică Walter. Vino, Isis!

Prinţesa Augusta îi însoţi la ieşire, dar Mayer nu se mişcă.

Automobilul îi readuse de-a lungul câmpiei Marsa; Isis se strânse lângă Walter. El îi vorbi despre Mayer:

— Evident, era furios, pentru un motiv sau altul. Ai remarcat că a devenit din ce în ce mai ciudat pe măsură ce timpul trecea? Nu era beat. Băuse mult, dar nu era beat. Mi se părea că avea să-i scape un cuvânt teribil. Nu pot să-ţi spun în ce măsură m-a indignat felul în care te privea. L-aş fi omorât cu plăcere.

Isis nu se mişca. Îşi ridică în sfârşit ochii.

— Şi femeia aceea? întrebă ea pe un ton dur.

— Ce femeie? Reproşul din vocea lui Isis îl uimea.

Ea schiţă un zâmbet obosit, un zâmbet mai bătrân decât ea. Walter simţi că reînvia în ea o experienţă trecută dureroasă. Fu mirat şi speriat.

— Nu-i frumoasă? continuă Isis.

Vocea îi era bănuitoare, dar Walter nu vru să mintă.

— Da, este frumoasă, dar de ce îmi atragi atenţia? Ea nu înseamnă nimic pentru noi. De ce ne-ar putea interesa, pe tine sau pe mine?

Zâmbetul ei păli. Se îndreptă şi-i întinse buzele lui Walter. Acest sărut îl surprinse: i se părea că tânăra femeie îi transmite temerile ei.

— Isis, Isis! făcu cu o voce rugătoare.

— Trebuie să plecăm foarte departe de aici şi cât mai curând!

A doua zi dimineaţă, Mayer sosi foarte devreme la Cartagina să-l vadă pe Walter.

— Acum, zise el, să stabilim un program. Ce facem

azi? Ar trebui să ne întâlnim pe iahtul meu după-amiază, dumneata şi cu mine. Poate-ai putea transporta câteva lăzi în dimineaţa asta şi le-am desface. O să-l însărcinez pe Gogonelli. El cunoaşte mai bine valoarea antichităţilor decât un om de lume.

— Prefer să se ocupe Cable de asta, spuse Walter, iar eu am de rezolvat nişte treburi foarte importante.

— Care anume?

Walter dădu din umeri. Mayer îi puse mâna pe braţ:

— Nu, nu te zbârli, Beam. Nu prea eram în apele mele, ieri seară, admit, dar aveam motive: Nu putem fi întotdeauna îngeri. Eşti bărbat şi trebuie să mă înţelegi.

— Să uităm asta.

— Foarte bine!

Mayer se aşează jos, pe terasă, întinzându-şi picioarele.

— Câteodată, zise el ducându-şi mâna la gât, viaţa mă prinde de aici. Aşa, brusc. Atunci, bănuiesc pe toată lumea… Oricum, acum a trecut. Veniţi să luaţi masa cu mine diseară şi, veţi vedea, totul va fi bine.

Privi marea şi zâmbi.

— Prinţesa Augusta mi-a spus că va face azi o vizită lui Isis. Trebuie să meargă la Cartagina ca să picteze. Diseară, după cină, ar trebui să vizităm oraşul cu toţii. Sunt sigur că lui Isis i-ar plăcea să vadă curiozităţile locale şi ţin să-i ofer un cadou frumos ca să-mi ierte purtarea de ieri seară.

Tonul lui Mayer era calm: părea că vorbeşte doar pentru el, iar Walter nu ştia ce să răspundă. Totul părea aşa de firesc, încât nu vedea cum îl putea refuza şi anula acest program. Înainte să poată vorbi, Mayer îl privi cu un aer prietenos şi adăugă:

— Şi bani, Beam? Ai nevoie să-ţi avansez ceva? Cât?

Walter făcu un gest de refuz. Avea nevoie de bani, de o sumă mare ca să-şi plătească datoriile, căci îşi cheltuise

tot capitalul său. Isis şi cu el nu mai aveau decât câteva sute de franci. Cable la fel. Răspunse totuşi:

— Nu, mulţumesc!

Mayer nu se lăsă dus de aerul senin şi liniştit pe care Walter îl afişa. Ghicea vag că era vorba de ceva în neregulă.

— E poate o prostie din partea mea să pun o astfel de întrebare, zise el cu un zâmbet şiret. Colierul pe care Isis îl purta ieri seară trebuie să valoreze o mică avere.

Părea că visează, ca un om pierdut într-un labirint de viziuni interioare. Câteva clipe, avu aerul că a uitat cu totul prezenţa lui Walter. Apoi, brusc, îşi regăsi întreaga vivacitate.

— În sfârşit, oricum, trebuie să accepţi. Cable mi-a scris deja. El vrea cincizeci de mii de lire imediat, ca să-mi cedeze primele lăzi din colecţie – cel mai puţin interesante. E o idee prostească: nu cumpăr decât în cunoştinţă de cauză.

Făcu câţiva paşi în lung şi-n lat.

— Dumneata i-ai spus lui Cable să facă o astfel de scrisoare sau e ideea lui?

— Nu i-am dat încă instrucţiuni, explică Walter. Îi dau mână liberă. Nu mă descurc în afaceri, el, din contră, se pricepe.

— Oh, crezi? exclamă Mayer. Nu am de gând să mă las jumulit. Oricum, Walter, măcar dumneata ar trebui să fi rezonabil, dacă nu e Cable. Vom vedea mai întâi lăzile când vor fi despachetate şi vom sta de vorbă după aceea.

Walter se temea să stea prea mult în preajma lui Mayer şi nu ţinea deloc s-o revadă pe Augusta. Ceea ce-şi dorea era câmpul liber, pacea, singurătatea cu Isis, viaţa în Sud şi răgaz să-şi studieze papirusul.

— Ceea ce vă cer, spuse el, este o sumă suficientă pentru a-mi permite să trăiesc convenabil şi să mă consacru arheologiei fără să scormonesc deşerturile ca să

găsesc trupurile celor vechi.

— Bine… Şi cine va face catalogul, dacă nu dumneata? Ce înţelege Cable din vechiul Egipt? El este inspector la ape! Ar face mai bine să meargă să sape canale în ţara lui: ar fi mai util!

— A muncit doi ani la săpături, îl întrerupse Walter.

— Nu poate face un catalog! Mayer ridică din umeri.

Walter se impacientă.

— Bine. Îl voi ajuta.

Avu deodată intuiţia că Mayer îşi dorea în secret să câştige timp. De ce? De ce voia să-i încredinţeze lui întreaga sarcină şi să-l îndepărteze pe Cable? Apoi se gândi la prinţesă, care îi ceruse să vadă colecţia. De ce nu-i adresase rugămintea lui Mayer? Walter avu senzaţia că aceşti doi străini încercau să se introducă în cercul vieţii sale private prin uşi secrete. Ei nu erau din tagma sa. Aparţineau unei lumi diferite, o lume de lux, a insolenţei, a ostentaţiei, a scenariului, a obrăzniciei. Nu avea încredere în Mayer. Ochii luminoşi, aproape copilăroşi ai bărbatului, nu reuşeau să-i disimuleze suficient sufletul de petrecăreţ. Cât priveşte prinţesa! Ce s-ar întâmpla dacă Isis ar suferi influenţa acestei femei din lumea rapace? Numai gândul şi îl tulbura pe Walter. Se temea de aceşti doi străini fizic şi moral. Isis era pentru el copilul superb al unei alte lumi. Ea începea abia să se trezească la viaţă, după un somn lung.

— Când urmează să vină prinţesa? întrebă el deodată.

Mayer îşi fixă asupra lui ochii de bazilic.

— Nu mi-a spus.

— După-amiază?

— De ce?

— Presupun, dacă vrea să picteze: din cauza luminii.

— Pictează foarte bine. Ar trebui s-o convingi să-i facă portretul lui Isis. Ar face-o cu viteza fulgerului: are o

nevoie teribilă de bani!

— Cere foarte scump?

— Sunt oameni care-i plătesc sume nebuneşti, din pur snobism. Dar, o să-ţi spun! Fă-o să-i facă portretul lui Isis, iar eu mă însărcinez de rest. Ce părere ai?

Privirea pătrunzătoare şi rece a lui Mayer relevă tânărului gândul său profund: «Nu vă voi lăsa înainte de a avea întreaga pradă.»

Walter se sprijini de balustradă, contemplând marea. Dorinţa de a lupta puse stăpânire pe el. Câteva clipe mai târziu, întoarse capul spre Mayer, fără a-şi mişca şi corpul.

— Am să-i spun lui Cable să-şi anuleze scrisoarea, spuse el cu un surâs fermectător. Vom instala chiar de mâine un laborator şi, îndată ce va fi gata, vom despacheta în faţa dumitale. Gogonelli va putea să se instaleze pe un covor ca să privească, dacă asta îl amuză, dar nu văd necesitatea introducerii acestei ciuperci otrăvitoare. Nu vă îndoiţi de competenţa mea în materie de egiptologie, presupun? În consecinţă, voi fixa eu însumi preţurile.

Mayer luă o ţigară.

Se scurseseră două săptămâni. Spre sfârşitul zilei, într-o după-amiază, o şalupă urca pe lacul Tunis. Isis arăta nişte flamingo roz care se scăldau aproape de malurile lagunei răsucindu-şi gâtul. Zgomotul vaporului făcu un cârd de gâşte sălbatice să-şi ia zborul. Dând din aripile lor mari, zburară razant cu firul apei până în momentul în care putură să-şi ia avânt.

Walter, aşezat în spate, privea urma lăsată de vas. De câte ori făcuse acest traseu! În fiecare zi, dusese acasă comori împreună cu Mayer. În prezent, i se părea imposibil să se elibereze de acest om. Oh, de-ar putea o singură zi să fie singur cu Isis! O zi în care să nu aibă de-a face cu Mayer sau cu prinţesa! Întorcându-se, îl văzu contemplând laguna prin binoclu. Augusta era aşezată lângă Isis, la

umbra unei umbrele japoneze. Vorbea. Nu înceta niciodată să vorbească! Walter suferea văzând-o că-i făcea confidenţe lui Isis. Prinţesa trăia în mijlocul unei serii neîntrerupte de scandaluri; ea poseda tot soiul de vicii rafinate. Cel mai viu interes, în viaţa sa, îl purta dragostei; nu se ascundea. Vocea ei blândă deplângea fară încetare slăbiciunea sa, singurătatea sa, cruzimea lumii. Găsise chiar mijloacele cele mai subtile pentru a-l face pe Walter să-i înţeleagă suferinţele. Unele din aceste confidenţe fuseseră pentru tânărul bărbat adevărate muşcături. Mai încerca oare să-i citească gândurile? Vorbea adesea de măiestria ei în acest gen de ocupaţii. Pretindea că învăţase această ştiinţă în Indii.

— Iată o veche fortăreaţă spaniolă, cea de colo. Pare a fi foarte interesantă, zise Mayer. Tare aş vrea să merg într-acolo. Ce-ai zice dacă aş lua pe Isis, în timp ce dumneata îi vei arăta prinţesei comorile? Încep să fiu saturat de egiptologie şi mi-ar plăcea să-i povestesc lui Isis ce ştiu despre acest ţinut.

Se plantă în faţa lui Isis şi, ridicându-şi respectuos pălăria din panama, o întrebă:

— Vreţi să veniţi?

Ea privi cu un aer languros celălalt mal al lagunei. Ochii ei căutară pe cei ai lui Walter pentru a-i cere sfatul, apoi surâse şi acceptă cu o mişcare a capului.

Vasul se opri aproape de vechea magherniţă. Cable deschise uşa şi o reţinu cu piciorul. Prinţesa şi Walter coborâră. Cable ridică piciorul şi şalupa întoarse, apoi plecă sforăind surd în lagună. Walter îl văzu pe Mayer aşezându-se lângă Isis.

„N-ar fi trebuit s-o las să plece cu el, gândi el, chiar cu riscul de a părea gelos şi de a mă face ridicol!”

Cable, ridicându-şi imperceptibil vechea sa cască murdară mormăi un vag:

— Intraţi!

Prinţesa făcu o strâmbătură spre Walter şi îl urmă pe Cable în odaia de la primul etaj. Se demolase un perete despărţitor şi se lărgise fereastra. Comorile lui Nitocris zăceau pe mese lungi şi în coşuri. Pe fiecare era fixată o etichetă atârnată de o sforicică.

— Mi-am petrecut toată ziua numerotând şi etichetând aceste obiecte, zise Cable. Acum, mă duc să mă odihnesc. Oricum, nimic din ce-ar putea fi util istoriei lumii nu va fi pierdut.

Pronunţând aceste cuvinte cu un profund dispreţ, se răsuci pe călcâie şi ieşi.

— Ce bogăţii imense, spuse prinţesa, ce minunăţii!

Urmă un moment de tăcere profundă.

— Ce este acest miros înţepător? întrebă ea, mişcându-şi nările.

— Lacul. (Duritatea propriei sale voci uimi pe Walter). Îl folosim mult pentru a proteja obiectele. Asta explică mirosul, dar nu este dăunător sănătăţii.

Ea se simţi pradă unui fel de uimire. Nemişcată, îşi lăsă ochii să rătăcească de la o coroană din Egiptul de Jos la o oglindă de aur şlefuit încrustată cu pietre şi apoi la o bărcuţă lunară din fildeş sculptat. Părea fascinată.

— Ce este aceasta? întrebă deodată, aplecându-se brusc deasupra unui platou acoperit de bijuterii. Luă un pumn. Ce minunăţie! E încântător! Soţia dumitale nu le poartă?

— Ba da, a purtat câteva, dar nu-mi prea place s-o văd punându-şi-le.

— Dar de ce? Nu bănuiam! E o surpriză! Oh, lucrurile acestea admirabile! Ei, dumneata, domnule Beam, o să le vinzi acestui om?

Walter tresări.

Ea încercă să-şi îndulcească vocea, pentru a atenua impresia cauzată de vorbele sale.

— E singurul din tagma lui care-mi place cu adevărat.

Walter nu spunea nimic. Privea vag în jurul lui, necăjit, înspăimântat, aproape torturat.

— Cât valorează aceste comori? întrebă ea.

Vocea îşi reluase întreaga duioşie obişnuită.

— Nu am stabilit încă precis.

— Presupun că milioane. Ce fericiţi veţi fi, cu toate milioanele astea!

Se duse către una din mese şi examină o pereche de cercei.

— Cred că o mulţime de femei ar da orice ca să-i aibă, zise ea, luându-i în mână. Oh, merg admirabil cu nuanţa părului meu! Albastru turcoaz şi roşu închis! Uită-te! Ah! Am uitat că dumitale nu-ţi place părul meu!

— N-am spus niciodată acest lucru! exclamă Walter.

— Nu, dar o ştiu. Ştiu că-ţi place părul negru, buclat, strălucitor şi rebel… Ştiu… Oh! Priveşte aceşti cercei! Nu-i aşa că-mi vin adorabil?

Îi ţinea lângă lobul urechilor şi turcoazele atârnau de-a lungul gâtului său ca nişte picături mari.

— Vinde-mi-le, te rog. Îţi voi plăti oricât. Nu sunt bogată, ştii. Aş vrea să fiu! M-ai vedea în altă lumină.

Walter se gândi la drepturile pentru Canalul de Suez care-i epuizase ultimele resurse. Zâmbi şi luă cerceii în mână. Îi privi cu atenţie în lumină, ezitând. O stranie şi iraţională milă pentru prinţesa Augusta îi străpunse inima. La urma urmei, nu era decât o femeie, o femeie singură, în ciuda tuturor aventurilor sale.

— Vreţi să-mi faceţi plăcerea să le acceptaţi ca pe un cadou? spuse el. Vă rog, numai, să nu-i purtaţi acum.

— De ce?

Ochii ei violeţi păreau şi mai întunecaţi. Sângele bătea într-un ritm mai rapid în arterele de pe gâtul ei alb. Ea îi luă o clipă mâna, apoi prinse bijuteria.

— De ce nu-i pot purta? Isis ar fi geloasă?

— Nu, bineînţeles! Simţi că-i va vorbi de Isis şi

continuă numaidecât: Tot ce vedeţi aici provine dintr-un mormânt. Şi stă scris că nenorocirea se va abate asupra celor vii care vor tulbura pe cei ce dorm în pacea eternă sau îi vor priva de comorile lor sacre. Zeii răzbună răul făcut celor pe care ei i-au primit printre ei. Nu vă vreau răul: de aceea vă avertizez.

— Dar Isis poartă aceste frumoase bijuterii. E posibil să o laşi să înfrunte astfel soarta cea rea?

— Isis este deasupra unor astfel de influenţe.

Prinţesa ridică din umeri.

— Nu înţeleg chinezeasca asta şi nu cred în supranatural. Sunt pagână, dar nu superstiţioasă. Nu cred decât în această viaţă. Îmi place să trăiesc cu tot trupul, cu tot sângele şi-mi las spiritul să acţioneze în voia lui. Tot ce rămâne spiritual în mine este cultul frumuseţii. Pentru mine, ea trece înaintea tuturor şi nu-i rezist niciodată. Pentru că nu poate fi întreagă în mine, o venerez la alţii. E ca un fluid de aur care ne traversează şi ne reînnoieşte. Aş vrea s-o beau mereu ca să nu îmbătrânesc niciodată.

Închise ochii pe jumătate.

— Văd de asemenea frumuseţea în prietenie. (Vocea îi scăzu). O văd mai ales în dragoste. De aceea sunt păgână: trebuie să fii astfel ca să te bucuri de frumuseţe şi de viaţă.

Privirii ei înfierbântate, Walter îi răspunse cu o privire calmă şi neliniştită. Ea se îndepărtă de el cu un gest vag şi ostenit.

— Nu te plictisesc că tot privesc aceste fermecătoare obiecte? Nu-ţi voi mai cere nimic.

Îşi luă binoclul de buzunar şi se aplecă asupra meselor astfel încât rochia ei uşoară de mătase verde se ridică descoperindu-i în întregime picioarele lungi, bine făcute.

Walter îşi luă carnetul de note şi începu să-l răsfoiască fără să citească. Se duse la fereastră şi privi în

depărtare, dincolo de bare, de canal şi de casele murdare. Masa întunecată a vaselor din port păreau că ies dintre rufele colorate care se uscau pe terase. Foarte departe, văzu şalupa cu motor mergând cu toată viteza. Îl cuprinse o nerăbdare oribilă.

„Ar fi făcut mai bine s-o încredinţeze pe Isis unei fiare sălbatice decât lui Mayer, gândi el, şi se căi amar că o lăsase să plece spre fortăreaţa acea spaniolă."

Văzu în faţa lui ochii lui Isis care păreau că-i spun:

— Şi femeia aceasta, nu-i aşa că-i foarte frumoasă?

Buzele îi şoptiră într-un lung sărut mut:

— Sunt doar o femeie, iubitule! De aceea voi suferi fără îndoială şi te voi face să suferi. Oh! Să plecăm îndată foarte departe!

Trecură minute de când el privea pe fereastră. Prinţesa se apropie de el, îşi puse mâna pe braţul lui şi-i spuse:

— Visătorule!

Se întoarse şi-i văzu ochii strălucitori care-l fixau cu o expresie ironică.

— Eşti îngrijorat din cauza ei?

— Din cauza ei?

— Da. Isis.

— Nu. De ce?

Ea râse cu un cotcodăcit.

— Ce răi suntem toţi! Nu petrecem timpul spionându-ne unii pe alţii?

— Noi?

— Vreau să spun eu şi Mayer şi alţii ca noi. Dumneata, dumneata eşti mereu atât de serios, de preocupat, în timp ce noi luăm viaţa atât de uşor! Evident, virtutea ne face nefericiţi! În definitiv, ce este virtutea? Eu am fost virtuoasă până în ziua în care am înţeles că nu era în natura mea. Multe femei descoperă acest lucru îmbătrânind. Va fi la fel şi cu Isis, într-o zi. Virtutea e

adesea doar un mod de conduită în lume. Dacă toată lumea ar fi virtuoasă, aş fi şi eu, căci, într-un fel sau altul, mi-aş găsi recompensa. Dar cum lumea e coruptă, oamenii cu o moralitate uşoară au partea cea mai bună.

— Cred că remuşcările nu vă deranjează niciodată!

Prezenţa fizică a acestei femei îi devenea aproape insuportabilă.

— Remuşcările? De ce? N-am făcut rău nimănui. În general dau mult mai mult decât primesc.

— Ştiu, nimic nu mai este uşor pe lume, spuse Walter cu o violenţă surdă. Vă căiţi de un lucru pentru că nu l-aţi făcut decât o dată. Apoi vă căiţi atât de des, încât actul devine natural şi în curând nici nu mai e subiect de remuşcare. Ceea ce un european consideră drept crimă este poate un act de caritate pentru un chinez? Totul este pe măsură. Totul este atât de uşor! Cu atât mai mult cu cât totul este păstrat secret.

O fixă drept în ochi. Acum era rândul lui să o ironizeze.

— Doamnă, spuse el, o iubesc pe Isis.

— Şi ea te iubeşte, adăugă ea cu un aer suav. Ce admirabil!

— Deci, frumoasă adoratoare a frumuseţii, admiraţi! … exclamă el pe un ton dur.

Prinţesa îşi muşcă buzele şi îl privi cu un aer glacial. El îşi întoarse privirea. Cu cinci mii de ani mai înainte, ar fi decapitat pe această femeie.

Auziră şalupa intrând în canal. Prinţesa se dădu puţin înapoi. Uşa de jos se deschise. Isis intră. Era palidă şi îl prinse imediat pe Walter de braţ. O simţi cum tremură lângă el.

— Ce este? întrebă el, foarte îngrijorat.

— Oh, nimic! Aruncă o privire rapidă asupra prinţesei şi îi remarcă tulburarea.

Îl trase pe Walter spre uşă.

— Să ne întoarcem, să ne întoarcem! îi şopti ea.

— Dar am acceptat să luăm masa pe iaht.

— Nu face nimic. Să ne-ntoarcem!

Coborâră. Augusta îi urmă.

Mayer era pe vas. Îşi apăsa pe gură o batistă pătată de sânge.

— Trebuie că s-a întâmplat ceva, spuse prinţesa lui Walter. Mă întreb ce are Mayer.

— Duceţi-vă cu el! Isis o ruga cu gesturi tremurătoare. Noi trebuie să ne întoarcem la Cartagina!

— Dar ce s-a întâmplat?

— Mergeţi cu el! repetă Isis disperată.

— Nu înţeleg nimic. Şi cu un aer uimit, ea urcă în şalupă pentru a-l reîntâlni pe Mayer.

Hassan îi conduse înapoi pe Isis şi Walter. Urmară zidul roman până la gara cea mică, de unde luară trenul spre Cartagina.

Walter o descusu pe Isis despre cele întâmplate. La început, nu răspunse. El insistă cu blândeţe.

— Draga mea, trebuie să-mi spui totul.

Povesti în fine că Mayer căzuse pe pietrele vechiului fort şi se rănise la gură. Walter nu o crezu, dar nu spuse nimic. Cinară împreună pe terasă. Isis nu-şi luă ochii de la golful albăstrui. Walter nu o mai chestionă, dar o observa încontinuu. Îl invada un fel de panică. Oare zeii care i-o dăduseră încetau s-o protejeze? Noaptea se lăsă, iar ei se retraseră în camerele lor.

Walter rămase treaz în întuneric. Din patul său, vedea stelele prin fereastra deschisă. Îi părea că razele lor invizibile îi înconjurau trupul, pentru a se reîntoarce apoi în imensitate, spre o destinaţie necunoscută. Pieptul îi ardea.

Ochii săi străbătură încăperea şi se fixară pe placa de sticlă care acoperea papirusul. Ea scânteia în lumina stelelor. Ştiau ele oare că această sticlă le închidea în

această lume pe ele şi iluziile sale? Oh! Să le atingă aşa cum le vedea! Se întoarse spre perete. O teamă puternică puse stăpânire pe simţurile sale. Nu putea dormi.

Căţeaua, care fusese botezată Cyrene, intră în odaie. Veni spre pat şi începu să geamă. Ochii ei de opal erau verzi în întuneric. Lingea blând mâna tânărului bărbat. O respinse ca să nu o trezească pe Isis. Se îndepărtă, plecă cu paşi repezi şi intră în camera acesteia. Walter auzi vocea tinerei comandându-i să se culce.

— Nu dormi? strigă el.

Vocea îi era neliniştită. Isis veni imediat în camera lui, în loc de răspuns. Amuletele ei stranii şi cheiţa vieţii îi atârnau la gât şi atinseră uşor obrazul tânărului, când se aplecă pentru a-şi lipi buzele moi de fruntea lui. Tremura.

— Nu pot dormi, nu pot, spuse ea. Îndată ce închid ochii, revăd pe omul acela oribil în faţa mea. E îngrozitor!

Walter se ridică.

— Ce înseamnă asta? Este vreun semn al zeilor?

— Oh! Nu ştiu!

— Vino. Întinde-te lângă mine. Pune-ţi obrazul lângă gâtul meu…

Tăcerea reveni şi el îi simţi inima bătând.

— Iubito, spune-mi ce s-a întâmplat azi! o rugă el.

Ea îşi ascunse faţa lângă el.

— Păreai absolut înnebunită de groază. Mayer a încercat ceva?

Făcu un semn că nu.

— Ce a spus? Ce a făcut?

— Nu mă întreba! se rugă ea.

— Are vreo legătură cu mine? o întrebă după o scurtă tăcere, reluându-şi respiraţia.

O văzu întorcându-şi capul şi încercând să-l privească în întuneric. Rămase nemişcat. Brusc se ridică, îşi puse coatele pe pieptul bărbatului şi, ca un sfinx, îl fixă drept în

ochi.

— Acum, spune-mi.

Ea ezită.

— Mi-a vorbit de tine, spuse ea în fine.

— Apropo de ce?

— În legătură cu femeia aceea.

— Ce-a spus?

Isis se gândi. Încerca să-şi amintească…

— Nu ştiu ce mi-a pus, dar cuvintele lui mi-au produs o profundă durere. O urăsc pe această femeie! O urăsc! Ah! Walter, o clipă, te-am urât şi pe tine, din cauza lui! Iertare!

Chipul îi era inundat de lacrimi.

— Şi după aceea, după ce ţi-a spus că eu… eu… şi femeia aceea… Ce-a făcut?

— Nu mă întreba! strigă ea. N-a făcut nimic!

— Ba da! Simţii că-l străpunge o lamă rece. A încercat să te sărute?

Ea izbucni în lacrimi.

— Da! A trecut mâna prin spatele meu şi m-a sărutat. I-am muşcat buzele până la sânge. M-a lăsat şi mi-a spus cuvinte oribile.

Îşi reţinu mai mult respiraţia.

— Eşti furios! Walter, te rog, vorbeşte-mi!

O trase spre el şi îi mângâie duios părul.

— Acum, dormi, şopti el tandru. Ştiu tot! Dormi, iubito!

Ea închise ochii. Dintr-o dată, după o lungă tăcere, deschise din nou ochii:

— Îmi vei spune întotdeauna adevărul? Întotdeauna? se rugă ea.

— Întotdeauna!

— N-o iubeşti, Walter, nu-i aşa?

— O urăsc şi îl urăsc şi pe Mayer!

Se îmbrăţişară. Isis adormi imediat. Walter medită încă mult timp, apoi adormi şi el.

Dimineaţa, îi relată lui Isis un vis minunat. Revăzuse o vale din Sud, mult mai clar decât în alte vise ale sale. Era şi mai departe decât vechiul Adrumet al romanilor, undeva în lungul golfului Lotofagilor. Foarte aproape, se întindea în Mediterana o insulă plată. Palmierii, drepţi ca nişte stâlpi, creşteau în nisipuri.

— O mână mare albă ca zăpada îmi întindea un stilet, îi spuse el lui Isis, şi un deget mare scrisese pe nisip: «Caută adevărul în ceea ce este scris.» Arătă spre papirus. Vom pleca astăzi. Isis, iubito, scoală-te! E deja ora cinci. Trebuie să-l văd imediat pe Cable, să aranjez totul cu el.

Depăşiră Adrumet, ale cărui terase albe cu fundaţii punice domină marea şi El-Djem, tristă grămadă de ruine ale ambiţiei latine, golit de leii săi, de panterele sale, de elefanţii săi, de gladiatorii şi martirii săi. Automobilul lor traversă păduri de măslini, câmpii, coline. Capota sa de aluminiu părea o scânteie heliografică pe o pistă de praf alb în foc. Foarte departe, la sud-est, se desenau coline joase, asemenea unor munţi de matostat şi de cristal, iar cerul, în imensitatea sa albastră, reflecta întinderile de aur ale Saharei.

Isis dormita, dar, din când în când pronunţa cuvinte bete de soare, abia conştientă de ce spune:

— Ţi-am fost încredinţată de către zei. Ai spus că sunt un dar al cerului, iubitule. E valabil pentru toate femeile?

— Nu există femei să-ţi semene, şopti el.

O strânse blând lângă el. Ea închise ochii, încântată şi obosită de soarele orbitor.

La picioarele lor, Cyrene dormea pe o blană de oaie.

Călătoria lor dură trei zile. Într-o seară, ajunseră aproape de golful Lotofagilor. Zăriră o pată mare, violet. Dincolo de ea, strălucea, la orizont, marea de culoarea

safirului. Văzură apoi o pădure de palmieri.

— Acest ţinut corespunde exact visului meu, spuse Walter.

Maşina încetini şi intră într-o oază prin partea de nord. Se opriră la umbra palmierilor. Copaci grei de flori se lăsau peste zidurile de pământ bătătorit care separa grădinile. Nişte copilaşi se reîntorceau de la câmp alergând. Femei înalte, subţiri şi grave se îndreptau trăgându-şi peste faţă haik[12]-ul care nu lăsa liber decât un singur ochi fixat asupra noilor veniţi. Şi astfel Walter şi Isis intrară în noul lor regat.

În interiorul unei coline de stânci arse, numită Muntele Troglodiţilor, îşi găsea izvorul râul Khabs. Fenicienii şi romanii îşi lăsaseră acolo urmele trecerii lor: o grămadă de dale prăbuşite, cândva un templu, în prezent o biată dovadă a tentaculelor pe care această gigantică civilizaţie materialistă le-a aruncat asupra lumii.

Râul ieşea dintr-o vale cu pereţii abrupţi, idilică, pentru a uda oaza în curbele sale lungi: arteră care-şi purta fluidul său vital prin nenumărate vase, de-a lungul a o sută de grădini şi care, spre final, le aduna pe toate, într-un ultim canal întunecat şi noroios şi le ducea în mare.

De-a lungul războaielor, calamităţilor, foametei, epidemiilor, cutremurelor de pământ, aceste grădini ale deşertului supravieţuiseră. După cele mai mari dezastre, se găsise totdeauna un bărbat şi o femeie care să le repopuleze şi să continue bătălia pentru viaţă. Fertilitatea oamenilor în aceste regiuni rivaliza cu cea a solului. Ea era eternă ca şi el. Bărbaţii, femeile şi copiii care priveau automobilul trecând formau o singură familie: cei mai frumoşi dintre ei semănau în mod ciudat cu cei mai urâţi. Caracterele lor, temperamentele, gândurile, bune sau rele,

12 Piesă lungă de stofă, în care se înveşmântează femeile musulmane ca într-un mantou, pe deasupra altor veşminte – cuvânt arab (n.t)

aveau aceeaşi identitate cu cea a palmierilor care-i adăposteau. Aveau puţină ambiţie, nicio dorinţă de a-şi mări domeniul, căci marele deşert şi marea îi închideau între două ziduri de netrecut. Natura nu le oferea niciun compromis: acolo unde ultima picătură de apă se înfundă în nisipuri creşte ultimul curmal şi ultimul bob de grâu; tot acolo începea deşertul.

Allah domnea peste inima lor, iar Mahomed le era profet.

Tot ce nu cădea sub această jurisdicţie divină, bun sau rău, întâmplător sau voit se alia sub puterea paternă a lui Ali-ben Kassim, caidul căruia îi aparţineau grădinile, turmele, cămilele şi o casă albă din centrul oazei. Şeful unei familii cu descendenţi numeroşi, domnea peste trib, aşezat pe un covor ţesut de nevestele sale, cu statura înaltă, firavă, înveşmântat într-un burnuz alb, trecându-şi degetele lungi prin barba gri. Casa lui Allah, moscheea, construită din sedimente şi trunchiuri de palmieri, nu era departe de cea a caidului, iar acesta se ducea acolo la anumite ore pentru a-şi întâlni strămoşii şi a le vorbi despre ultimele evenimente sau pentru a îngenunchia şi a atinge rogojina de alfa cu fruntea lui mare şi ridată, privind spre Orient şi şoptind rugăciuni învăţate încă în copilărie.

Walter şi Isis stăteau pe podul roman. Umbrele coborau peste grădini. Un vânt uşor mângâia vârfurile curmalilor. Walter o observa pe Isis şi impresia pe care acest cadru o producea asupra ei. Dorea să vadă lumea cu ochii ei. Liniştită ca o zeiţă, ea lăudă ceea ce o înconjura. Câteva femei, chircite la râu, îmbrăcate în strălucitoare rochii roşii sau galbene, loveau cu pumnii lor bruni lenjeria pe care o spălau. Un copil de cinci ani încerca să conducă, prin strigăte sfâşietoare, un şir de asini către bălţile acestei seducătoare ape. Un diavol înalt, cu ochi feroci şi voce suavă, veni în ajutorul său. Asinii îl zăriră şi prevăzând nişte inevitabilie lovituri de bici, o luară din loc.

Walter îl zări în acel moment pe Hassan care venea alergând pe malul apei, strângând între dinţi poalele galabieh-ului său. Răsufla greu.

— Totul este pregătit, sidi! Caidul Ali ben-Kassim va primi pe sidi şi marea doamnă în casa pregătită pentru sidi. El taie cinci oi şi invită la mare diffa[13]. Vrei să mă urmezi?

Îi conduse. Grădinile şi plantaţiile de palmieri se întindeau în toate părţile, iar aerul era pigmentat de parfumul florilor. Cyrene tropăia în urma lor, iar, la oarecare distanţă, se afla un grup de bărbaţi. Caidul era printre ei. Când Isis şi Walter se apropiară, acesta facu câţiva paşi în întâmpinarea lor, cu mâna pe inimă, apoi pe frunte, spunând cuvinte sonore de bun venit.

Ocupau o casă mare, albă, puţin lăturalnică şi care aparţinea caidului. Era înconjurată de o grădină mare şi frumoasă. Sub îndrumările lui Walter, nişte muncitori din sat o amenajară. Se aduseră covoare, divane, mese, scaune şi cufere încrustate în fildeş, lămpi marocane de aramă lucrată manual. Camerele erau separate de tapiserii grele. Curând sosiră bagajele şi trei lăzi mari conţinând comorile pe care Walter voia să le păstreze. O cameră mare întunecoasă deveni biroul lui, unde îşi aşeză preţiosul papirus. Puse o uşă groasă de fier şi simţi că sufletul său îşi găsise în sfârşit un sanctuar. Plin de o uşurare febrilă, se aşeză la lucru.

Timp de şapte zile şi mare parte din cele şapte nopţi, lucră. Riduri adânci i se săpau pe frunte. Ochii i se împăienjeneau de oboseală pe măsură ce se adâncea mai profund în misterele trecutului.

Isis se instala adesea lângă el, asemeni unui delicios animal îmblânzit. Ore întregi rămânea nemişcată, tăcută

13 Recepţie. Primirea unor oaspeţi de seamă, însoţită de o masă, la musulmanii din Africa de Nord – cuvânt arab (n.t.)

cu braţele în jurul genunchilor şi capul în mâini. Îl privea pe Walter ca pentru a-i insufla odihnă. Câteodată se întorcea spre ea, cu fruntea întunecată de o umbră. Căutând să pătrundă sufletul tinerei femei, îi părea că un văl straniu cade peste iubirea lui. O umbră de amărăciune îi acoperea seninătatea obişnuită, iar câteodată nu răspundea la întrebările lui Isis. El era la marginea unei prăpăstii, ca într-un vis.

Încetul cu încetul, odaia începu s-o sperie pe Isis. I-o mărturisi lui Walter.

— Aşteaptă, iubito! îi spuse el.

Se ridică foarte agitat. Înălţimea lui era cea a unui uriaş sau a unui vrăjitor.

— Isis, aceste papirusuri sfinte restituie continuitatea istoriei umane. Tu şi cu mine suntem amestecaţi în mod confuz. Şi, dintr-odată, strigă: Cine este Menna? Cine e Menna? O, zei! Puneţi laurii profetici pe fruntea mea asudată! Arătaţi-mi-l!

Isis înspăimântată, fugi. Rătăci în umbra grădinii.

Timp de o oră, Walter traversă camera în lung şi-n lat, cu mâinile la spate. Apoi se aşeză şi scoase din fişierul său o foaie de hârtie pe care transcrise secretele revelate de papirusul friabil. Cronica veche de cinci mii de ani începea astfel:

Iată pe Menna Kherbed-ul (bărbat bogat în viclenii); iat-o pe Re-Hotep, Ka-Seth, Am-peh uniţi în revolta contra lui Uraeus. Sunt invocate legile sălii de judecată. Oamenii se aşază pe locurile lor. Dar vai! În spiritul oamenilor domneşte dezordinea. Ţara este privată de adevăraţii ei conducători. Menna pune mâna pe tezaurul regatului şi aduce pe oamenii liberi în sclavie. Servitorii regelui sunt masacraţi. Fratele îşi ucide fratele născut din aceeaşi mamă. Ce este de făcut? Menna deschide porţile ţării arcaşilor străini din Mitanni. Menna, ucigaşul lui Mirniri, ia în stăpânire tronul regelui. O, violenţă! Femei străine invadează templele şi sălile sacre. Uzurpatorul o smulge

pe Regina cu obraji trandafirii de pe tronul său. Pătrunde cu forţa în patul regal. Regina… (aici o serie de semne indescifrabile). *Sparg divinităţile. Violează morminte. Sânge peste tot. Delta este deşert. Cel care iese din casa sa dimineaţă nu şi-o mai regăseşte seara. Morţii sunt aruncaţi în fluviu. Fluviul este un mormânt. Nenorocire mie pentru mizeria acestor temple! Menna îi aruncă pe adevăraţii credincioşi din înaltul Khuit-ului. Masacrează pe adoratorii lui Ra. O, zei! Siluieşte mormintele regale. Corpul lui Mirniri este scos afară. Giulgiul său este ars, membrele smulse. Regina cu obraji trandafirii plânge pe mormântul violat al regelui.*

Ascultă-i vocea care strigă disperată în camerele de moarte ale Piramidei! Ascult-o chemându-l pe cel care s-a spovedit în faţa lui Ra! O, Mirniri! Tu ai ucis leii fără ajutor, dar nu poţi ridica braţul ca să loveşti pe cel ce ţi-a uzurpat puterea! Nu poţi să-ţi creşti puterea divină din sângele duşmanilor tăi! Forţa ta a scăzut! Regatul tău e sfâşiat! Regina ta e siluită! Membrele tale smulse!

Contemplă revanşa reginei! În ordine, ea loveşte patru mii din duşmanii tăi! Trupurile lor sunt azvârlite în fluviu şi devorate de crocodili. Ea plânge pe mormântul tău gol. Rătăceşte toată ziua în căutarea trupului tău! Disperarea o încovoiază, aşa cum furtuna îndoaie trestiile din Deltă…

O, Mirniri, Regina cu obraji trandafirii a pierit de propria ei mână! Ea te urmează în lumea de dincolo… O, Mentu-Hotep, puternic vultur din Sud, fiica ta cu obraji trandafirii revine la tine. Ea merge către sud, în ţara părinţilor ei. Picioarele îi sunt sărutate de apa curată care vine din Atun. O, vultur puternic! Oasele sale nu vor putrezi. Carnea sa va rămâne. O, zeu al Bac-ului, poart-o pe Nitocris, poartă ochiul lui Horus!

— O, zei, exclamă Walter, daţi-mi un semn care să-mi dovedească că acest papirus spune adevărul!

O lovitură în ceafă îl făcu să cadă, inert, peste masă.

Braţele îi rămaseră atârnate de-o parte şi de alta a scaunului.

Ca-ntr-o fulgerare se simţi purtat într-un trecut mult îndepărtat, întins într-o cameră întunecată, crispat sub efectul unei otrăvi mortale. Strigă, dar nu-i răspunse nimeni. Îşi smulse de pe cap însemnul Uraeus şi îl zdrobi între degete. Agonia dura ore întregi, până când fu din nou redat vieţii. Se eliberă cu voluptate din propria-i piele. Se scufundă în noaptea rece ca un regat al gheţurilor. Liber şi gol, el pluti într-o tristă solitudine până în momentul în care întâlni alte spectre asemenea lui, alţi locuitori ai lumii de dincolo. Li se alătură într-o călătorie pe distanţe ¡nfinite. O forţă nevăzută puse stăpânire pe el, antrenându-l spre o lumină orbitoare. Mersul acesta era atât de rapid, încât nu putea aprecia viteza cu care înainta. Mergea de-a lungul razelor de lumină mai grele decât el. Le traversa. O Fiinţă sublimă i se alătură. Îi vorbi. Vocea era cea a unui om, dar chipul îi era acoperit de un torent de luminozitate.

— Te plâng, în numele zeilor, spuse Fiinţa. Nu merge mai departe, căci izvoarele de lumină te vor considera nepregătit şi vei fi ars. Ai tolerat ca poporul tău să uzurpe puterea zeilor, ai tolerat ca el să dispreţuiască legile divine şi să le înlocuiască cu poftele inimii umane. Nu i-ai lovit pe duşmanii zeilor, ce i-ai primit cu bunătate ci nu cu spada ucigătoare. Izvorul de lumină te va cântări şi te va găsi prea uşor. Întoarce-te pe pământ. Îţi voi fi protector. Te voi conduce înapoi. Du-te!

O forţă nevăzută îl purta. Împreună cu mântuitorul său traversă umbrele imense şi flăcări mai arzătoare decât cele ale cuptoarelor. Lumi întregi se succedau în tăcere şi fiecare din ele era urmată de o mulţime de creaturi asemeni lui.

— Mai departe, nu! spuse vocea. Coboară şi-ţi vei găsi noul destin!

Atinse o căsuţă de piatră şi pătrunse în ea fără niciun fel de rezistenţă. Acolo găsi alte creaturi asemeni lui, unele

îmbrăcate în forme umane, altele în forme animale. În casă se găsea o femeie care tocmai aducea pe lume un copil de sex bărbătesc. În momentul în care copilul începu să respire, se simţi aspirat prin gura acestuia, la fel ca toţi ceilalţi însoţitori ai săi de dincolo.

Copilul începu să se zbată şi odată cu acesta, el şi toţi însoţitorii săi se zbătură în el. Câţiva se speriară şi o luară la fugă, căci erau prea numeroşi. Alţii pătrunseră în ficatul, în rinichii, în plămânii copilului. El însă atinse inima, unde se simţi la căldură, prizonier şi singur.

Isis mai era încă în grădină. Razele soarelui de după-amiază traversau frunzişul des şi aruncau pete strălucitoare stacojii pe covorul de Buhara pe care ea stătea întinsă. Niciun ochi străin n-o putea vedea, căci copacii formau adevărate ziduri şi nimeni nu tulbura tăcerea lucrurilor. Fatima se prezentă. Era fiica caidului şi o servea pe Isis. Era o mică arăboaică, foarte dulce, subţire şi frumoasă, cu umeri înguşti, sâni drepţi şi ochii plini de o iubire stranie. Arătându-şi printr-un zâmbet dinţii egali şi albi, îşi întrebă stăpâna dacă doreşte ceva. Isis scutură din cap, zâmbind. Fatima plecă şi se opri aproape de jetul de apă pe care îl dominau petalele albe în formă de clopot al unei flori de datura[14]. Isis o contempla în timp ce ea privea apa şi florile de lotus care se scăldau în ea. Apoi plecă.

Rămasă singură, Isis privi de jur-împrejur cu un aer bănuitor şi totodată îngrijorat. Nu înţelegea în ce măsură o privea pe ea istoria umanităţii. Puţin îi păsa de evenimentele petrecute acum nu ştiu câte milenii. Teama, speranţele şi dragostea ei se concentrau asupra vieţii prezente. Ce nenoroc sinistru se ivea pentru a-i risipi fericirea? Nu părăsiseră Tunisul? Nu scăpaseră oare de Mayer şi de femeia aceea din nord? Nu-şi găsiseră ţara

14 Plantă din regiunile calde (solanacee), foarte toxică, utilizată ca narcotic (din lb. hindi) (n.t.)

visului lor? În timp ce aceste gânduri nu-i dădeau pace, Cyrene veni să se aşeze lângă ea. Isis mângâie căţeaua şi se linişti. Îi spuse câteva vorbe afectuoase, dar animalul continua să gâfâie, cu limba scoasă şi ochi temători.

Isis adormi şi umbrele se alungiră. Una din gazelele domesticite ale caidului o trezi cu botul ei umed. Uimită, Isis se uită fix în ochii animalului – nişte ochi adânci, ca ai săi. O căută apoi pe Cyrene, dar aceasta dispăruse. O străbătu un fior; îşi strânse în jurul gleznelor încercuite de brăţări, sandalele de piele roşie cu aur. Apoi se ridică şi se grăbi spre casă. Umplu un pahar cu apă de fântână, proaspătă, limpede şi parfumată şi îl duse în odaia cu papirusuri. Îi trebuia un pretext ca să ajungă din nou în preajma lui Walter. Dar abia întredeschise uşa de fier şi ridică draperia, că, scăpând paharul din mână, scoase un strigăt de spaimă şi sări asupra lui Walter, care stătea întins pe jos, lângă scaun. O expresie tulburătoare de spaimă crispă chipul lui Isis în timp ce ridica încet capul bărbatului, îl puse pe genunchii săi şi-i sărută fruntea palidă şi răvăşită. Îl strigă cu o voce atât de înspăimântată, încât tremură ea însăşi. Walter îşi deschise încet ochii şi şopti:

— Isis!

— Ce-am făcut? exclamă ea, înnebunită.

— Ah! suspină el, îţi aminteşti!

— Ce este acest reproş din ochii tăi? Ce-am făcut?

— Nimic, spuse el, sprijinindu-şi capul de ea şi închizând din nou ochii.

Ea-l chemă. Vocea îi răsună în toată casa, ducându-i spaima din odaie în odaie. Servitorii veniră alergând, îl ridicară pe Walter, şi-l duseră în altă cameră, unde-l aşezară pe un divan. Deodată se ridică:

— Ce se-ntâmplă? întrebă el, privind insistent chipurile celor din jur.

Isis îi scoase pe servitori din cameră şi se apropie de

el.

— Walter, iubitule, trezeşte-te! Sunt cu tine. Eu, Isis!

— Cum?

Scoase un strigăt şi sări în picioare. Smulgându-şi halatul de mătase, îşi dezgoli pieptul şi, măsurând camera în lung şi-n lat, şi-l lovea cu pumnii.

— Aici jos, suntem împreună, dar niciodată mai apoi! strigă el. Nu e nimic dincolo, nici prietenie, nici iubire, nimic în afară de lumină şi foc!

Lacrimile îi inundau ochii.

— Să plângem pe regatele noastre pierdute! Trebuie să uit ceea ce eu singur ştiu şi să trăiesc de aici înainte ca un simplu muritor!

Se prăbuşi înaintea lui Isis, ascunzându-şi faţa la pieptul său.

— O, Isis! Morţii ne vorbesc prin gura celor vii!

Ea ţinea strâns acel cap, iar lacrimile arzătoare ale bărbatului îi curgeau printre degete. Ea-l mângâia, îl săruta. Sfârşi prin a se linişti. Apoi ochii i se închiseră şi căzu într-un somn adânc.

Isis îi scoase sandalele, îi puse o pernă sub cap şi ieşi fără zgomot. Comandă o masă deosebită, vinuri alese şi-l invită pe caid şi pe cei din familia acestuia la un festin. Un sol plecă spre un sat din sud să caute muzicanţi şi dansatoare.

Înainte de căderea nopţii, îl trezi pe Walter şi-i dădu să bea o oranjadă proaspătă amestecată cu apă parfumată cu mosc. Îl sfătui să-şi facă o baie şi-i aduse lenjerie curată care mirosea a soare. Îşi scoase una din amuletele sale şi i-o puse la gât. Ochii ei arzători şi întunecaţi străluceau de luminiţe umede. Pulsul întregii Africi bătea în venele ei.

Walter, uimit, dar încântat de voinţa lui Isis de a-l smulge gândurilor negre care-l bântuiau, închise cu cheia camera cu papirusuri şi se duse în grădină. Atinse cu plăcere florile respirându-le; privea cu bucurie baldachinul

de frunze prin care stelele începeau să scânteieze. Înţelegea acum de ce fiinţele umane venerează stelele: călătorise printre ele şi mersese pe urmele planetelor. De acum înainte avea să ştie de unde venea dorinţa arzătoare a umanităţii de a se întoarce în sfera lor luminoasă.

Văzu apropiindu-se pe caid şi membrii familiei sale, unii foarte tineri, dar având aceleaşi trăsături nobile şi regulate ca şi cei mai vârstnici. Se opriră ca să-l aştepte. Burnuz-urile lor albe rămaseră la fel de nemişcate ca şi trupurile lor. Walter merse în întâmpinarea lor şi le ură bun venit la festinul dat de Isis.

Îşi scoaseră papucii şi, în picioarele goale, se ghemuiră pe covor, spunând lent, cu voce sonoră, vorbe nobile. Pe platouri din aramă şlefuită fură servite cele mai bune legume din grădină, păsări alese şi berbeci la proţap, toate însoţite de apă proaspătă de fântână. Isis stătea printre ei, purtând la gât un colier admirabil, iar pe frunte însemnul faraonilor: Uraeus-ul. Priviri languroase se ridicară spre ea, dar nimeni nu tulbură liniştea festinului: caidul nu vorbise încă. Oaspeţii nu beau vin. Când masa fu aproape de sfârşit, Ali îşi luă barba în mână şi ceru binecuvântarea lui Allah asupra adunării. Îl numi pe Walter fratele său şi îi spuse că toate bunurile sale îi aparţineau. Se discutase deja destul de mult pentru cea mai bună casă a sa şi chestiunea nu mai trebuia ridicată: Walter avea de plătit atât cât considera el convenabil.

— Te înţeleg, spuse el caidului. Nu-mi puteai da o mai mare dovadă de prietenie decât aceasta: să renunţi la dreptul tău de a negocia cu mine. Voi face astfel încât să fii mulţumit, caidule. Omul meu de afaceri va sosi în curând şi el se va interesa de valoarea terenului pe care mi-l închiriezi. Voi dubla preţul plătit de regulă, căci valea ta este frumoasă şi rară şi unică în lume.

Caidul se înclină adânc. Ecourile voalate ale muzicii deşertului ajunseră deodată la urechile lor. Isis se ridică.

Walter se gândea la Menna, distrugătorul celei de-a VI-a dinastii şi privirea i se înceţoşa. Înaintea ochilor îi apăreau literele magice. O durere de nesuportat puse stăpânire pe el.

Muzicanţii se apropiară: unul bătea dintr-o tamburină care, traversând copacii, se auzea ca un fornăit slab, dar încărcat de o secretă ameninţare. Un altul fluiera dintr-un fluier de bambus, al cărui sunet se înălţa ca o tânguire, un al treilea cânta dintr-un fel de clarinet care, în noapte, era asemeni unei provocări violente. Şi spiritul lui Walter revenea spre vârste trecute. Cine era Menna? Ştia că acest criminal trăieşte undeva, că spiritul lui mai rătăcea în ţinuturi necunoscute. Menna exista în mod cert, căci el, Mirniri, era în viaţă. Trebuiau să revină mereu pe pământ, sub diverse forme, atâta timp cât inimile lor nu vor fi judecate de către zei.

Muzicanţii se aşezară.

— Ce cântă? întrebă Isis. Un cânt de iubire sau de ură?

— O rugăciune în sânul suferinţei, răspunse el. Căci totul este suferinţă. Iubirea însăşi este regatul terorii şi al intimidării. O privi adânc. Unde este cel care a urcat cu noi pe vapor? Nu i-am mai auzit paşii de la Tunis. Aş vrea ca cineva să-mi domolească inima grea ca o piatră.

Şase femei tinere apărură în lumină. Aveau pielea brună, iar albul ochilor le strălucea precum lanţurile de aur de la gâtul lor. Ca nişte insecte multicolore, scânteiau în mătăsurile lor vii. Lumina torţelor punea umbre dure pe chipurile lor răvăşite de pasiune. Purtau coroniţe de mătase cu fir de aur şi argint. Una după alta se desprindeau din grup şi cu mişcări încete, senzuale, îşi contorsionau trupul; coapsele li se curbau ca nişte arcuri, făcând să le salte pântecele şi sânii, zâmbind şters în ritmul înnebunitor al muzicii.

Dansul lor exprima dominaţia asupra bărbaţilor, care, în schimbul trupului lor, ofereau comori şi câteodată

propria lor viaţă. Surâdeau caidului şi descendenţilor lui. În timp ce Isis observa cu atenţie pe dansatoare, Walter îi spuse:

— Îţi aminteşti o curtezană pe care ţi-am arătat-o într-o seară, la Tunis? Cea mai mare parte dintre femei, într-un anumit stadiu al existenţei lor, au luat această formă.

Când oaspeţii lor plecară, Walter şi Isis se îndreptară spre Muntele Troglodiţilor. Luna le proiecta umbra în faţa lor. Cyrene, sclava lor tăcută, îi urma. Unicul râu curgea, mătăsos. Ierburi lungi, albe pluteau în curentul lent, agitat în ritmul fluidului îndrăgostit care pătrundea în micul paradis, un ţipăt blând ieşi dintr-un palmier şi o pasăre albă zbură tăcut. Ciorchini de curmale luceau printre frunze. Stelele apărură din ambele părţi. Râul se transformă în cascadă, iar drumul se acoperi de pietre mari. Ajunseră la un mic lac, dominat de ruinele unui templu. Mai sus, grotele căscate ale Troglodiţilor se deschideau unele deasupra altora ca nişte morminte. Le depăşiră şi atinseră vârful pleşuv unde pietrele miroseau a soare.

Rămaseră nemişcaţi, ca două umbre profilate pe rocile argintii, privind câmpia: la vest şi la sud, imensitatea lucitoare a deşertului; la nord şi la est, nemărginita întindere a mării, cu fermecătoarea insulă Zerbi, pitită în golf. Departe de tot, siluete negre de oameni şi cămile traversau canalul văii.

Walter respiră ambra care parfuma părul lui Isis.

— De ce să ne gândim la trecut? îl întrebă ea. De ce să nu ne agăţăm de prezent?

O multitudine de vise se deşteptară în el.

— Eu te-am învăţat să iubeşti, şopti el. Acum, ştii mai mult decât mine!

Ea îi răspunse printr-un scurt suspin pasionat, apoi

prinse cu degetele ei reci chipul tânărului bărbat.

În acea noapte dormi cu capul aşezat pe inima lui Walter. El se trezi şi o privi ca pe o minune. Ea spunea în somn cuvinte scurte fără legătură, aparent, dar deodată Walter înţelese misterul pe care ele îl cuprindeau: vorbea în altă limbă. O nouă idee puse stăpânire pe el. Se desprinse încet şi, fără să o atingă, îi trecu mâna peste frunte.

— Isis, cine este Menna? întrebă el în şoaptă. Spune-mi unde l-aş putea găsi? El este cel care a spart divinitatea, care mi-a distrus mumia, care odinioară te-a siluit. Sufletul lui întunecat este în jurul meu în această noapte.

Buza superioară a tinerei femei se ridică. Rămase astfel o clipă, ezitând să o coboare. Îi apăru un surâs care formă gropiţe.

— Trebuie să găsesc trupul viu care-l adăposteşte pe Menna, continuă el şi mai încet. Trebuie să te smulg dezastrului. Dacă nu-l pot preveni, ne va urmări pe amândoi.

O contempla mut pe splendida Isis. Îngrozit, îi păru dintr-o dată că pierduse puterea de-a o proteja: un destin oribil, inevitabil avea să i-o ia. Se cutremură. Cuvintele profetice ale papirusului puteau revela viitorul. Cuprins de o spaimă rece, îşi frângea mâinile.

Cu o mişcare rapidă, Isis se întoarse. Deschise ochii scoţând un strigăt.

— Isis!

Se ridică şi se agăţă nervos de tânărul bărbat.

— Walter! Walter! Oh!

O strânse lângă el, strânse febril cu degetele crispate cheiţa vieţii, care-i atârna la gât.

— Oh! Am avut un vis îngrozitor!

O remuşcare teribilă îi strânse inima lui Walter.

— Ce vis? Spune-mi-l repede înainte să-l uiţi!

— Un bărbat…

— Da, vorbeşte! Cine? Cum arăta?

— Nu-mi pot aminti trăsăturile lui.

O văzu frământându-se de necaz. Îl cuprinse după gât şi, scuturându-şi nervos capul, cu ochii scormonind toate ungherele camerei ca pentru a găsi un spectacol teribil, îi spuse:

— Nu i-am văzut chipul. Eram amândoi pe un vapor pe Nil; un vapor aurit cu catarge pictate şi o proră lungă ca un gât de lebădă. Eram lângă tine şi priveam nişte bărci care coborau din ţinutul Punt-ului.

— Punt? Cum de ştii că există o astfel de ţară?

Ea scutură cu disperare din cap.

— Oh! Nu ştiu! Tu mi l-ai spus. Descărcau acele vase în faţa noastră, îngrămădind cantităţi de lemn parfumat venit din centrul Africii. Nişte sclavi negri imenşi, cu obraji sfâşiaţi, erau aduşi în faţa noastră şi biciuiţi până se prăbuşeau pe nisip. Existau acolo lei sălbatici, leoparzi şi înspăimântătorii şerpi Dangola.

— Dangola?

— Da. Au sărit pe mal şi s-au înfundat în grâne. Noi eram aşezaţi la un festin. Tu erai pe scaunul acesta. Ea arătă spre un scaun de aur plasat într-un colţ al camerei. Şi un bărbat s-a apropiat şi a vărsat un lichid galben în paharul tău. Eu ştiam că era otravă, dar nu puteam să spun. Nu puteam nici să vorbesc, nici să mă mişc. Walter, ai băut otrava şi ai murit. Iar bărbatul m-a luat cu el. M-a aruncat pe spatele lui, iar eu nu puteam să mă zbat. Eram paralizată.

— I-ai văzut faţa?

Ea scutură din cap.

— Un al doilea vis ca acesta m-ar ucide.

Avu impresia că aproape o omorâse deja şi o strângea pasionat în braţe.

— Iartă-mă! Iartă-mă!

Într-o noapte, Walter fu cuprins din nou de disperare.

Un sentiment de oroare puse stăpânire pe Walter. Literele hieratice îl urmăreau din nou. Fiecare din ele era ca un foc mistuitor. Ele îl atrăgeau, cu o forţă irezistibilă, spre odaia cu uşă de fier. Isis dormea, culcată pe spate, cu capul ei încântător aplecat într-o parte, cu o mână pe piept, ţinându-şi cheiţa vieţii, iar cu cealaltă atârnând inertă de-a lungul patului; brăţările de aur îi sclipeau pe pielea albă. Walter ieşi.

Ezită o clipă, ca şi când ar fi comis o crimă, apoi deschise uşa zăvorâtă. I se păru că o umbră se desprinde de una din mese şi se topeşte în aer. Intră totuşi, închise uşa în urma lui şi aprinse o lampă arăbească. Aplecându-se deasupra papirusului, fu uimit să-şi vadă chipul reflectat în geam. Era foarte palid: o lumină stinsă îi licărea în pupile, iar spâncenele îi luceau ca două fulgere galbene. Din adâncul fiinţei lui venea un avertisment: îl aştepta o pedeapsă, căci niciun om nu putuse spiona pe zei fără rezultate deplorabile pentru el. Dar Walter nu luă în seamă această premoniţie sinistră. O sete mistuitoare de a şti îl ardea. Cu orice preţ vroia să-l descopere pe Menna. Vroia să-l omoare în noua lui existenţă. Cu măciuca asta sculptată îi voi crăpa craniul; îl voi spinteca pe un altar şi îl voi oferi spre jertfă. Auzi paşi pe terasă. Se îndreptă şi ascultă. De ce îşi făcea cunoscută prezenţa acum? Încet, paşii se îndepărtară şi liniştea se aşternu din nou.

Tulburat, Walter privi în jurul lui. Se aştepta să primească o lovitură în cap, dar nimic nu-l atinse. Scrâşni din dinţi; dur şi nemilos, fildeşul întâlni fildeşul. Apoi se aplecă, îşi puse mâinile mari pe geam şi privi. Umerii lui puternici erau încovoiaţi, gâtul alungit, toţi muşchii încordaţi. Literele dansau ca nişte mesaje bete. Deodată, se ridică o aureolă verde şi strălucitoare. Walter zări în această lumină umbre umane, capete obosite de catâri,

rinichi de pisici înfometate, o pasăre galbenă pe marginea unei vaze albastre, case de chirpici, străzi înguste şi murdare, o mie şi una de prăvălioare cu tot felul de obiecte, şi pânze de păianjen imense acoperind un plafon negru.

Apărură o mulţime de capete întunecate. Gurile lor se deschideau pentru a urla. Bărbaţi şi femei cu un aer dispreţuitor umpleau o stradă sinuoasă, unde magherniţele se înghesuiau una într-alta. Un pitic plonjă în mulţime. Se strecură printre oameni şi animale şi dispăru într-o prăvălie stringând: «Ben-Aissa!»

Walter văzu un bărbat purtând un burnuz maro, cu chipul răvăşit, cu ochii încercuiţi de o reţea de riduri mici: pe sub barbă i se deschidea o gură fără dinţi: buza de jos îi atârna. Îi întinse piticului un flacon cu un lichid incolor. Piticul plăti. Walter văzu mâna acestuia din urmă, oribilă, deformată, violacee, cu unghiile roase; ţinea sticluţa. Auzi atunci râsul lui Gogonelli şi zări o altă mână, albă, aceea admirabil făcută, câteva fire de păr negru pe dos, degete rotunde, degetul mic purtând un inel de platină cu un diamant şi două rubine: ea luă flaconul. Era mâna lui Mayer.

Aureola se stinse. O ceaţă roz, iluminată de lampă, trecu pe deasupra geamului. Se desenă foarte clar o cameră cu tavanul jos: avea nişte ferestruici acoperite de perdele roz, prin care se zărea marea. Pe un soclu negru trona o mască de aur splendidă. Doar că Isis, cea din carne, era o tânără de optsprezece ani cel mult, în timp ce masca cu ochi de obsidian era cea a unei femei al cărui chip traversează eternitatea. Walter simţi atunci că noaptea intra în cameră într-o barcă. Se aplecă foarte mult. De la nişte cărbuni aprinşi aflaţi la piciorul soclului se ridica un fum albastru, iar un bărbat aşezat pe vine vărsa un praf alb deasupra blocurilor de parfum. Se ridică. Era îmbrăcat în mătase neagră, iar jarul îi lumina faţa: era Mayer. Trăsăturile îi erau încordate, ochii adumbriţi de o

privire speriată, mâinile îi tremurau sub imperiul unei pasiuni devorante. Mângâia masca, îşi trecea degetele peste ochii, nasul, gura, obrajii ei şi, în final, îndreptându-se în toată înălţimea lui, îşi aşează buzele peste buzele de aur. Fruntea lui Walter se crispă şi scrâşni din nou din dinţi. Vedea sufletul lui Mayer adâncit într-o continuă elaborare de comploturi, îngreunată de greutatea miilor de crime.

— Acolo este Menna? se întrebă el. O, zei, spuneţi-mi! Nu veni niciun răspuns. Walter se cutremură.

Ar fi vrut să le ofere un sacrificiu somptuos, căci zeilor le era foame. Ar fi vrut să facă cele mai magnifice beţii, căci zeilor le era sete. Poate erau supăraţi pe el. Poate le trebuia sânge ca să-i liniştească. Ar fi dat orice ca să poată cunoaşte secretul lui Menna.

Începu să se joace cu sigiliul. Inelul îi alunecă de pe deget, se rostogoli pe geam şi căzu la întâmplare pe cuvântul «Menna». Ochii pe jumătate închişi ai lui Walter priviră inelul. Atunci se desenă clar un chip: cel al unui bărbat cu ochi mari imperiali, cu sprâncene groase, nas îndrăzneţ, superior, necruţător. Gura era crudă, uşor deformată, ca un bot de iepure. Pe capul ras purta o coroană de aur şi giuvaere care formau două coarne între care se încadra discul lui Horus.

— Menna, şopti Walter, coroana bărbatului plin de viclenii, a guvernatorului cetăţii Piramidelor!

Picături de sudoare fierbinte îi perlară dintr-o dată fruntea.

— Este Mayer! spuse el, îngrozit.

Asemănarea era indiscutabilă. Rămăsese fidel tipului primitiv: de-a lungul mileniilor, Mayer abia dacă se schimbase.

Walter îşi puse inelul. Se ridică, părăsi camera şi închise uşa cu cheia. Se duse în grădină şi începu să se plimbe pe sub copaci. Nimeni nu se apropia de el.

Dimineaţă, se sculă cu membrele grele de oboseală. Îşi puse sandalele şi o căută pe Isis. Nu era în casă. Se duse în grădină. Cerul era roz şi auriu; două turturele se jucau cu ciocurile în palmieri. Lotusul din iaz îşi deschise pentru el cupa de fildeş umedă şi purpurie. Walter aspiră adânc, încet aerul de dimineaţă. Cyrene veni la el, îşi întinse labele ei lungi de dinainte şi căscă. Walter o mângâie. Părăsi apoi grădina şi urcă valea ca să ajungă în locul în care Isis se scălda. Era pentru el o bucurie secretă să o vadă zbenguindu-se în apă. Ajunse repede: iarba creştea la malul apei. Micul lac albastru oţel, cu fundul nisipos, era umbrit de palmieri masivi şi de tufişuri cu flori mari crem şi frunze cărnoase şi ajurate. Se aşeză prin apropiere. O văzu pe Fatima ieşind din apă, înfăşurată într-o gandura sumbră care i se lipea de corp. Isis continua să înoate la întâmplare. În acel moment, Walter văzu o broască ţestoasă mare care se aruncă în apă, plonjând în direcţia tinerei femei, în timp ce o alta rămase pe mal. Purta nişte plăci verzi pe carapace; ochii îi luceau, gura ca de şopârlă era întredeschisă, nările lenticulare fremătau, şi îşi agita coada lungă. Revenind la suprafaţă, îşi privi încheietura mâinii şi îi spuse Fatimei că-şi pierduse una din brăţările de aur. Walter văzu un iepure gri ieşind brusc din tufişurile de pe malul apei şi aşezându-se pe labele din spate. Una din urechile lui albe i se ridicară, dreaptă ca o sabie, cealaltă atârna; buzele, mustăţile, cele trei rânduri de gene îi tremurau. Complet nemişcat, o observa pe Isis. Ea plonjă din nou, să-şi găsească brăţară şi revenind, văzu iepurele. O spaimă ciudată o cuprinse şi se scufundă din nou imediat. Animalul se apropie şi mai mult de mal, ţopăind, şi se aşeză din nou. Isis reapăru: nu-şi găsise încă brăţara. Privirea fascinantă a iepurelui o înspăimântă. Scoase un strigăt de disperare şi plonja încă o dată. Când reveni la suprafaţă ca să respire, animalul era tot acolo. Această luptă stranie îl uimi pe Walter. Dar deodată

muşchii feţei i se contractară, ochii îi scânteiară şi păli. Iepurele avea un cap omenesc, semăna cu cel al lui Mayer. Între timp, Isis dispăruse din nou. Walter alergă spre lac şi plonjă. În aceeaşi clipă, auzi iepurele scoţând un soi de ţipăt. Reveni la suprafaţă, ducând-o pe Isis epuizată, dar ţinându-şi în mână brăţara de aur. Iute ca fulgerul, Cyrene se luă după el, abia atingând pământul cu labele ei fine.

Isis rămase în apă până la gât, căci nu mai era singură. Cu un gest rapid, imperios, îi ordonă Fatimei să-i aducă halatul de baie uscat la soare şi îl rugă pe Walter să o lase.

În umbra grădinii, pe o masă mare, o foaie de hârtie era fixată pe o planşă de desen. Walter stătea în faţa ei. Cu o riglă dreaptă în mână, privea vârful copacilor. Apoi se aplecă deasupra mesei, revenind la desenul său reprezentând fundaţia unui fost templu în stil Medinet-Habu. Isis era aşezată lângă el, cu un bloc de desen pe genunchi. Cu capul aplecat şi limba între dinţi, trasa mici semne cu un creion cu vârf gros.

— Priveşte! spuse ea după câteva clipe.

El văzu mici scarabeuri, gâşte, vulturi ale căror minuscule picioruşe păreau să iasă din pantalonaşi, tot soiul de desene misterioase, ochi, degete, capete de şerpi, discuri solare, coarne de tauri, cercuri şi linii răsucite. Fu stupefiat.

— Cum de-ai învăţat asta?

Ea îl privi, uimită la rândul ei, ca un copil care a descoperit un desen.

— Foarte misterios, şopti el. Apoi descifră semnele:

«Fericit cel ce n-a înşelat niciodată inima care-l iubeşte;

Fericit cine-şi cunoaşte duşmanul şi-l loveşte;

Fericit cel care cunoaşte adevărul şi nu se teme de nimic.»

— Cum ai putut scrie asta?

Ea dădu din umeri zâmbind inocent:

— Unii trebuie să înveţe ca să ştie, spuse ea; alţii ştiu, deşi n-au învăţat niciodată.

— Înţelegi ce-ai scris?

— Nu.

— E extraordinar!

Îi traduse şi îi înapoie foaia.

— Într-o zi, voi învăţa, ca şi tine, să citesc textele sacre, declară ea.

Seara, mână-n mână, merseră pe malul mării şi se aşezară sub un copac. O imensă pace se întindea peste singurătăţile tăcute. Walter se simţea foarte aproape de pământ şi parcă înlănţuit de el. Ştia că gândurile lui Isis zburau foarte departe, că sufletul ei bântuia un ţinut necunoscut pentru el. Ea îi apărea ca o zeiţă şi, împins de o milă intensă, îngenunche în faţa ei pentru a-i săruta picioarele. Surprinsă, îl respinse blând, apoi puse capul tânărului pe genunchii săi şi îi mângâie părul.

Se lăsă noaptea. De-a lungul coastei, tentaculele marelui deşert se prelungeau în mare; apa şi pământul păreau să se îmbrăţişeze în secret, în mod misterios. Peste tot, sublima simplitate a naturii îi înconjura. În faţa lor se întindea o pânză imensă în două culori, cerul şi pământul, separate de un infinit şi, totuşi, pătrunzându-se şi explicându-se unul altuia.

În depărtare, insula se înfăşură în dâre violete.

— În seara seara asta îţi voi spune tot, şopti Walter, privind stelele care se reflectau în ochii lui Isis: o datorez. Zeii au pus în tine puterea lor. Te-au făcut să scrii azi ceea ce nu poţi spune. Este un mesaj! Ei bine, eu cunosc adevărul şi nu mă tem de nimic. Îmi cunosc duşmanul şi-l voi omorî. Nu voi înşela niciodată inima pe care o iubesc!

Întoarse încet capul şi-şi apăsă buzele pe genunchii lui Isis. Continuă:

— Zeii au rupt, datorită ţie, sigiliul care ţinea captivă ştiinţa mea secretă. Oricât de mare va fi durerea pricinuită amândurora de revelaţia mea, îţi voi spune totul, Nit-Auqrit, regina mea!

Se opri. Adună instinctiv un pumn de nisip auriu şi cald, apoi închise pumnul. Cu cât strângea mai tare, cu atât mai repede se scurgeau firicelele de nisip. Curând mâna îi fu goală.

— Exista un om numit Menna care era guvernatorul cetăţii noastre, spuse el. Nu gândea niciodată ce spunea, nu spunea niciodată ce gândea. În inima lui trăia un demon. Menna este cel care m-a asasinat.

— Omul pe care l-am văzut în vis, spuse ea foarte repede, dintr-o răsuflare.

— Da, iar otrava lui a avut un efect imens asupra mea. Îmi pare că o mai simt încă!

Strânse mâna tinerei femei.

— Nu-ţi aminteşti nimic? Nimic?

Ea scutură din cap.

— Nu ştiu decât ceea ce mi-ai povestit deja.

— Ah! Dar toate acestea nu-s decât istorie obişnuită! E mult mai mult.

— Nu te teme. Spune-mi!

Walter se ridică. Simţea asupra lui privirea îngrijorată a lui Isis.

— În ziua reînvierii lui Sit, preoţii au aprins focurile. Mormintele erau împrejmuite de la Elephantine până la Saqqarah. Eu însumi am aprins focul Piramidei Kefren. A fost ultima sărbătoare a morţilor sub domnia mea. În aceeaşi noapte, am fost smuls din carnea mea. Menna pusese mâna pe templul meu. Peste tot era numai sânge. Eram departe, la distanţe infinite de supravieţuitori, indiferent la acest pământ. Pe drumul meu, am fost judecat de un zeu. I se făcuse milă de mine şi-mi dădu un ghid care mă readuse pe pământ. Călătoria mea în infinit nu durase

decât o clipă, dar până la înapoierea mea pe planetă se scurseră patru secole. Acum sunt deja cincizeci de secole trecute, dar în ochii mei apar ca o singură zi. Furtuni distrugătoare au trecut peste mormintele noastre între timp.

Tăcu o clipă, apoi continuă:

— Iubito, ţi-am povestit deja. Dar vreau să-ţi mai spun un lucru şi mai dureros. După ce m-a ucis, Menna a pus mâna pe tine. Ai împărţit patul cu acest asasin, iar el ţi-a posedat trupul.

Isis îşi sprijini capul de copac şi zâmbi. O adevărată turbare interioară îl făcu pe Walter să tremure.

— Ştiu că eşti tot atât de inocentă ca şi porumbeii din cer. Zeii ţi-au refăcut trupul, iar ce iese din mâna zeilor nu poate avea pată. Nu ţi-aş fi dezvăluit niciodată acest secret, dacă zeii înşişi nu mi-ar fi arătat trupul uman în care trăieşte sufletul lui Menna.

Isis se crampona dintr-odată de mâinile lui Walter.

— Cine este? Cine este Menna?

— Prietenul nostru Mayer! Vocea lui Walter era amară şi ameninţătoare în acelaşi timp.

O roşeaţă puternică trecu pe chipul lui Isis. Îşi ascunse ochii în mâini. Walter o cuprinse în braţe.

— Fericit cel ce cunoaşte adevărul şi nu se teme de nimic! îi şopti el. Unde se află cronicarul care-mi va revela păcatele şi scăderile mele? Ar fi de citit pagini întregi, teribile! Atâta timp cât pot simţi, sufletul meu va fi întunecat de milenii marcate de crime. Oare eu te pot judeca, o, iubito? Dacă ai putea să-ţi rememorezi amintirile, mi-ai spune că Menna era un bărbat puternic, tu o femeie fragilă, aproape un copil. Şi oare n-a fost o neascultare a zeilor faptul că te-ai eliberat tu însuţi de trupul tău? Ştiu că n-ai putut să iubeşti pe asasinul regelui tău. Oh! De ce n-am părăsit împreună această lume, în acelaşi moment: căci numai cei ce mor împreună, înlănţuiţi

pleacă împreună pentru a-şi căuta eliberarea şi rămân împreună în lumea de dincolo! Ceilalţi nu întâlnesc nici iubit, nici prieten!

Mici focuri se aprindeau în deşert. Fiecare însemna o lume închisă, lume de ură sau de iubire, de durere sau bucurie, de suferinţă sau de speranţă, de viaţă sau moarte. Fiecare foc era un lăcaş populat de bărbaţi, femei, copii şi animale. În fiecare domnea un stăpân. Walter şi Isis auziră în urma lor un zgomot care semăna cu cel al ploii: o turmă enormă defila. Capre şi oi se strângeau unele lângă altele, cu sutele. O cămilă neagră le urma, tăcută, clătinându-se ca o fantomă. Mult în umbră, izolat, cu picioarele goale şi pierdut în visul său, mergea omul, păstorul, cu bâta pe umeri, de care-şi odihnea braţele brune şi muşchiuloase. Walter şi Isis se pierdură în contemplarea acestui spectacol grandios.

Isis fu cuprinsă de o dorinţă imperioasă de a fi strânsă în braţe de Walter. I-o spuse…

Noaptea se lăsase, senzuală, strălucitoare, splendidă, plină de tandreţe.

— Poate ar trebui să ne întoarcem, şopti el. Servitorii ar putea fi îngrijoraţi.

Se ridicară şi priviră golful, în direcţia insulei. Fură frapaţi să vadă nişte lumini strălucitoare avansând încet pe apă.

— Nu sunt pescarii noştri, spuse Walter. Vezi? Vezi? Sunt vase mari! Sunt două!

Isis sări în picioare speriată. Walter la fel.

— Iahturile! Deci nu ne pot lăsa liniştiţi! exclamă ea. De ce trebuie să vină să ne tulbure liniştea? Nu recunoşti vapoarele astea? Unul este al lui, celălalt al femeii din nord! N-au primit comorile? Ce mai vor? Oh! Walter, ne urmăresc! Am nişte presentimente îngrozitoare!

Walter încruntă sprâncenele observând luminile.

— Este duşmanul nostru, spuse Isis pe un ton dur. A

luat numele unuia din zeii noştri. Nu pot fi doi zei aici. Vorbeşte, Walter, vrei să-i tai capul şi să-l arunc în mare? De ce nu răspunzi? Banii lui te-au subjugat? Eşti palid şi speriat! Aduce cu el pe femeia aceea fără inimă care degradează şi subjugă tot ce atinge!

Ea îl strânse de braţ.

— Ce facem? De ce nu răspunzi? Trebuie mereu să ghicesc cu fragilul meu spirit de femeie tot ceea ce gândeşti tu?

El o privi foarte liniştit.

— Nu vei fi tu, dragă inimă fidelă, cea care-l vei lovi. Această sarcină sângeroasă nu este scrisă în cartea destinului tău. Zeii n-au făcut inima ta pentru crimă. Numai dragostea pentru mine trebuie s-o facă să bată cu putere. Ai încredere în mine! În sufletul meu l-am condamnat pe Menna. Voi fi un executor demn al sentinţei. Lasă-mă să aleg eu ora pentru a executa ordinul zeilor.

Pe *Wotan* se aprinseră făclii. Se auzi un zgomot surd de lanţuri. O goarnă sună peste ape. Umbra marinarilor apăru pe punte. Walter zâmbi:

— Este o agitaţie de luptă, spuse el.

Îşi adună capa sa cea largă de un albastru închis, o aruncă peste umeri, o luă pe Isis de talie şi, acoperind-o în mantoul său, se îndreptă spre grădina locuinţei lor.

Îi adunară pe toţi servitorii, cei vechi şi cei pe care de-abia îi cunoşteau şi dădură ordin ca absolut niciun străin, oricine ar fi, venit de pe unul din cele două vapoare care acostaseră, să nu fie lăsat să intre pe proprietatea lor.

Ambasadorul Serafino Gogonelli veni a doua zi dimineaţa aducând o scrisoare şi un pachet din partea lui Mayer. Osiris îl escorta. Servitorii îi lăsară să aştepte pe drumul care mărginea grădina, în timp ce Hassan duse scrisoarea stăpânului său. Walter o citi lui Isis.

Dragul meu Beam,

Aş fi fericit, dacă mi-aţi fixa o oră când v-aş putea vedea. Am mai multe probleme de discutat cu dumneata, în special în legătură cu mumia reginei Nitocris. Conform contractului pe care l-am încheiat cu Preston Cable, mumia urmează să-mi fie livrată intactă în sicriul ei. Acesta din urmă este la mine, dar Cable mi-a spus că dumneata ai mumia. Aş fi fericit s-o văd în momentul în care vei dori şi să luăm împreună deciziile cele mai convenabile pentru transferarea acesteia la bordul navei. Fii convins c-o voi trata cu tot respectul necesar.

Altceva. Plecarea dumitale grăbită de la Tunis nu mi-a permis să te mai văd. Doream să prezint toate scuzele mele lui Isis. Ştiu că v-am ofensat pe amândoi. Doctorul mi-a făcui trei puncte de sutură, iar cicatricea va rămâne, se pare, vizibilă. Vă cer deci să acceptaţi darul pe care-l ofer lui Isis. Contez pe generozitatea sa pentru a mă ierta şi a uita. Nu există motive să nu mai fim prieteni ca-n trecut.

Toate cele bune.

A.I. Mayer

Walter deschise pachetul. El conţinea o cutiuţă din piele maro în care se afla un colier de smaralde, rubine şi diamante care ar fi uluit chiar şi pe cel mai grozav negustor de pietre preţioase din Bombay. Îl oferi lui Isis. Ea îl privi perplexă, ca şi când nu înţelegea, apoi scutură din cap, zicând un «nu» hotărât. Walter puse bijuteria la loc în cutie. Scrise apoi un răspuns lui Mayer:

Nu înţeleg cum Cable a putut semna un astfel de contract. Mumia lui Nitocris nu este în posesia mea. În ceea ce priveşte prezenţa dumneavoastră în aceste locuri, o deplâng şi, pentru securitatea dumneavoastră personală, vă sfătuiesc să căutaţi alte ape mai puţin primejdioase.

Citi scrisoare lui Isis. Ea încruntă spâncenele:

— Şi femeia?

Puţin uimit, Walter răspunse:

— Ea nu ne-a făcut niciun rău.

— Nu i-ai putea spune şi ei să caute ape mai liniştite?

— Ar fi grosolan… şi nedrept.

— Dar ar trebui să ştie că n-are ce căuta aici.

— Oricum o va şti, când Mayer îi va comunica răspunsul meu.

— Şi dacă nu-i spune nimic? Dacă nu vrea să înţeleagă că nu trebuie să vină aici?

— Atunci, există mijloace mai discrete care să o facă să simtă că este în plus.

Isis privi vag prin poarta grădinii. Walter adăugă pe scrisoare adresa, refăcu pachetul şi merse să-l întâlnească pe ambasadorul evreului.

— Cable e nebun, şopti el.

Îi păru că vede în faţa lui pe uriaş cum îşi roteşte ochii, mişcându-şi maxilarul ca pentru a-şi masca un râs înăbuşit.

— Sunt singura fiinţă din lume care l-a băgat pe Mayer în cofă. L-am refăcut dintr-o mumie! Dar, încet, încet, îi veni în gând o nouă idee: ideea sinistră că Mayer sau Menna din Heliopolis cunoştea în secret aceste evenimente…

Puţin mai târziu, un marinar german imens vru să intre. Patru arabi îl reţinură şi-l aruncară afară vociferând. Îşi reînnoi atacul de două sau trei ori, fără să-şi piardă deloc zâmbetul vesel. În final, renunţă, se dădu puţin înapoi, îşi luă avânt, sări peste gardul verde şi şanţ şi merse apăsat spre casă, unde îl întâlni pe Walter, căruia îi întinse o scrisoare.

Tânărul rupse plicul şi se duse spre Isis.

Prinţesa Augusta ne cere să mergem să luăm masa pe *Wotan* astă seară! Iată ce spune:

Dragă Doamnă Beam,

Vreţi să-mi faceţi plăcerea să veniţi împreună cu soţul dumneavoastră, să cinaţi astă seară, la orele opt şi

jumătate? Marinarii mei vă vor aştepta cu o şalupă. Voi fi încântată să vă primesc. Cu toată afecţiunea.

Augusta

Walter şi Isis căzură de acord asupra celui mai potrivit răspuns, după care Walter scrise:

Regret foarte mult, dar nu ieşim niciodată seara. Mulţumesc pentru amabila dumneavoastră invitaţie. Vă dorim numai bine.

Walter Beam

Pacea vieţii lor era tulburată. Petrecură jumătate din noapte discutând despre apariţia indezirabilă a acestor străini. Cyrene rătăcea prin casă ca un suflet în suferinţă. Gemea, se culca şi se scula din nou o clipă mai târziu. Sentindea, se răsucea şi scotea urlete lungi şi lugubre. Walter se sculă şi traversă grădina. Totul era liniştit, dar inima îi era tulburată. Se duse până la poartă şi privi în vale. Şi acolo domnea calmul, dar i se păru deodată că zăreşte pe drum două umbre ghemuite la piciorul gardului de aloe. Se duse într-acolo. Văzu cum doi oameni de talie mică se ridică şi dispar în noaptea densă. Walter reveni, îl trezi pe Hassan şi îi spuse să facă un rond, înarmat, ca să fie sigur că n-a pătruns nimeni pe proprietate. Amintindu-şi echipajul de pe iahtul lui Mayer şi de numeroşii săi servitori, hotărî să rămână circumspect. O primejdie secretă părea că bântuie noaptea liniştită. Îşi simţi inima bătând cu putere. Când reunea în gând numele celor doi – Menna şi Nitocris – era cuprins de dorinţa de a-i ucide.

I-ar ordona lui Hassan să-l ucidă pe Mayer? Ar fi simplu să-l atragă într-o cursă, să termine afacerea cu o lovitură de pumnal arab cu lamă fină. Hassan ar face-o cu plăcere. Celălalt n-ar avea timp nici măcar să geamă; l-ar găsi mort în oază sau pe plajă. Guvernul ar face o anchetă vagă.

Nu, ar fi de preferat să pară că se împacă cu el. Să meargă amândoi în deşert, să-l sugrume şi să-l îngroape în nisip. Pe urmă s-ar întoarce spunând că-şi pierduse

tovarăşul. Sau să-i ceară caidului să dea o serbare mare în onoarea străinului; eventual chiar să-l plătească ca să organizeze un festin. Walter ar da un banchet în grădina sa, la umbra curmalilor, de unde s-ar putea vedea călăreţii indigeni în evoluţiile lor războinice. Câteva picături de otravă cu efect rapid în paharul lui Mayer... Nu acţionase şi el la fel, odinioară, în ceea ce-l privea? Dar acest procedeu comporta riscuri.

Aproape de poarta de vest, trăia un om într-o cocioabă singuratică; era un bătrân amărât mirosind a usturoi, Mohamed Salah, care se ocupa cu negoţul de vipere. În nopţile cu clar de lună, ieşea pe dune şi, cu ajutorul unor cleşti de oţel ruginit, prindea reptilele de gât, le aducea la el şi le conserva în nişte oale de aramă. Nomazii i le cumpărau, iar el acoperea capul viperelor cu săculeţi pentru a împiedica muşcătura lor. Curând după cumpărare, un arab murea de o muşcătură de şarpe şi o dispută ereditară era astfel reglată. O astfel de reptilă, sub copac, în timp ce Mayer îşi bea cafeaua...

„Înnebunesc, gândi Walter. Ce plăcere pot găsi zeii în a-şi tortura astfel descendenţii, pe oameni? Ne beau sângele ca să-şi sature setea."

Isis era trează. Îi spuse că totul era în ordine prin împrejurimi.

— În afară de cel care a urcat odată cu noi pe vapor, şopti ea, cu ochi scânteietori.

— L-ai văzut?

— Nu, dar i-am auzit paşii când erai plecat. O linişte ciudată m-a cuprins, ca şi când două braţe puternice şi tandre m-ar fi strâns, dar nimeni nu m-a atins. Mă simţeam fericită. Nu voi fi niciodată singură atâta timp cât el va fi în preajma noastră.

Ascultă, cu sufletul la gură, cu privirea îndepărtată a unui copil. Walter asculta şi el, dar paşii încetaseră.

A doua zi, îl văzură de departe pe Mayer îndreptându-se spre grădina lor. Era urmat de Gogonelli, Osiris şi de câţiva marinari. Se opri în faţa porţii şi ceru să fie primit. Servitorii lui Walter refuzară să-l lase să intre. Walter şi Isis îl văzură scoţându-şi pălăria, ştergându-şi fruntea şi privind în direcţia lor, dar nu ştiură dacă-i văzuse. Apoi plecă încet. Câteva ore mai târziu sosi o scrisoare:

Dacă credeţi că insolenţa voastră îmi provoacă teamă, vă înşelaţi. Sunt aici pentru a-mi cere dreptul şi-l voi obţine. Voi fi în faţa uşii voastre mâine dimineaţă la orele zece. N-am intenţia să vă invadez proprietatea, dar vă sfătuiesc să fiţi acolo. Dacă nu, voi lua toate măsurile pentru a-mi face drepturile recunoscute.

Walter păli, examină atent scrisoarea, apoi hotărî să respingă întâlnirea. Mai mult, îl chemă pe caid. Acesta sosi curând, însoţit de trei fii şi cinci nepoţi. Cu un calm impozant, ascultă povestirea lui Walter. Străinul venise cu intenţii rele, îl ameninţa, avea în subordinele lui marinari răi, putea recurge la soluţii violente, dacă nu va fi împiedicat, eventual, chiar prin forţă. Caidul zâmbi amabil, frecându-şi barba. Regreta că oaspetele său are un duşman; regreta şi mai mult că nu poate face nimic. Nu avea dreptul să se amestece în disputele europenilor. Mayer avea o scrisoare de la ministrul coloniilor din Paris, care-l recomandau autorităţilor civile şi militare. Era ofiţer al Legiunii de onoare. N-ar face cu siguranţă nimic ca să tulbure pacea oazei. În caz contrar, tot ceea caidul ar putea face ar fi să trimită un raport rezidentului general, singurul care putea lua decizii, într-un astfel de caz.

Walter îi ceru câţiva servitori fideli: i-ar plăti bine. Caidul îşi aruncă poalele burnuz-ului său pe umeri şi luă un aer profund întristat. N-o putea face. Era chiar obligat să-l roage pe Walter să trimită înapoi servitorii pe care-i angajase în duar[15]; acei oameni nu puteau fi amestecaţi în

15 Aglomerare de corturi dispuse în cerc pe care arabii nomazi le

dispute ale unor europeni. Walter observă, foarte surprins, chipurile care-l înconjurau. Apoi, brusc, înţelese: Mayer îi cumpărase. Dar poate putea supralicita? Le propuse un târg şi, muşcându-şi buzele, îi ascultă, nu fără admiraţie. Puterea lor de disimulare era uimitoare. Chiar şi în faţa celei mai evidente neîncrederi, arabii nu-şi părăseau calmul. Nu vru să se înjosească discutând mai mult şi, după o lungă tăcere, îi expedie spunând că le înţelege motivele.

Chiar le mulţumi pentru bunăvoinţa lor şi îi conduse până la poartă. Reveni în casă pentru a-i scrie lui Cable să vină imediat împreună cu Clark, explicându-i ce primejdie îi ameninţa. În acea clipă, Isis veni să-i anunţe că Fatima plecase acasă la ea, pentru că mama îi era bolnavă. Fatima îi părăsea. O cuprinse pe Isis de după umeri şi o strânse lângă el. Nu-i mărturisi temerea lui. Seara, însă, îi spuse că ar fi mai prudent să nu se ducă în grădină. Şi închise bine cu cheia toate uşile.

— Ţi-este teamă de Mayer? îl întrebă ea.

— Nu de Mayer, ci de Menna Kerheb-ul.

Prinţesa Augusta veni în cursul dimineţii însoţită de matelotul ei favorit şi, după câteva discuţii la poartă, i se permise să intre. Îmbrăcată în manieră semi-orientală, avea o umbrelă japoneză. Ea spuse lui Walter şi Isis că înţelege perfect motivul care-i făcea să nu iasă seara. Ea însăşi îşi petrecuse noaptea precedentă pe uscat şi asta îi plăcuse atât de mult, încât era aproape hotărâtă să-şi părăsească iahtul şi să trăiască în cort. Părea toată o veselie şi un antren. Departe de a se arăta jignită sau superioară, era absolut simpatică. Dar curând începu să vorbească de Mayer.

— Aproape uitasem! Mi-a dat această scrisoare pentru dumneata, domnule Beam. A luat masa cu mine,

instalează temporar. Diviziune administrativă rurală în Africa de Nord – cuvânt arab (n.t.).

ieri seară. Iat-o! Citeşte-o imediat: îţi dau voie. Bietul om! reluă ea râzând. Ce Dumnezeu i-aţi făcut, doamnă Beam? Presupun că merita ce a primit, dar nu se va consola niciodată! Bărbaţii nu se consolează niciodată de astfel de afronturi. Pentru noi, femeile, nu-i acelaşi lucru. Trebuie să trecem prin aventuri rele. Noi avem cicatrici morale. Dar aş vrea tare mult ca această ceartă dintre voi doi să înceteze! Detest să văd oameni care se urăsc în jurul meu! Pot să fac ceva?

— Există o fotocopie a contractului încheiat între Cable şi Mayer, spuse Walter. Că Preston Cable a putut vinde o mumie care nu există îmi depăşeşte înţelegerea!

— Ah, da, mumia! Mayer mi-a vorbit despre ea.

— Da! Ei bine, eu i-am spus că nu există! Deci nu-i rămâne decât să mă lase în pace.

— Eu cred că şi el caută liniştea, spuse blând Augusta.

— Atunci i-o voi da, această linişte! exclamă Walter. Este poate normal, în mediul său, să-şi ia unele libertăţi faţă de soţiile celorlalţi. Se poate ca acelor doamne să le placă acest lucru şi să-l caute. Dar nu este cazul soţiei mele, iar eu nu voi tolera astfel de manifestări! Când îl veţi vedea pe Mayer, spuneţi-i că-mi poate fi recunoscător că nu i-am spart capul. Nu voi scuza niciodată ceea ce a făcut şi nici nu voi uita.

— Este îngrozitor! spuse prinţesa. Voi englezii sunteţi într-adevăr foarte susceptibili!

— Nu cred că au ce căuta aici probleme de naţionalitate. Să încerce să se distreze cu vreo femeie din duar şi va vedea ce i se va întâmpla!

— Dar, reluă Augusta cu indiferenţă, de ce-mi spuneţi mie toate astea, şi nu lui Mayer?

— Pentru că Mayer o ştie şi nu e nevoie să i-o mai spun şi eu.

O însoţi pe prinţesă până la uşă. Ieşind ea îl întrebă

brusc:

— Să transmit lui Mayer vreun mesaj din partea dumneavoastră?

— Mi-aţi face un serviciu să-i spuneţi că-i înţeleg perfect tactica. Cunosc motivul care l-a împins să vină aici. În rest, ne putem păzi perfect noi înşine.

— Vreţi să veniţi cu soţia dumneavoastră să luaţi micul dejun mâine, pe iahtul meu?

— Nu, mulţumim. Îmi pare rău. O salută adânc.

— Sunteţi teribil de hotărât! spuse ea şi plecă cu un zâmbet fermecător.

Isis şi Walter puseră capăt delicioaselor lor plimbări de seară.

— Să nu mai înoţi în lac cât va fi el aici, spuse Walter lui Isis: aminteşte-ţi de iepure! Cyrene nu-i mai părăsea. Toată noaptea care urmă lătră furioasă: în grădină se aflau străini. Pe sub copaci alergau umbre. Hassan trase un foc de armă în aer şi totul se linişti. Walter ieşi, un om sări jos de pe terasa scundă a casei. Walter aruncă cu o bâtă în direcţia aceluia, dar îl rată, iar el dispăru în noapte.

Dis-de-dimineaţă, cei doi tineri se duseră pe plajă. La sud-est, *Hermes* şi *Wotan* ancorate, unul lângă altul. O linişte stranie plutea asupra lor; nici urmă de viaţă. Isis îl privi pe Walter cu ochii ei mari şi adânci:

— M-aş duce să-l caut pe Menna ca să-l ucid!

Din tot calmul vocii sale, Walter înţelese că acest gând îi trecuse des prin minte. Fu îngrozit.

— Tu? spuse el. Te-ai duce în bârlogul tigrului să-l răpui? Tu, iubito?

— Vreau să-l omor, vreau să-l omor, insistă ea.

Îi prinse părul şi se amuză scuturându-i buclele. Ea izbucni în râs. Brusc, din spatele unei dune apărură doi cai. Walter îi recunoscu imediat: erau ai caidului. Mayer călărea pe unul din ei. Pe celălalt se afla albanezul cel mare pe care îl văzuse deja pe iaht.

Mayer îşi opri calul şi ordonă servitorului său să facă la fel. Walter trecu în faţa lui Isis, îşi aruncă pe umeri capa sa albastră şi îşi încrucişa braţele.

Mayer descălecă şi veni repede spre bărbatul cel tânăr care făcu câţiva paşi înainte. Mayer merse spre el apoi se opri. Chipul i se schimbase îngrozitor. Ochii îi erau înfundaţi. Îşi pierduseră expresia tânără şi îndrăzneaţă; păreau înceţoşaţi, nedormiţi. Buza superioară, nerasă, avea o cicatrice roşie, foarte recentă. Îi dădea o astfel de expresie de hotărâre şi de furie turbată, încât Walter, întorcându-se, îi spuse lui Isis să se îndepărteze; timp de o clipă, îi fu îngrozitor de teamă să n-o apuce mila de Mayer. Dar ea refuză să plece. Veni lângă Walter, puse mâna pe umărul lui şi privi atent pe celălalt cu un aer ironic.

— Sunt secole de când nu ne-am văzut, spuse acesta, lovindu-şi cizmele cu vârful cravaşei. E vina mea. Să nu mai vorbim. Să venim la probleme de afaceri. Aţi văzut fotocopia contractului, nu-i aşa?

— Da, spuse Walter. Cable probabil că a glumit. V-am spus imediat că nu există mumia.

— Îţi imaginezi cumva că şi cred un cuvânt din ce spui? întrebă Mayer furios. Am primit veşti din Valea Zeilor. Mormântul a fost inspectat. S-a găsit sarcofagul de bazalt albastru: era gol. Mai susţii că nu conţinea mumia?

— Conţinea efectiv o mumie.

— Atunci, unde este?

Mayer o fixa pe Isis lovindu-şi cizmele.

— Nu răspunzi? Nu? Ei bine, eu am un răspuns! Mumia este a mea şi o voi avea cu forţa, dacă trebuie! Inutil să-mi spui că a fost o glumă a lui Cable: hotărâsem în principiu că mumia va fi a mea, înainte de a semna ceva. Cable ştia exact ce face. Mumia îmi aparţine, o voi lua!

— Găseşte-o, spuse Walter pe un ton glacial.

— O voi găsi.

Mayer se întoarse pe călcâie, se îndreptă spre cal, se

aşează în şa şi plecă împreună cu albanezul său.

Walter şi Isis se întoarseră acasă. Tânărul îi adună pe servitori. Toţi erau înarmaţi, dar le interzise să tragă fără ordin expres.

În cursul zilei, unul dintre marinarii prinţesei aduse lui Walter o scrisoare urgentă. Se închise spre a o citi.

Dragă domnule Beam,

O să mă consideri odioasă şi chiar sunt, fără îndoială. Dar trebuie să-ţi spun că n-am venit aici decât ca să te protejez. Mayer se poartă ca un nebun, şi mi-e teamă să nu-ţi facă vreun rău. Dacă-ţi vei da osteneala să vii până la iahtul meu, îţi voi explica planurile sale. Nu îndrăznesc să vin la dumneata, căci mă spionează continuu, de acum înainte. Vreau doar să te ajut, dacă se poate, dar vino repede! O şalupă te va aştepta la o milă de locul unde îşi amarează pescarii bărcile. Distruge această scrisoare.

Augusta

Walter reflectă o clipă. E oare o cursă? Reciti de trei ori scrisoarea, apoi o arse. Să-i vorbească lui Isis despre ea? Unde era? O găsi adormită pe un divan, cu Cyrene la picioarele ei. Se aplecă să contemple chipul adorat. Să o trezească? Ea păru că-i simte prezenţa şi surâse în somn. Nu, nu şi-ar părăsi regina, niciodată! Îi scrise Augustei:

Sunt convins că intenţiile dumneavoastră sunt prieteneşti şi cordiale, dar n-aţi putea să-mi spuneţi mai bine aici ceea ce ştiţi? Vă voi fi veşnic recunoscător.

Dădu scrisoarea marinarului şi îl privi părăsind grădina cu picioarele lui plate. Deodată, o auzi pe Isis ţipând. Era un strigăt de groază. Într-o clipă, fu în camera ei. Era îngenunchiată pe divan, cu braţele pe piept, cu faţa crispată de frică. În faţa ei era o umbră care semăna în mod straniu cu Mayer, dar într-o formă mai subtilă şi transparentă. Walter sări ca un tigru asupra fantomei, dar nu o putu prinde şi căzu greu pe un platou de aramă unde se afla o lanternă. Când se ridică, totul dispăruse.

— Menna, Menna! strigă Isis.

Walter sări lângă ea:

— Te-a atins?

— Nu. Deschizând ochii, l-am văzut acolo. Walter o cuprinse pe după umeri.

— Fii calmă, fii calmă, spuse cu o voce tremurătoare. Nu e nicio primejdie, nicio primejdie. Mayer doarme pe vasul lui, în acest moment.

— O! E îngrozitor, îngrozitor! Mi-a părut atât de viu, atât de aproape!

— Ce putem face? şopti Walter tulburat.

Credinţa lui în viitor se clătina. Încercă în van să-şi recapete voinţa şi echilibrul.

— Walter, spuse Isis, se plecăm de aici! Prezenţa lui Menna otrăveşte regiunea! Să plecăm imediat!

— Nu putem, spuse el cu efort. Tu, eu şi trei servitori, cum am putea fugi? Deşertul ne înconjoară. Trebuie să-l aşteptăm pe Cable.

Deodată, tresăriră. Paşi grei răsunau pe terasă. Ieşiră în grădină şi priviră: paşii continuau să se audă, casa părea că se cutremură, dar nu era nimeni.

Noaptea aceea fu plină de evenimente sinistre. O bandă de marinari nordici invadară oaza. Traversară valea cântând. Hassan îi spuse lui Walter că se duceau la un festin oferit de caid. Timp de câteva ore, totul fu liniştit, apoi se auziră voci afară. Se încercă să se deschidă uşa, dar bara de fier rezistă. Se auzi un foc de armă, un strigăt de durere, apoi un zgomot de fugă. Walter îl văzu pe Hassan care ascundea un revolver sub gandura sa, părăsea o fereastră şi alerga la o alta. Îl opri şi îl scutură cu putere, dar nu-i spuse nimic şi se duse lângă Isis.

Zgomotul din grădină se linişti. Dar în zori, echipajul trecu din nou. Vocile nu mai erau clare. Grohăituri, strigăte şi urlete spărgeau liniştea zorilor. Dintr-o dată corul bărbaţilor beţi tăcu. Câteva clipe mai târziu, Walter

auzi cuvinte furioase strigate în germană, un zgomot de luptă, strigăte de bătaie încrâncenată. În jurul casei, se alerga urlându-se tot felul de injurii în limbi străine, mai ales în germană. Oameni care fugeau şi erau urmăriţi. Apoi zgomotul se stinse treptat. Liniştea reveni.

Dimineaţă, Walter ieşi. Erau pete de sânge pe cărare. Un om căzuse acolo, dar nu erau nici morţi, nici răniţi în grădină. Reîntorcându-se, văzu doi ofiţeri care veneau spre el, comandantul şi secundul de pe *Hermes.* Îl acuzară că omorâse pe unul din oamenii lor. Vor telegrafia autorităţilor franceze ca să-l aresteze. Walter îi rugă politicos să plece cât mai repede. Plecară înjurând. Apoi intră în casă; înţelese rapid situaţia; trebuia imediat acţionat. Scrise Augustei:

Vă rog să-mi faceţi favoarea de a-mi acorda o întrevedere pe vaporul dumneavoastră la orele patru. Mă încredinţez onoarei dumneavoastră că nu veţi spune nimănui că vin să vă văd.

Hassan duse scrisoarea. Reveni o oră mai târziu cu răspunsul:

Vaporul se va găsi în locul indicat în ultima scrisoare. Te aştept.

Isis dormea în acel moment. Walter examină armele servitorilor, le verifică încărcătura, le ordonă să încuie totul cu cheia, să nu deschidă cu niciun pretext şi să tragă asupra acelora care s-ar apropia şi ar refuza să se retragă la prima somaţie.

Apoi invocă protecţia zeului binefăcător care îl urmase până atunci. Îşi strecură în centură un pumnal, îşi prinse sandalele de gleznele sale brune, îşi aruncă pelerina pe umeri şi, după ce mai aruncă asupra lui Isis o ultimă privire, lungă şi tandră plecă repede.

Apropiindu-se de locul întâlnirii, văzu patru mateloţi, toţi la fel de înalţi ca şi el. Îl salutară când urcă în barca

lor şi, în pofida căldurii, începură să dea la rame cu toată viteza. Unul dintre ei cânta *Lorelei* cu o voce limpede şi puternică de tenor, în timp ce ceilalţi îi ţineau isonul. Era foarte frumos acest contrast ciudat cu câmpia monotonă şi un cânt arăbesc care venea dintr-o barcă indigenă, unde câţiva pescari ridicau o plasă roşie, în timp ce un băietan cu trup negricios şi cu un cuţit între dinţi se scufunda ca să adune bureţi.

Unul dintre marinari avea un braţ bandajat. Walter îl întrebă dacă este rănit. Omul zâmbi larg şi se întoarse spre tovarăşii lui:

— Buţin, zise el, no graf; o lofitură de gutit.

— Am auzit gălăgia voastră de astă noapte, spuse Walter; totul s-a petrecut în grădina mea.

— Trefuia să întâmple, explică marinarul. Echipaşul ovreiului a început. Ieri seara el a vrut caştighe. Noi am omorât pe jumătate, nu aşa Fritz?

— Ei au înmormântat unul azi dimineaţa, spuse un alt vâslaş, dar noi nu omorât aşela: e dovedit. Ofiţerii ţelor doi fapori l-au regunoscut.

Continuară să vâslească. Walter nu mai puse întrebări, dar ar fi dat mult să aibă de partea sa pe aceşti bravi barbari.

Tot îndepărtându-se de coastă, Muntele Troglodiţilor îşi făcu apariţia la orizont. Semăna cu un dom de aur pur, ridicându-se deasupra unei păduri întunecate de palmieri. Walter îşi imagină efectul pe care l-ar fi făcut un templu egiptean. Insula se întindea spre nord precum dosul plat al unui monstru marin culcat pe fundul apei. Iahtul lui Mayer era ancorat, foarte aproape. Un cort imens proteja puntea de razele pătrunzătoare ale soarelui. Nimic nu mişca la bord. Vaporul părea că moţăie în căldura după-amiezii şi şi-l imagina dormind sau, poate, arzând de evlavie adoratoare în faţa măştii lui Nitocris.

Nu văzu plasa de fum transparent care se ridica

deasupra coşului de pe *Hermes.* Nu văzu că iahtul îşi aprinse luminile. O linişte apăsătoare se lăsa asupra tuturor fiinţelor şi mai ales asupra lui. Îi era sete. Pământul, apa, cerul erau la cheremul soarelui. Barca trecu pe sub botul iahtului prinţesei. O manevră de proră, un *Wotan* furios, părea că zbiară de turbare dementă. Câteva clipe mai târziu, tânărul urcă la bord.

Fu condus jos, într-o încăpere mică. O uşă se deschise şi Augusta apăru. Îl conduse într-o cameră mare care îi servea de atelier. Prinţesa părea foarte tânără într-o bluză marinărească fără mâneci şi o fustă scurtă plisată. N-avea ciorapi şi era încălţată în espadrile de pânză. Atelierul era aerisit. Plutea o lumină sinceră şi discretă, care venea dinspre un geamlâc mascat pe jumătate şi care se afla în plafon. Hublourile erau închise pentru a stăvili căldura exterioară. Un ventilator silenţios răspândea un val de răcoare.

— Eşti foarte punctual, spuse prinţesa lui Walter. Vrei să-mi vezi tablourile, înainte să începem discuţia?

Cu o mişcare rapidă, îşi strânse părul.

— Ştiu, desigur, pentru ce ai venit. Presupun că oamenii mei ţi-au deranjat grădina. Îmi pare sincer rău. Nu-i mai puteam ţine la bord. Prietenul dumitale caidul a oferit un dineu, erau şi dansatoare şi… şi-au făcut de cap! Au invadat cartierul fetelor de plăcere, i-au alungat pe arabi şi au pus stăpânire pe tot. Şi ei şi fetele erau beţi. Totul mi-ar fi indiferent, dacă n-ar fi avut loc lupta care a urmat. De zile întregi, oamenii mei căutau un prilej pentru a-şi regla conturile cu echipajul lui Mayer. Căpitanul mi-a povestit tot. Au fost nevoiţi să traverseze grădina dumitale pentru a prinde vreo doisprezece mateloţi de-ai lui care se refugiaseră acolo. Dumnezeu ştie ce făceau acolo la o astfel de oră! Se pare că unul dintre servitorii dumitale a tras. Un om a fost atins şi a murit azi dimineaţă; l-au aruncat în mare. Oamenii mei nu bănuiau ce se va întâmpla când s-au apucat să-i necăjească pe ceilalţi. Ştii

ce înseamnă marinari beţi, pe căldurile astea: cea mai mică provocare îi face să vadă roşu! Vor fi tot soiul de poveşti fără sfârşit. Sunt mulţumită că ai venit azi, fiindcă mâine voi pleca în căutarea unor ape mai liniştite, urmând expresia pe care ai folosit-o într-o scrisoare către Mayer.

Walter vru să vorbească, dar ea nu-i lăsă timp.

— O, ştiu totul! spuse repede. Mayer e tot timpul aici. Mi-a spus totul, totul! De aceea ţi-am scris ieri.

Începu să meargă nervos în lung şi-n lat. Walter simţea cu o acuitate curioasă tot ce era grosolan în ea. Niciodată nu-i păruse mai vulgară.

— Am venit să vă cer să-mi acordaţi o favoare, spuse el.

Îşi scoase capa care-i acoperea umerii goi şi se aşeză încet. Ea îi aruncă o privire discretă, plină de admiraţie, rămase nemişcată o clipă, apoi reluă: „O, de ce oare nu putem părăsi acest cotlon oribil? De ce n-am pleca împreună, Isis, dumneata şi eu?”

Walter zâmbi ironic:

— Ar însemna să vă cer mult prea mult. Voi fi mulţumit cu mai puţine cheltuieli.

Îl fixă sobru. Urma să vorbească, dar se opri brusc. Sub privirea tânărului, ochii i se umplură de uimire.

— Aţi putea aranja să-l întâlnesc pe Mayer aici, acum? întrebă el calm. Am o problemă foarte importantă de discutat cu el şi trebuie să-l văd numaidecât.

Inconştient îşi puse mâna pe centură, unde îşi ascundea pumnalul. Prinţesa se îndepărtă puţin de el închizând ochii.

— Vasul lui este la numai câteva aruncături de băţ de al dumneavoastră, continuă el domol, cu o voce obosită. V-ar deranja aşa mult să-i transmiteţi să vină? Desigur, nu-l preveniţi că sunt aici. Când va fi aici, vă voi cere permisiunea de a avea o întrevedere particulară cu el.

Uşa de deschise. Apăru un marinar, aducând două

pahare cu oranjadă.

— Nu încă, Siegurt, spuse prinţesa noului venit, pe un ton agasat. Apoi, răzgândindu-se, îi spuse să lase paharele. Dar, în loc s-o asculte, marinarul îi oferi ei unul, iar pe celălalt lui Walter. Tânărul îi mulţumi cu un zâmbet care se şterse repede. Marinarul ieşi. Walter simţea răceala lichidului, îl privi vag şi începu să bea. O văzu pe prinţesă clipind nervos şi încreţindu-şi fruntea. O clipă mai târziu îi spuse:

— De ce nu te duci să-l cauţi pe Mayer pur şi simplu la el? Mi-ar fi teamă să vă las pe amândoi singuri pe vasul meu! Da, mi-ar fi teamă. În plus, nu va veni niciodată singur să te întâlnească. Îi este prea frică de dumneata, teribil de frică. Nu ştii că-l coşti o avere? Este îndrăgostit nebuneşte de Isis! Are o voinţă de diavol şi pretinde că va pune mâna pe ea. Ea! Ea! O numeşte mumie! Ce înseamnă asta? O vrea! Un imbecil, nu-ţi dai seama? Şi izbucni într-un râs isteric.

— O, femeie condamnată, spuse Walter, mi-ai oferit ajutorul dumitale, dar te consider complicea lui Mayer.

Ea îi întoarse spatele, şi începu să-şi bea fără grabă oranjada. Îl privea cu coada ochiului, apoi, aruncându-şi capul pe spate, râse şi bău şi ultima picătură de suc. Începu apoi să vorbească.

— Dragul meu prieten, ai refuzat de trei ori cea mai mare favoare pe care o femeie o poate face. Acum, dumneata îmi ceri una, dar n-o vei obţine. Eşti stupid! Nevestica dumitale ar fi mult mai fericită cu Mayer decât cu dumneata şi, dacă ai avea simţ de orientare ca toată lumea, ai rămâne pe vasul ăsta să colinzi lumea împreună cu mine. Trupul meu valorează cât şi al ei, ca să spunem lucrurilor pe nume, şi nu cred că-i mai drăguţă decât mine.

Walter se ridică. Venele de pe frunte i se evidenţiară. Picioarele îi erau atât de moi, încât trebui să se ţină de un scaun. Un fel de spaimă îl invadă ca şi cum l-ar fi pătruns suflul unui monstru. Inima începu să-i bată cu putere. O

ceaţă roşie îi acoperi ochii.

— Trebuie… să… plec… imediat, şopti el penibil.

Îşi trecu mâna peste frunte clătinându-se. Prinţesa veni spre el, îl susţinu şi-l ajută să se aşeze.

— Ce… mi-ai… făcut…? întrebă el îngrozit.

Îl ciupi tare de obraz. Îşi pierduse puterea de apărare.

— Asta îţi va da uitarea divină. Vino! Ridică-te! Lasă aerul ăsta de prost dispus! Te voi ajuta. Întinde-te! Odihneşte-te!

Chipul îi era crispat. Pe obraji îi apăreau pete stacojii, în timp ce ea îl ridica şi îl conducea spre uşă, în camera sa.

— Aici, întinde-te pe divanul meu, câmpul meu de bătaie! Am să-ţi scot mantoul şi centura.

Îi vorbea ca unui copil. Vocea îi era cât se poate de tandră. Aproape gol, Walter se abandonă. Îşi simţi carnea dizolvându-se într-o substanţă fierbinte. O extenuare delicioasă puse stăpânire pe simţurile sale. Valuri de aer răcoros îi atingeau uşor pielea. O durere surdă, o arşiţă oribilă îi zvâcnea în rinichi. În faţa lui se înălţa o femeie puternică şi înaltă ca o statuie a lui Praxitele, iar gura greoaie…

— Isis! şopti el. Se cufundă apoi într-o transă extatică, cu sufletul şi voinţa moarte.

În faţa lui apărură două chipuri: Mayer şi prinţesa. Cu toate că-i recunoscu, nu erau pentru el decât nişte străini. El exista într-o lume diferită. Buzele lor se mişcau; nu-i mai văzu. Căzu, mai întâi cu capul, într-un abis fără fund. Căderea sa, din ce în ce mai rapidă, nu se mai sfârşea. Membrele îi erau deosebit de uşoare. Lupta aprig ca să-şi apere viaţa. Pronunţa numele lui Isis, vag suflu născut în subconştientul său şi pe care credea că-l strigă cu toată forţa. Deschise din nou ochii. Totul era întunecat. Doi ochi albaştri îngrozitori, asemeni unor vârfuri de oţel

strălucind într-un înveliş de catifea albastră, se apropiau de el şi îl fixau. O mână îl ţinea de încheietura mâinii. Văzu chipul lui Menna, crispat într-un zâmbet diabolic, îndepărtându-se. Simţi lângă el trupul unei femei. Îl cuprinse o suferinţă de nesuportat, care încetă apoi brusc: întreaga lui fiinţă intra în Nirvana.

După un lung răstimp, reveni foarte încet la viaţă. Vag, văzu chipul iubitei sale. Lacrimi de furie îi curgeau pe obraji. Gura i se crispa; mâinile i se frământau şi îi loveau pieptul. Ea se aruncă asupra lui. Îi simţi unghiile pătrunzându-i în carne; apoi şi această senzaţie dispăru. Încă o dată, Walter se scufundă.

Când deschise ochii, fu imediat conştient de cadrul străin în care se afla. Culcat pe spate, vedea stelele sclipind. Rămase o clipă nemişcat, respirând repede şi profund. Influxul vital îi revenea încet. Membrele începură să i se mişte; suspine lungi şi dureroase îl făcură să se ridice. Se aşeză şi privi în jurul lui. Atinse trunchiul unui copac zgrunţuros de lângă el. Da, era un copac plin de frunze şi curmale. O nouă aurora păru că răsare în subconştientul său. Începu să-şi pipăie corpul ca pentru a fi sigur că este al său. Spatele îi era îndoit, dureros, parcă plin de răni. Strânse din dinţi şi încercă să se ridice, dar în zadar. Privi pierdut marea. Luna se ridica la orizont, mare şi plată; părea că răspândeşte o ploaie de scântei umede. Întinderea nesfârşită a lucrurilor îl sperie. Făcu un nou efort şi se trezi în sfârşit în picioare.

Brusc, ca o lovitură de spadă, suferinţa îi străpunse inima. Isis! Îl cuprinse ameţeala. Se rezemă de copac. O bănuială monstruoasă se ivi în sufletul lui şi, luându-şi capul în mâini, se îndepărtă clătinându-se. Luna îi proiecta umbra în faţa lui.

Instinctiv, înţelese că se află în insulă, dar cum era oare posibil? Copacii, nisipul, cerul, totul îi spunea că era în Zerbi.

O înspăimântătoare senzaţie de ruşine coborî asupra

lui ca un nor negru. Vag, foarte vag, îşi aminti o femeie albă înaltă, cu părul roşu, strivindu-l cu statura sa. Lacrimi care nu voiau să curgă îi ardeau ochii. Îşi pipăi gâtul. O mulţime de răni micuţe cu sângele deja coagulat îl făcea dureros, unghii se înfipseseră în gâtul său. Cine oare îl zgâriase astfel? Isis? Imposibil! Ea n-ar fi putut să se afle pe nava blestemată. Îşi trecu mâna peste ochi. Acei vizitatori nocturni fuseseră probabil fantome născute din conştiinţa sa torturată şi din ruşinea sa.

Continua să înainteze. Încă semiconştient, ajunse la o colibă din chirpici uscat şi fibre de palmier. Auzi un bebeluş ţipând. Ardea o lumină roşie. Intră. Un bărbat brun sări în picioare şi Walter zări doi ochi neîncrezători ca de şacal. Două femei care erau aşezate pe o rogojină dispărură imediat în umbră. Un câine începu să mârâie, dar omul recunoscu repede pe străinul din oază şi-l întrebă ce doreşte.

— Aici e insula Zerbi? întrebă Walter.

Răspunsul fu afirmativ. Cum putea ajunge în duar? Omul se oferi să-l conducă cu barca. Se duse să caute un vecin care să-l ajute la vâslit. Walter fu curând aproape de coastă. Vâslaşii scoaseră un strigăt prelung. Walter auzi strigăte de răspuns asemănătoare venind dinspre golful Lotofagilor. Hassan se vârî în apă până la mijloc ca s-o prindă şi s-o aducă la mal. Debarcă, iar Hassan şi Tohery îi căzură la picioare, cu faţa scăldată în lacrimi.

— Sidi Beam! Hamdo li’lah! Slavă lui Allah! S-a întors! Dar marea doamnă, soţia sa din Qurna, nu întors. Ea plecat în mare vas *Hermes*! Sidi Mayer dat scrisoare lui Hassan pentru sidi Beam! Întinse un plic lui Walter.

— Ce tot spui, Hassan? întrebă tânărul. Doamna Beam a plecat? Dl. Mayer ţi-a dat scrisoarea asta pentru mine?

— Da, sidi! El plecat pe *Hermes* departe, departe!

Walter privi golful: nu mai erau lumini. Cele două iahturi nu mai erau ancorate. Plecate fără urmă…

Îl strânse de umeri pe Hassan atât de tare, încât acesta scoase un ţipăt de durere. Întrebă cu o voce sugrumată şi şuierătoare:

— Ai spus că doamna Beam a plecat?

— Mare doamnă de la Qurna părăsit casa ieri seară să te caute pe vasul doamnei germane. Mare doamnă nu revenit, dusă pe vapor al lui iudi! Plecată departe, departe!

Un fulger de nebunie trecu în ochii lui Walter.

— Să ne întoarcem! spuse el. Ajunse în grădină. Servitorii săi începură să alerge pentru a ajunge înaintea lui pe o scurtătură.

Walter deschise cu un tremur scrisoarea de la Mayer.

Dragul meu Beam,

Am aici o scrisoare a lui Isis, în hieroglife. Nu ştiam că ea cunoaşte această scriere. Îţi spune poate că, cu toată inima şi de bunăvoie, vine să trăiască cu mine. Nu mă mira, după escapada dumitale cu prinţesa... În locul dumitale, mi-aş fi luat mai multe precauţii, ca să nu fiu descoperit. Cruda deziluzie a afectat-o desigur profund pe biata micuţă. O iau cu mine şi sper să fiu capabil s-o consolez. Îţi urez mult timp bun împreună cu prinţesa. Vă veţi putea amuza cu enormele sume pe care mi le-ai stors. Suntem chit acum.

Al dumitale în grabă: M

Cu mâinile tremurânde, Walter apropie de lampă cealaltă foaie de hârtie. Descifră mesajul lui Isis. Se simţea o suferinţă nesfârşită în desenul semnelor:

Ai minţit inima care te iubeşte. Eşti fals, citi Walter.

O singurătate asemeni celei a astrelor se abătu asupra lui. Simţi că se frânge.

— Nu-i posibil, nu pot să cred, gândi el. Dar era adevărat, fusese înşelat, prins într-o cursă machiavelică şi savantă. Menna îl învinsese încă o dată.

Simţea încă aceeaşi durere în şale. Otrava de cinci milenii era încă în el şi, ca să nu strige, îşi strânse pumnii.

În jurul lui plutea o suferinţă şi o groază mai rele decât moartea. Era sfâşiat de o turbare neputincioasă, mai puternică decât cea resimţită de Mirniri cu cinci mii de ani în urmă. Eşuase pentru a doua oară, iar zeii îi retrăseseră protecţia.

Toate fibrele trupului său îl îndemnau la acţiune şi totuşi orice mişcare prelungită era un supliciu. O exaltare vecină cu nebunia puse stăpânire pe el. Se repezi în grădină şi se apucă să caute în boscheţi. Trecu pe sub pergole, călcă în picioare răzoarele, examină bazinul şi copacii ca şi când s-ar fi aşteptat să găsească acolo un duşman pe care să-l facă bucăţele. Reveni în casă, alergă din cameră în cameră, apoi se opri gâfâind, observând detaliile cu ochi de nebun.

Printr-un efort supraomenesc, se stăpâni, chemă servitorii şi-i interogă. Doamna, spuseră ei, devenise neliniştită şi nervoasă când a descoperit că domnul Beam ieşise. A aşteptat mult timp, apoi a poruncit lui Hassan să deschidă uşa. El a ascultat şi a condus-o pe plajă, unde a aflat că Walter fusese condus la *Wotan* de patru marinari. A pus să fie şi ea condusă într-acolo în barcă împreună cu Hassan şi Cyrene. A încercat să urce la bord, povesti Hassan, dar i s-a spus că prinţesa nu o poate primi.

— Era foarte obosită, explică Tohery.

Hassan îşi continuă povestea. Isis adresase atunci aceeaşi cerere comandantului, care o respinse de asemenea. Se îndreptase atunci spre *Hermes* şi ceruse să-l vadă pe Mayer, care se arătase foarte surprins. După o lungă conversaţie, se duseseră împreună pe *Wotan* şi Mayer îl apostrofase serios pe comandant.

— Ce oră era? întrebă Walter.

— Oh! Noapte foarte târziu! Multe lumini!

— Continuă, zise el dând din picior.

Mult timp după aceea, Mayer revenise în vedeta sa, ducând-o pe Isis, foarte abătută, disperată. El o consola şi

o liniştea. Se reîntorseseră pe *Wotan*, iar Hassan aşteptase două ore. Apoi Mayer revenise; dăduse scrisoarea egipteanului, iar iahtul plecase în larg. Asta era tot.

— Şi celălalt vas? întrebă Walter cu o voce stinsă.

— El plecat mult mai târziu, în zori.

Walter îi expedie. Când rămase singur, se simţi îngrozitor de umilit. Nu putea gândi. O ceaţă albă plutea pe dinaintea ochilor şi orele se scurgeau în timp ce el rămânea nemişcat. Îşi simţea inima zdrobită la ideea că Isis alesese acest mijloc de a-l pedepsi.

Brusc, se ridică. Ieşi. Noaptea se lăsase. Vederea stelelor îi era de nesuportat. Pentru el nu mai aveau sens. Nu se putea gândi decât la Isis, singură pe iaht împreună cu Menna. Bău un pahar de apă, îl sparse şi intră încet în încăperea cu papirusurile.

În faţa uşii, văzu o cobră neagră, dreaptă, cu gâtul umflat.

— Ce vrei? strigă el şarpelui. Şi dintr-o singură lovitură de baston îl ucise. Apoi ciopârţi corpul şi aruncă grămada de carne mutilată pe fereastră. După care strigă după Hassan să-i aducă o lampă, i-o smulse din mână şi deschise uşa. Pătrunzând în încăpere, o umbră neagră păru că se topeşte brusc în aer. O alungă, lovi peretele cu bastonul, care se sfărâmă. Umbra dispăru. Se aplecă asupra meselor. Plăcile de sticlă îi reflectau mişcările. O clipă avu chef să spargă tot, să rupă textele sacre în bucăţi şi să le ardă.

— Nu, nu încă! mârâi el. Şi, cu o mişcare rapidă şi bruscă, luă un scaun şi se aşeză.

Trecură ore. Nici viziune, nici revelaţie. Zorii se strecurau printre grilajul ferestrelor. Se ridică să tragă perdelele. Epuizat de oboseală, căzu în genunchi, apoi se prăbuşi cu totul. Se lovi cu fruntea de dale şi se cufundă în coşmaruri confuze.

Când deschise ochii, gura îi era uscată ca o frunză moartă; limba i se lipea de palatin ca o bucată de piele. Se aşează. Lumini verzi, roşii şi mov treceau prin faţa ochilor lui: era lampa de sticlă multicoloră. Pete alburii dădeau o lumină leproasă zilei care pătrundea în cameră. Întorcând capul spre masa cu papirusuri, văzu o pasăre agăţată pe margine. O luă mai întâi drept un porumbel gri, dar arătarea avea aripi de vultur, un chip uman şi o barbă regală. Înjură, încercă să-l prindă, dar animalul zbură. Corpul său se lovi de pereţi, înnebunit că nu putea găsi o ieşire. Walter se sculă şi, ca un om beat, începu să urmărească lighioana. Aruncă după ea cu o baghetă de fildeş luată de pe masă; pasărea fu atinsă, bagheta se sparse, dar încă vie continuă să zboare la întâmplare; în sfârşit, abandonând o lungă luptă penibilă, dispăru.

Transpirat tot, cu părul ciufulit, Walter reveni şi văzu papirusurile devenind roşii. Le privi mai atent şi, ca printr-o foiţă transparentă, distinse o insuliţă stâncoasă albastru-verzui. Un zid înalt întunecat ieşea din mare şi, într-un unghi ciudat, adăpostea un sat. Pe vârf de tot se ridica un turn subţire şi alb care avea un clopot. La răsărit de acest zid ameninţător, muntele arunca în mare un promontoriu în formă de gheară, în spatele căruia se afla un port, a cărui apă verde şi întunecată era dominată şi parcă păzită de nişte chiparoşi imenşi, zei vegetali care apărau intrarea ca şi stâncile. Neaşteptat, cu maşinile oprite, un iaht alb pătrunse prin deschizătura unui mic golf de opal dominat de terase de marmură albă şi de sălcii plângătoare. O scară largă conducea, printre cascade de flori, până la nişte enorme esplanade ascunse într-o grădină magică care domina silueta pură a unui palat în stil doric. Şi apăru Isis, cu un văl negru aruncat peste faţă; Cyrene o urma. Trecu rapid printre o mulţime de spectatori. În urma ei Mayer. El încercă să o ia de braţ pentru a o ajuta să urce treptele, dar, cu un gest hotărât, ea respinse mâna oferită şi urcă singură.

În urma ei se grăbea o femeie. Era imensă şi neagră ca noaptea. Purta o rochie extraordinară de mătase, pe o parte galbenă, iar pe cealaltă albastră, decoltată pe pieptul său larg. O curea de mătase îi strângea talia. O ajunse pe Isis, ridică marginea voalului care plutea în jurul ei şi îl trase.

— Eu sunt Manolita, servitoarea dumneavoastră, spuse cu o voce joasă.

Isis îşi îndepărtă vălul. Ochii ei aveau cearcăne mari, obrajii îi erau palizi, aproape translucizi. Curajoasă, fixă pe femeia care semăna vag cu o panteră neagră.

— Eşti prefăcută, dar nu face nimic, spuse ea. Arată-mi drumul.

Cyrene o fixă cu ochi bănuitori pe uriaşa cea neagră, dar Isis o calmă cu câteva vorbe.

Walter îşi ascunse ochii. Auzul unei voci mieroase răsună aproape de el. Ea mărturisea o ciudată intimitate; s-ar fi zis că vorbeşte la urechea cuiva:

— Aici, ai să-ţi uiţi supărările, copilă! Aici îl vei uita pe Walter! spunea vocea.

Nişte buze foarte roşii, dulci şi groase se agitau în faţa ochilor tânărului. Deasupra celei de sus se vedea o cicatrice. Ele continuau să se mişte:

— Copilă, copilă! Te-aş fi adus aici dacă n-aş fi ştiut că este fals? Uită-l pe ipocrit! Uită-l! Fiinţă fermecătoare, tu nu eşti destinată acestui barbar. Tu aparţii aceleiaşi rase ca şi mine. Un sânge asemănător curge prin venele noastre. Tu eşti o faţă venită din profunzimea cerului albastru!

— Menna! Numele răsună în urechile lui Walter. Era vocea lui Isis şi suferinţa îi deveni de nesuportat.

— Ia-mă pe vasul tău şi du-mă înapoi la el! Nu el m-a minţit, ci tu! Mirniri îmi este fidel până în adâncul sufletului lui. Vocea îi deveni ameninţătoare şi dură. Ultima dată, m-ai luat când regele meu era mort. De astă dată,

trăieşte! Ia seama la el şi la tine!

— Copilă, uită-l! Începe o viaţă nouă, o viaţă mai intensă! Învaţă extazul!

— Sunt mulţi cei care mi-au şoptit aceste vorbe în noaptea trecutului şi toţi au regretat-o, spuse Isis cu o voce misterioasă.

Walter ar fi vrut să se ridice, să strige, să ucidă, dar era mai neputincios decât Prometeu. Membrele îi păreau legate cu lanţuri de tortură. Un zeu sălbatic îl reţinea fără milă, făcându-l să îndure o durere abominabilă, mortală.

— Topeşte-ţi ştiinţa prost învăţată în propria-ţi cenuşă şi fie ca ea să te sufoce, spunea o voce ironică. Niciun mort nu va putea contempla ceea ce este deasupra lui în eternitate, nici să dezvăluiască ceva. Nici înţelepciunea, nici ştiinţa nu te vor face să găseşti adevărul, ci greşelile tale. Tu nu eşti decât o umbră!

Când îşi luă mâinile de la ochi, auzi vocea lui Isis. Cânta încet un cânt funebru. Apoi o văzu. Era aşezată în faţa unei mese mari de marmură albă. Menna era în faţa ei. Purta un halat de mătase violet şi o centură de aur.

Masa era servită. El mânca, bea. Ea respingea mâncarea şi vărsa pe jos băutura. Menna fixa cu privirea gâtul alb al tinerei femei, pieptul care se ridica pe sub rochie la fiecare respiraţie. Vorbea puţin. Buzele abia i se mişcau. Brusc, ea se ridică şi, aruncându-i o privire teribilă, ieşi repede. Menna îşi lăsă capul să cadă, bărbia aproape că atinse masa, în timp ce se uita după ea cum pleacă cu un zâmbet adânc ca abisul.

Isis se strecură de-a lungul unui culoar imens. Monolita se desprinse ca o umbră de după o coloană şi o urmă. Trecură pe sub o uşă joasă şi intrară într-o încăpere cochet mobilată, cu draperii de mătase, perne, un divan jos cu o cuvertură de damasc, măsuţe de fildeş încărcate cu obiecte egiptene. Isis o expedie pe negresă şi, după ce aceasta ieşi, trase zăvoarele. Apoi se aruncă pe pat şi toată durerea ei izbucni ca o furtună. Se zvârcolea ca un animal

frumos rănit de moarte. Rupse cu dinţii cuvertura şi, în amărăcinea ei, invoca cu voce tare numele lui Walter.

Se ridică într-un sfârşit, epuizată, cu privirea rătăcită. Coborî într-o cămăruţă toată în marmură, se dezbrăcă şi intră în baie. Se ridică, se şterse şi-şi înfăşură corpul şi picioarele. Îşi puse în jurul gâtului toate amuletele, una câte una, ca un copil. Apoi, cum nu putea merge, sări până la pat şi se sprijini pe o pernă. Îşi încrucişă mâinile sub cap şi închise ochii. Simţi o mişcare în dosul draperiilor. Monolita şi Osiris intrară şi se aruncară asupra lui Isis. Ea scoase un ţipăt violent şi începu să se zbată. Dar ei o imobilizară, legând-o de pat, de mâini şi picioare cu sfori de mătase. Atunci apăru Menna care se apropie foarte încet de pat, puse un genunchi deasupra şi întinse mâna spre Isis. Ea închise ochii; chipul i se albi, dar îi era foarte calm.

În faţa lui Walter se auziră lamele de sticlă trosnind sinistru. Papirusul pluti o clipă în aer, se umflă, se înroşi pe margini şi, în zgomotul sticlei care se spărgea, în textul sacru apărură urme roşii. Se simţi un miros de cearceaf ars.

Două zile mai târziu, un mic automobil de curse plin de praf, ocupat de trei bărbaţi, intra cu toată viteza în Sfax. Trecu în trombă pe sub palmierii care creşteau în faţa primăriei, mai sus de port, şi se opri în faţa unei cafenele. Un maltez corpolent ieşi în întâmpinarea noilor sosiţi.

— Căpitanul Krik este aici? întrebă Cable.

Krik apăru în uşă, cu mânecile suflecate, cu un pahar cu vin roşu în mână, casca aruncată pe spate. O clipă se uită năuc către grupul celor trei.

— O, Doamne! strigă el, ce i s-a întâmplat domnului? L-au îngropat de viu?

Aşeză paharul.

— Nu vorbi prea tare, îl certă Cable. Este confidenţial.

Cei patru bărbaţi intrară în cafenea. Walter se prăbuşi pe o bancă şi îşi ascunse faţa în mâini.

— Nu face pe prostu', îi spuse cu asprime Cable. Şi adresându-se lui Krik:

— Vino aici. O să-ţi spun de ce avem nevoie de dumneata. Ai vasul dumitale?

Krik arătă cu capul:

— E acolo. Încarcă fosfaţi pentru Miller and C.

Luă apoi un scaun şi se aşeză călare.

— Ei bine, anulezi comanda cu fosfaţii, e mai bine. Ne trebuie o ambarcaţiune uşoară. Ai o mie de lire.

— Nu mă mai ocup de antichităţi nici pentru un imperiu, spuse marinarul.

— Nu spune prostii. Trebuie să ne conduci într-o insulă grecească.

— Care anume?

— Întreabă-l pe Beam. Numai el o ştie.

— Care?

— Milo, spuse Walter închizând ochii. Se află la est de Polyaigos şi Apolonia, cred.

Cei trei bărbaţi îl priviră o clipă pe Walter, impresionaţi, profund mişcaţi de faţa lui de mort.

— Mi se pare că un destin inexorabil îmi va împiedica din nou proiectele, continuă el. Oh! Pentru numele lui Dumnezeu, porneşte odată vasul acela al dumitale şi să plecăm!

Se lăsă o linişte lungă.

Clark puse mâna pe braţul lui Krik.

— Nenorocirea a cărei victimă este dl. Beam este din cele mai negre. Asasinatul nu e nimic pe lângă asta.

— Ce mi s-a întâmplat mie n-are nicio importanţă, întrerupse sălbatic Walter. Nu pe mine trebuie să mă

compătimiţi, ci pe ea, cea mai dulce creatură. Uitaţi că sunteţi prietenii mei. Fiţi ai ei şi răzbunaţi-o!

— Ce i s-a întâmplat? întrebă Krik.

— Întâmplat? şopti Cable. Prinţesa germană era să-l otrăvească pe Walter în timp ce celălalt o răpea pe doamna Beam pe iahtul lui.

— Unde a dus-o pe doamna, întrebă Krik, uitându-se atent la Walter.

— La Milo, ţi-a zis deja.

— Înţeleg. Aveţi nevoie de mine ca să ajungeţi la domniţă? Asta e?

— Chiar asta!

— Pentru o mie de lire?

— Nu se pune problema banilor. Vei vedea două mii, trei mii de lire, mi-e tot una! Ceea ce mă interesează, în acest moment, este vasul dumitale. Îl voi avea, da sau nu? Walter îşi fixă privirea scânteietoare asupra lui Krik.

Căpitanul se ridică şi se legănă o secundă pe picioarele lui scurte. Scoase apoi din buzunar un revolver solid şi se uită la el cu drag.

— Iertaţi-mă, domnule, spuse el lui Walter. Întâmplări de felul ăsta mă înnebunesc de-a binelea. Sunt pentru mine ca răul de mare pe vreme de uragan. Sunt lucruri peste care pot trece, nu peste cele de acest fel. Atâta timp cât nu-mi voi regla socotelile cu cel care v-a răpit doamna, nu vreau să mă mai cheme Krik.

Tăcu, apoi continuă:

— Suntem patru englezi, patru albi, nu-i niciun dubiu. Când mă uit la dumneavoastră, domnule, am chef să trag în burta care v-a adus în halul ăsta. E drept. Pentru două mii de lire, sunt la ordinele dumneavoastră. Nimic mai mult! Spune-mi să-l omor pe individ, să-l sugrum, să-l dobor şi o voi face. Mă pricep la astfel de lucruri.

— Nu vreau să omori pe nimeni. Nu vreau decât un lucru: vaporul dumitale, spuse Walter.

— Îl veţi avea, şi pe căpitanul Krik şi echipajul. Optsprezece oameni, în prezent. Sunt foarte tineri, dar solizi; e un irlandez care a fost în poliţia din Chicago şi care cunoaşte astfel de probleme pe toate feţele.

Krik îşi puse revolverul la loc în buzunar şi se aplecă spre Cable.

— Numai un cuvânt, Cable Bey. Două mii de lire, e bine?

— Le vrei imediat? răspunse celălalt ducându-şi mâna la portofel.

— O, nu, spuse Kirk cu un gest larg. Cuvântul lui Cable Bey îmi ajunge. Sunt obişnuit. Mă duc îndată să dau ordine. Dar nu uitaţi că avem o încărcătură de fosfaţi pentru Miller and C.

Honey Dew atinse capul de sud al Peloponezului. Izbucni o furtună care ţinu douăzeci şi patru de ore. Walter rămase pe pasarelă împreună cu căpitanul, căutând insula cu un binoclu puternic. În seara care urmă furtunii, descoperi insula Milo. Îi anunţă pe Krik şi pe Cable, după care îi părăsi pentru a rămâne puţin singură înainte de sosire. Fremătând tot, zări zidul mare, satul alb pe culme, în timp ce razele îşi proiectau luminile pe turnul mănăstirii. Oameni şi animale urcau şi coborau scările abrupte. *Honey Dew* se apropie de falezele promontoriului care semănau cu un leu culcat în valuri. Rocile ascuţite ale coastei erau acoperite de dantela albă a spumei.

Dincolo, Walter văzu portul păzit de chiparoşi uriaşi, drepţi ca nişte flăcări negre.

Se descopereau privirii terasele, scările de marmură, cascadele de flori, peste care soarele arunca un văl trandafiriu. Sus de tot, Walter văzu zidurile palatului.

„Ea a urcat aceste trepte, gândi el. În acest balcon, ea şi-a frânt mâinile chemându-mă!” O panică înspăimântătoare puse stăpânire pe el: spaima de-a o revedea, de a schimba o primă privire cu ea.

— Care-s ordinele? întrebă Cable în spatele lui. Vrei ca tot echipajul să debarce înarmat şi să reglementeze afacerea prin forţă? Nu te-aş sfătui.

— Spune-i lui Krik să aducă vasul lângă iahtul lui Mayer, acolo. Să-i spună comandantului că am venit să aranjez o afacere cu patronul lui şi atunci vom debarca noi, dumneata, eu şi Krik. Vom vedea ce se întâmplă.

— Foarte înţelept, dar cred totuşi că va trebui să fii escortat.

Honey Dew aruncă ancora lângă *Hermes.* Comandantul îl primi pe Walter cu un aer grav, nu se opuse deloc şi se oferi să-l conducă la palat. Walter răspunse că ar prefera să meargă singur.

— Asta îmi miroase a cursă, spuse Cable. Va trebui să fii foarte atent.

— Rămâi. Mă duc singur, replică Walter.

Fără să mai adauge vreun cuvânt, Cable şi Krik îl urmară în lungul scărilor de marmură. Sus de tot, ajunseră într-o curte pavată cu mozaicuri. Nicio urmă de viaţă umană. Briza serii şoptea printre chiparoşi. O uşoară ameţeală îl cuprinse pe Walter. Se sprijini de braţul lui Cable.

În faţa lor se deschise perspectiva unor coloane dorice. Deasupra capetelor lor, rândunelele zburau ca nişte săgeţi, umplând liniştea cu ţipetele lor ascuţite. Ajunseră la o altă scară mare, o urcară şi ajunseră pe o ultimă terasă, în mijlocul unei grădini persane plantată cu viţă şi portocali, împodobită cu o fântână arteziană care susura în centru. De jur-împrejur se înălţau munţi golaşi şi sălbatici; dincolo se întindea marea Egee, cu valurile franjurate de spumă.

Walter privea peisajul cu ochi nebuni de durere. Însoţitorii lui se ţineau la distanţă. Prin faţa lor trecură păuni albi, zburară pe sub arcade şi se aşezară pe balustradă. Walter îşi reluă mersul. La cealaltă extremitate

a terasei, o scară ducea la un nivel inferior. O urmă şi ajunse pe o platformă imensă. În faţa lui se întindea o colonadă în spatele căreia se deschideau două ferestre. Se auzeau voci. Walter se îndreptă spre locul de unde veneau sunetele. În colţul unui perete mare, pe o dală de marmură, îl privea un sfinx culcat pe care soarele în asfinţit îl colora în roşu. Walter îl înconjură şi, de cealaltă parte, se trezi în mijlocul unui grup de vreo douăzeci de călugări bărboşi, strânşi în jurul superiorului lor al cărui păr cădea pe spate în cozi lungi şi groase.

Lângă perete, pe un tron aurit cu un baldachin violet, stătea un bărbat îmbrăcat într-un mantou stacojiu, acoperit de giuvaiere şi încoronat cu o mitră bizantină căreia aurul şi pietrele îi dădeau strălucire. Picioarele lui goale odihneau pe mozaic. Într-o mână, ţinea un clopoţel fără limbă, iar în cealaltă susţinea o carte groasă din care citea psalmondiind cu o voce sonoră, repetând întruna:

— O, stabilitate şi mişcare! O, zi învelită în noapte! O, noapte învăluită în zi! O, alb de argint! O, coroană de viaţă şi diamant minune!…

El continua, bâlbâindu-se, cu spumă la gură. Faţa îi era murdară, acoperită de barbă, incisivii îi erau sparţi, unul din ochi îi era fix ca al unui om pradă unui atac. Înspăimântat, Walter îl recunoscu pe Mayer.

Călugării erau consternaţi, stupefiaţi. Superiorul încerca în van să-l întrerupă. Când îi văzu pe Walter, Cable şi Krik, veni la ei făcând gesturi disperate. Cable vorbi unuia dintre călugări şi reveni către Walter:

— Mayer este, spuse el. Nebun de legat. Nimeni nu ştie ce i s-a întâmplat. De câteva zile este aşa. Călugării îl supraveghează, fiindcă dintotdeauna este binefăcătorul lor. Nu ştiu ce să facă.

Un călugăr tânăr se apropie de Walter:

— Domnule, minunea s-a produs acum cinci zile. L-am văzut. Eram în rugăciune. Era noapte şi priveam prin fereastră luminile palatului. Am văzut un nor mare alb

coborând deasupra acoperişului, unde a rămas o clipă, apoi s-a risipit. I-am chemat pe fraţi: doi cai albi trăgeau norul; când se mişca, izbucnea tunetul.

— Rămâneţi aici, eu mă duc la palat, spuse Walter însoţitorilor săi. Cu paşi mari ajunse la uşă. Se trezi într-un hol vast, sub un tavan din mozaic aurit. Din vase de ars parfumuri ieşeau torente de fum înmiresmat, iar nişte sfeşnice de bronz luminau încăperile învecinate. Epuizat de oboseală, rătăci din cameră în cameră. Într-una din ele, o masă de marmură era încărcată de pahare sparte şi resturi de la o masă. Urcă câteva trepte şi se află într-un coridor lung. Atunci, nebunia puse stăpânire pe el. Avansă clătinându-se, chemând-o lamentabil pe Isis. Servitorii fugeau ca nişte umbre. Uriaşul Osiris, îmbrăcat în mătase galbenă, îl observa din spatele unei coloane, apoi dispăru în viteză. Walter îl urmări, îl ajunse şi îi strigă:

— Unde e?

Dar uriaşul scăpă. Walter alergă până la capătul coridorului. Găsi o uşiţă tapiţată în piele verde încrustată cu perle. O deschise, se împiedică pe câteva trepte şi intră într-un loc întunecos ca un mormânt. O lumină palidă venea de la o fereastră.

Când ochii i se obişnuiră cu întunericul, văzu în jurul lui comorile lui Nitocris. Se apropie de un alcov obscur unde se afla un divan. Aprinse un chibrit. Pe covor zăcea cadavrul lui Cyrene, cu un cuţit înfipt în inimă. Pe divan, o grămadă de cârpe maronii, membre atrofiate, mâini şi picioare smulse. Pe o pernă se odihnea capul zbârcit al unei mumii. Ai fi zis că e chipul boţit al unei vrăjitoare, cu un nas subţire şi coroiat, ochi şi obraji brăzdaţi de nenumărate riduri. Dar o pace divină, seninătatea marelui repaus plana peste ce rămăsese din idolul lui Walter. O clipă, contemplă acest spectacol cu oroare. Apoi căzu în genunchi.

Walter se afla într-o felucă pe malul vestic al Nilului,

între Teba şi Atmant. Bărbaţii culcaţi pe pământ în jurul unui foc se ridicară şi se apropiară de cămilele lor. Feluca aruncă ancora şi se lansă o scară până la mal.

Walter se înveli într-o pelerină întunecată şi coborî pe uscat. Parlamentă câteva clipe cu un bărbat. Patru arabi coborâră din barcă, purtând un sicriu.

Walter revenise în ţara visurilor lui. Asista în tăcere la debarcarea lăzilor şi încărcarea lor pe cămile. Ajută la ridicarea sicriului. Când totul fu gata, făcu un semn. Ca nişte fantome, cămilele se puseră în mişcare de-a lungul plantaţiilor.

Walter mergea în fruntea caravanei. Atinse marginile deşertului. Nimeni nu întrerupse înaintarea procesiunii funebre. Numai munţii sacri occidentali şi stelele asistară la întoarcerea lui Nitocris.

Se apropie de lanţul libian. Rocile sterpe se ridicau în faţa lui Walter, dar nu erau înspăimântătoare. Cu capul în jos, intră în Valea Zeilor. Ridicând ochii, i se păru că vede blocurile al căror sol era ridicat punându-se încet în mişcare, că zidurile se deschid şi morţii reînvie. Veneau spre el, înfăşuraţi în fâşiile lor funebre, cu ochii lucind. Erau cu sutele, cu miile. Îl urmau şi se grupau în jurul lui. Războinici, femei, tineri, fete tinere, copii, bebeluşi, toţi păreau în extaz! Unii veneau, pe cărarea sacră, să se grupeze ca pentru a-şi încredinţa secretele. Alţii se adunau într-o mulţime ardentă în spatele cămilei care purta sicriul, ca pentru a forma o escortă. Alţii se aşezau de-a lungul drumului, ca o gardă de onoare de dincolo. Toate mişcările lor erau armonioase. Cuceriseră pacea nesfârşită.

Astfel o primiră pe regina Nitocris cu obraji trandafirii, care dormise lângă ei timp de cinci mii de ani.

Şi astfel Walter o încredinţă pământului căruia el i-o smulsese împreună cu bogăţiile sale…

PARTEA A TREIA

Se scurseseră două luni de când Walter recuperase învelitoarea de piele pe care o abandonase în mormânt. Trezirea lui fu cel mai mare miracol din cele la care participa. Îşi aminti de zorii de lumină vagă şi blândă şi i se păru că o fiinţă supranaturală îl atinge uşor. Apoi percepu o mare de sunete, mii de coarde armonioase. Îşi văzu mâna palidă şi slabă aşezată în faţa lui pe un cearceaf. Camera era albă, spaţioasă, iar, prin fereastră, zărea palmieri. O femeie frumoasă cu părul de un roşu închis ascuns sub o bonetă albă însemnată cu cruce roşie, stătea în faţa lui, cu ochii ei mari violeţi fixaţi asupra lui şi cu o expresie încântată. Îi întindea un pahar plin cu un lichid pe care el îl bău avid, după care scoase un oftat adânc.

— Sunt infirmiera dumneavoastră, spuse tânăra femeie cu o voce melodioasă. Mă recunoaşteţi, domnule Beam?

Walter întoarse capul şi închise ochii.

— Sunteţi la Luxor, la Hotel Karnak. Mă auziţi? Trebuie neapărat să vă restabiliţi.

Apoi, un bărbat care semăna cu Charley Clark se apropie de pat şi-i pipăi pulsul. Cable sosi mai târziu, ca şi Mayer. Toţi păreau foarte îngrijoraţi, dar destul de uşuraţi. Difereau mult de personajele cu care avusese de-a face recent, mult mai rezonabile. Vocile lor păreau uimitor de reale. Brusc, Walter tresări şi-l privi pe Mayer cu groază. Acesta se aplecă asupra lui şi-l întrebă:

— Cum vă simţiţi acum?

Nu răspunse şi închise ochii. Mayer şi ceilalţi ieşiră. Walter rămase singur cu infirmiera.

Mintea tânărului începu să lucreze şi reluă cursul evenimentelor până la descoperirea mormântului.

Spuse:

— Vreau să vorbesc cu domnul Cable. Unde este?

— Tocmai a ieşit. Să-l chem?

— Da, vă rog.

Cable intră. Infirmiera îi lăsă singuri, iar el îşi trase un scaun la căpătâiul patului lui Walter.

— Ce mi se-ntâmplă? strigă tânărul prinzându-i mâna. Infirmiera pretinde că sunt la Karnak!

— Încearcă să rămâi liniştit, spuse Cable, care nu se simţea deloc bine, sau iar o să începi să delirezi şi să vorbeşti despre Menna, despre prinţesa Augusta şi alţi indivizi de acest gen.

— Am delirat?

— Nu ştiai?

— Nu ştiu nimic.

— Ai fost chiar bizar, bătrâne, ca să mă exprim frumos.

— Tot ce-mi amintesc este că am coborât în acel mormânt. Ce mi s-a întâmplat?

— Nu-ţi aminteşti că ai primit în gât o aşchie de lemn? Încearcă; mai ai încă un pansament.

Îl puse să-şi pipăie rana.

— Aşa că, asta e, urmă el cu alt ton, nu ştiu dacă trebuie să te felicit, dar ai devenit celebru, datorită descoperirii acelui mormânt.

Walter îşi întoarse privirile şi încercă să-şi pună ordine în gânduri.

— Aş vrea să-mi povesteşti exact ce s-a întâmplat, ceru el. Nu te teme să-mi spui tot adevărul.

— Iată! Trăgeam mâţa de coadă la Cairo în căutarea unei situaţii, când am auzit vorbindu-se că dumneata ai făcut o descoperire şi că te-ai rănit în mormânt. Ziariştii au povestit tot felul de prostii pe acest subiect. Mayer a revenit fuga-fuguţa în Egipt. L-am întâlnit la barul Continentalului şi mi-a cerut să conduc concesiunea cât eşti bolnav. Am acceptat, pentru că te cunosc şi credeam că-ţi fac un serviciu. O adevărată cohortă s-a grăbit către

Luxor. Mayer a adus cu el un avocat. Au fost nesfârşite istorii cu privire la numirea unui paznic la mormânt, iar apoi guvernatorul a pus sigiliul. Se pare că nimeni, potrivit contractului, nu are dreptul să lucreze acolo, în afară de dumneata şi asistenţii pe care îi poate numi Serviciul de Antichităţi. Iată unde suntem. Şi toată lumea aşteaptă să te vadă pe picioare. Talaat Bey a fost desemnat să-ţi fie asistent. Îi placi, nu-ţi va face greutăţi. Acolo, mişună de profesori. Vei avea o duzină de ziarişti pe urmele dumitale, doar dacă nu vei continua să faci pe mortul. Oricum, te vor prinde îndată ce vei fi vindecat.

— Ai văzut mormântul?

— Am intrat înainte să se pună sigiliul. Este superb!

— Ce-au spus, când au văzut că l-am deschis singur şi că am desfăcut mumia?

— Desfăcut mumia! strigă Cable. Visezi! Am văzut sicriul de aur, dar nimeni nu i-a atins conţinutul. Tohery şi Hassan mi-au spus că ai fost rănit chiar după ce ai scos sicriul din sarcofag!

— Vrei să spui că mumia este intactă? întrebă Walter deschizând ochii mari.

— Nimeni nu s-a atins de sicriu.

Walter se simţi puternic emoţionat şi strânse mâinile lui Cable.

— Oh! Dacă ai şti ce înseamnă asta pentru mine! strigă el bucuros.

— Poţi binecuvânta Cerul că nu ai avut timp să-l atingi, spuse Cable scrâşnind din dinţi. În caz contrar, te-ar fi sculat din pat ca să fii judecat! Mayer a trebuit să cheltuiască o mică avere pentru a evita scandalul şi urmările acestuia. A calmat autorităţile, prezentând certificate medicale, ca să demonstreze că soarele şi surmenajul ţi-au tulburat mintea când ai deschis mormântul. Din fericire, au acceptat această explicaţie.

Cable începu să se plimbe prin încăpere.

— Încearcă să ai cât mai puţin de-a face cu Mayer, dacă vrei să eviţi neplăcerile. Este literalmente nebun de la descoperirea dumitale. El şi viermele ăla de Gogonelli s-au dus s-o vadă şi i-am auzit estimând valoarea obiectelor. Ştiu că pândeşte mumia, iar, dacă Talaat Bey nu-i dă atenţie, se va descoperi într-o zi că a dispărut. Pe mine nu mă priveşte, dar te previn.

Walter se uită la Cable cu groază, apoi privirea i se linişti şi deveni energică.

— Atâta timp cât trăiesc, această mumie nu va fi atinsă.

Un acces de slăbiciune îl doborî.

— Cable, dumneata eşti prietenul meu, singurul care mă poate înţelege!

— Dacă te pot ajuta în vreun fel… mârâi celălalt, disimulându-şi emoţia sub o mască şi mai severă.

Walter îl strânse de braţ.

— Ascultă-mă. Îndată ce mă voi putea ridica, mă întorc acolo. Dar nu ca să jefuiesc un mormânt antic, cum am făcut-o până acum: mă voi duce la un templu sacru. Sunt însărcinat cu săpăturile, dar nu voi lăsa nici pe Mayer nici ştiinţa să comită un sacrilegiu înfricoşător. Aminteşte-ţi că moarta trebuie protejată. O voi apăra fără să mai aştept. Aş vrea să plec imediat ca să mă duc la tabără, să văd ce se-ntâmplă!

— Ei, bătrâne, spuse. Cable cu mult calm, restabileşte-te mai întâi şi pe urmă te duci acolo.

— Mă voi duce de îndată ce mă voi ţine pe picioare. La nevoie, voi fi purtat, dar trebuie să fiu lângă ea. Trebuie!

După ce Cable îl părăsi, tânărul, epuizat, închise ochii. Ce groaznic, halucinaţiile astea! Îl bântuiau din nou. Nu se putea gândi decât la Isis, cea din visele sale, la femeia pe care o iubise. Nu mai era egiptolog, nici savant, ci un simplu om dezarmat în faţa vieţii. Din amărăciunea

lui îi veni o sclipire de consolare. Trăia ca s-o protejeze, să împiedice să fie tulburată de mâini profanatoare. Dar cum să facă? N-ar avea întreaga lume împotriva lui?

Mayer veni în după-amiaza aceleaşi zile şi-i aduse un coş cu fructe.

— Nici nu ştii cât mă bucur să te văd restabilit! Arăţi mult mai bine decât azi dimineaţă. Din cauza dumitale, am avut tot soiul de neplăceri. Nu trebuia să deschizi mormântul, trebuia să previi şefii, etc. Apropo! Profesorul Elliott vine mâine de la Cairo ca să te vadă. Mi-am petrecut timpul bătându-mă cu autorităţile pentru a păstra concesiunea. Asta m-a costat foarte scump! Dar nu face nimic, nu mai contează! Toată lumea aşteaptă să te ridici. Ard de nerăbdare să se redeschidă oficial mormântul. Am convocat presa. Vom putea scoate o grămadă de bani din vânzarea judicioasă a ştirilor, fotografiilor, desenelor. Mi-am luat angajamente în numele dumitale: e aici o ocazie foarte bună de câştigat ceva bani. O să fii celebru şi lansat în lume. Beam, avem în mâini cea mai mare descoperire a secolului şi depinde de dumneata…

Walter îl privea fără să spună nimic. Mayer, prins de propriile gânduri, nu dădea atenţie acestei tăceri.

— Ah! Ce sicriu minunat! Nitocris este înăuntru! Gândeşte-te numai! Cea pe care dumneata ai iubit-o de când erai un puştan! O mumie fermecătoare şi plină de bijuterii, fără îndoială. Sunt îndrăgostit de ea şi eu. Aş da mii de lire ca să pot lua cu mine acest sicriu. Nu la aur ţin, ci la ce este înăuntrul lui. Rămăşiţele uneia din cele mai superbe femei care au existat! O regină de acum cinci mii de ani! Îi voi construi o sală specială unde voi dormi, iar ea va odihni în sicriul de cristal pe un soclu de marmură neagră!

Walter îşi simţi sângele bătându-i violent în vene.

— Ai face asta? După tot ce mi s-a întâmplat?

Mayer avu un zâmbet larg.

— Mai întâi, voi verifica proptelele. Şi pe urmă, ceea ce ţi s-a întâmplat este, în acest sens, îmbucurător. Dac-a¡ fi continuat lucrul, mi-aş fi pierdut concesiunea, iar dumneata slujba!

Elliott, profesorul de arheologie, sosi a doua zi să-şi vadă elevul. Ezitând, cu zâmbetul pe buze, se apropie de Walter pentru a-l felicita.

— Am mai venit de trei ori în timpul cât ai fost bolnav, dar nu m-ai recunoscut. Urmare a unei ciudate nebunii, ţi-am apărut cu trăsăturile unui individ imaginar pe care-l numeai „Caidul Ali”.

Bătrânul îi dădu lui Walter câteva sfaturi asupra manipulării obiectelor din mormânt. Mumia era de importanţă primordială pentru ştiinţă: era sigur că împreună cu corpul se aflau şi papirusuri, care ar arunca o nouă lumină asupra istoriei umanităţii.

— Ai o sarcină imensă în faţa dumitale, copilul meu. Ai grijă să nu-ţi pierzi capul. Rămâi modest şi gândeşte-te la datoria dumitale faţă de ştiinţă!

Adânca încredere pe care dascălul său i-o arăta îl emoţionă puternic pe Walter. Dar Elliott urma să fie dezamăgit: Walter renunţase să se mai numere printre savanţi.

O săptămână mai târziu avu loc deschiderea oficială a mormântului, ceea ce provocă o întreagă harababură în Valea Zeilor, vizita unor înalţi demnitari şi a unor personaje celebre. Dar, spre seară, liniştea reveni. Necropola era pustie, iar valea reintra în tăcerea ei de mormânt. Nu rămaseră decât Walter, Cable şi câţiva servitori. La intrarea în trecătoare era postat un mic detaşament de soldaţi egipteni. Cheia mormântului fusese încredinţată lui Walter.

Cât timp fusese bolnav, Cable construise un culoar în pantă care să faciliteze accesul. În acea seară, Walter intră

singur în mormânt şi petrecu acolo două ore, în noapte. Sicriul de aur, aşezat pe sarcofagul de bazalt albastru, era acoperit cu o draperie de mătase albă. Când ieşi, un soldat îi prezentă arma. Îi ură noapte bună şi se reîntoarse la el.

Mayer sosi devreme în cursul dimineţii, urmat de o mulţime de vizitatori. Palid de furie, Walter se îndepărtă când aceştia pătrunseră în mormânt. Îi ceru lui Talaat Bey să-l anunţe de îndată ce vizitatorii vor fi plecaţi.

— Va trebui să-i cer lui Mayer să înceteze să mai aducă oameni aici, îi spuse el lui Cable.

— Nu poţi: au permis de la guvern!

— Nu pot? Voi închide uşa cu cheia. E foarte simplu.

A doua zi închise mormântul şi transmise vizitatorilor că, deşi au permis, nu vor putea să-l vadă. Din acea zi, Mayer veni singur în fiecare dimineaţă. Tăcut, îl privea pe Walter luând tot felul de măsuri, notiţe şi dirijând fotografii.

Mayer era afectat de prea puţina atenţie care i se acordă. Înţelese după trăsăturile palide şi trase ale lui Walter că tânărul nutrea faţă de el sentimente ostile. Într-o după-amiază, în timp ce Walter conducea lucrările de instalaţie electrică, Mayer se plimba prin toate cotloanele, strecurându-se prin intervalele care separau comorile. Apoi se ridică pe vârful picioarelor, ridică cearceaful sicriului şi pipăi frunzele de aur.

— Mi-ar place tare mult să nu atingeţi nimic, spuse Walter. Lăsaţi-mă să lucrez.

Mayer merse spre Walter şi-l prinse de marginea vestei.

— Acest mormânt îmi aparţine mie, nu este al dumitale, spuse el, cu un aer dur. Fac ce-mi place.

— Veţi putea face tot ce doriţi îndată ce voi termina. Şi spunând acestea, Walter îi întoarse spatele.

Vizita turiştilor deveni o tortură pentru tânărul bărbat. Ceru categoric guvernului să fie interzisă

pătrunderea acestora. O obţinu. Nu mai veni nimeni în vale, în afara lui Mayer, a domnului Elliott, a funcţionarilor guvernamentali şi a câtorva ziarişti triaţi cu multă grijă.

În fiecare seară, Walter cobora în mormânt şi punea pază lângă sarcofag. Fiecare fir de praf îi era sfânt.

Într-un târziu, într-o după-amiază, îi părăsi pe Cable şi Talalat Bev pentru a se plimba de unul singur. Traversă încet rocile familiare. Nu se vedea niciun suflet la orizont; niciun soldat de pază; cine ar fi putut pătrunde în vale prin deşertul libian? Ea se termina într-o înfundătură, într-o carieră înconjurată de pereţi abrupţi. Walter îşi aminti o potecuţă care, prin nişte serpentine ameţitoare, ducea la platou. O căută, o găsi şi ajunse pe platformă. Ochii lui scormomră cavităţile profunde şi fisurile celor două versante. Încerca să-şi amintească configuraţia terenului din această zonă bântuită de spirite. Se gândea c-ar trebui să se întoarcă, dar se aşeză mai întâi să se odihnească. În acea clipă zări groapa îngustă pe care o căuta. Luă o piatră şi o aruncă înăuntru. Se scurse destul timp până când aceasta să atingă fundul.

A doua zi, reveni. Agăţă de o sfoară o piatră şi o lăsă să se depene. Când piatra atinse fundul, trase sfoara şi o măsură: erau exact douăzeci şi unu de metri. Privi în jurul lui, să fie sigur că nu era observat şi, cu un zâmbet fericit, reveni în tabără.

După-amiază îl trimise pe Hassan la Luxor ca să cumpere şi să aducă cât mai repede o sfoară de treizeci de metri.

Într-o seară, Mayer sosi la Luxor însoţit de un ministru englez, de Elliott şi de un anumit număr de vizitatori cărora nici Walter nu le putu refuza accesul în tabără. Se mulţumi închizând mormântul. Nimeni nu ştia cât de mult îl făceau să sufere aceste vizite: nu se plângea niciodată. Dar, când rămase singur cu Cable, în intimitatea casei, dădu frâu liber furiei sale.

— E chiar ca la circ sau la cinema, spuse el amar. Oamenii aceştia nu ştiu ce fac! N-au decât o dorinţă: să vadă o serie de obiecte deosebite şi rare. Şi acolo e o femeie incapabilă să-şi apere pacea şi singurătatea în care odihneşte. Dacă un grup de arabi sau de chinezi ar veni să dezgroape oamenii care se află la Westminster Abbey, o lume întreagă ar striga sacrilegiu. Aici, oare, nu este tot un sacrilegiu?

— Dragul meu, este şiinţă, spuse Cable ironic.

— La naiba, cu ştiinţa! Suntem consideraţi a fi civilizaţi şi că trăim într-o eră umanitară. Viaţa umană e sacră; trebuie protejată cu orice preţ. O eră a toleranţei! Ni se vorbeşte despre asta ca despre una din marile descoperiri ale secolului. Pentru mine nu-i suficient. Dacă-i protejăm pe cei vii, trebuie să-i protejăm şi pe cei morţi!

Walter era nebun de furie. Cable încercă să-l liniştească. La sfârşit, se prăbuşi pe un scaun. În încăpere se lăsă o lungă tăcere.

— Dacă îmi continui sarcina este numai din fidelitate faţă de visurile copilăriei mele. Nu voi profana nobilii conducători ai Egiptului care au jucat un rol important în lume şi în împlinirea destinului meu.

— Şi prezenţa mea aici, la ce serveşte, după dumneata? mârâi Cable. Să tulbur pacea doamnei visurilor dumitale? Am desfăcut multe mumii în viaţa mea şi asta nu mă tulbură deloc. Dar acum, începe să mă apese pe conştiinţă.

Se ridică, îşi aprinse pipa şi scoase nori de fum. Se ridică şi Walter. Îl prinse pe Cable de braţ.

— Cable, spuse el grav, ceea ce facem este rău.

— Da, e şi părerea mea.

— Am cea mai mare încredere în dumneata, ca om şi ca prieten. Te ştiu leal.

— De ce o spui, dragul meu, dacă o crezi?

— Am nevoie de dumneata.

— Când?

— În astă seară.

— De ce?

— Pentru a executa un act onorabil şi nobil.

— Sunt cu dumneata, dragul meu.

— Ştii ce vreau să spun?

Cable îşi scoase pipa din gură.

— Va trebui să lăsăm învelişul exterior acestor haimanale, zise el cu un zâmbet amar. Dacă dumneata te ocupi de doamna, dacă nu e prea grea pentru dumneata, eu voi avea grijă să nu fii văzut. Pot să şi jur, dacă e nevoie. Niciunul din tipii de-aici nu merită să-i spui adevărul.

— N-ai să-mi pui niciodată întrebări! Niciodată! spuse Walter cu o privire foarte solemnă.

Cable îi dădu un cot în coaste:

— Dumneata n-ai încercat niciodată să-mi cunoşti secretele. De ce-aş căuta eu să le pătrund pe ale dumitale? zise el cu o falsă duritate.

La orele două, sub clar de lună, Walter urcă valea. Ducea un sul de sfoară de-a curmezişul pieptului şi un sicriu în spate. Semăna cu un marinar de pe o barcă de salvare care pune la adăpost un obiect smuls mării. Se căzni în lungul serpentinelor care urcau pe stânci. Apoi ridică sicriul îngust şi privi stelele care vărsau milioane de lacrimi în eterul inundat de lumina lunii. Îl înconjura o linişte absolută şi totuşi crezu că aude o muzică îndepărtată în ritmul unui tam-tam de tobe.

Atinse uşor cu mâna lemnul care ţinea sceptrul şi cheiţa vieţii de deasupra capacul sculptat al sicriului. Ochii mari de obsidian de pe chipul oval îl fixau într-un nemişcat, irevocabil rămas bun. Gura roşie desena un zâmbet solemn. Părea că ascunde o promisiune delicată şi divină…

Îşi reaşeză sicriul pe umeri şi îşi reluă mersul.

Trecu cu grijă sfoara în jurul sicriului şi îl lăsă să alunece în prăpastie, faţa reginei fiind întoarsă spre Orient. Coarda încetă să se desfăşoare. Atunci îi dădu drumul şi o auzi căzând pe fundul abisului. Rostogoli în deschizătură un bloc de stâncă, care se scufundă puţin, apoi se înţepeni şi rămase nemişcat.

Atunci Walter se aşeză şi, cu chipul încremenit, aşteptă zorile…

SFÂRŞIT